EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

CLUBUL CRIMEI

(CIUDATA ISPĂŞIRE)

CUPRINS:

PROLOG 3
CAPITOLUL I Domnul Helder povesteşte o întâmplare de demult 7
CAPITOLUL II Verity Maple 15
CAPITOLUL III Vizitatorii lui Maple 21
CAPITOLUL IV La ambasadă 27
CAPITOLUL V Planul lui Comstock Bell 32
CAPITOLUL VI Yachtul Brisemer 39
CAPITOLUL VII O brută 47
CAPITOLUL VIII Descoperirea lui Maple 52
CAPITOLUL IX Scrisorile lui Willetts 57
CAPITOLUL X O cerere în căsătorie 64
CAPITOLUL XI Noii căsătoriţi 71
CAPITOLUL XII Apartamentul gol 80
CAPITOLUL XIII O arestare 89
CAPITOLUL XIV Verity ascultă 96
CAPITOLUL XV Inscripţie microscopică 101
CAPITOLUL XVI Vila misterioasă 106
CAPITOLUL XVII La închisoare! 114
CAPITOLUL XVIII O scrisoare şi o bancnotă 119
CAPITOLUL XIX Willetts 130
CAPITOLUL XX Răpirea 136
CAPITOLUL XXI Ironia destinului 140
CAPITOLUL XXII A poposit dragostea 151

PROLOG.

În după-amiaza zilei de 4 martie 1913, domnul Trebolino, şeful Siguranţei din Paris, stătea tolănit, visător, în faţa şemineului din camera sa de lucru. Era o vreme foarte friguroasă şi, în acea zi, Parisul se deşteptase sub un strat gros de zăpadă.

Ţara trecea printr-o perioadă foarte calmă, nu se petreceau cine ştie ce scandaluri şi nici nu erau crime deosebite, la ordinea de zi a actualităţii. Aşa că domnul Trebolino se odihnea niţel. Îi reţineau atenţia micile incidente care, obişnuit, erau încredinţate subordonaţilor săi, căci spiritul lui treaz găsea mereu ceva de făcut – aceasta era chiar calitatea datorită căreia devenise cel mai bun detectiv al epocii.

Întrerupându-şi o clipă meditaţiile, domnul Trebolino se duse să apese butonul unei sonerii din apropierea biroului său.

— Chemaţi-l pe domnul Lecomte, spuse el funcţionarului care-i răspunsese.

Câteva clipe mai târziu, sub-şeful Siguranţei intră la domnul Trebolino, cu pas sprinten şi vioi.

— Lecomte, îi spuse acesta din urmă, privindu-l cu un zâmbet prietenos, spune-mi, rogu-te, ai auzit vorbindu-se de un anumit „Club al crimei”, care ar exista aici, la Paris?

— Da, zise celălalt, dar se compune din studenţi şi este un simplu caraghioslâc.

— Ei, ei! reluă şeful, parcă poţi să ştii? nici eu nu văd prea bine pentru ce, însă am impresia că ar fi mai bine să-l facem să înceteze…

— Se va opri de la sine…

— Dacă aşa-ţi închipui… Cunoşti însă atât de bine amănuntele încât să te poţi pronunţa astfel?

— Ceea ce ştiu este că un anumit număr de studenţi au format un fel de societate secretă cu ritualuri misterioase, jurăminte solemne, parole de trecere, tot tacâmul al acestui soi de grupări. Se întâlnesc în diverse locuri cu grijă

ascunse şi pe care, de altminteri, poliţia le cunoaşte totdeauna cu o săptămână înainte.

Râse, iar domnul Trebolino dădu aprobator din cap.

— Fiecare nou aderent, urmă Lecomte, depune jurământul de a încălca o lege franceză, însă până acum n-au izbutit decât să altoiască un biet poliţist…

— Pe care, totuşi, l-au azvârlit în Sena, întrerupse şeful.

— Da, însă alţi doi membri ai Societăţii secrete s-au aruncat în apă ca să-l pescuiască. Cât îi priveşte pe autorii reprobabilului act, le-am dat câte trei zile de închisoare şi o amendă.

— Şi… asta-i tot?

— Da, aproximativ… Crimele acestui club original nu le-au depăşit niciodată pe cele ale unor operete bune…

Domnul Trebolino nu păru, cu toate acestea, satisfăcut.

— Cred, zise el, că va trebui totuşi să punem capăt acestor isprăvi. Îi cunosc pe studenţi, cu spiritul lor de frondă dar, în sfârşit, toate au o limită! Există printre ei un oarecare Willetts…

— Da, făcu domnul Lecomte.

— Willetts ăsta este artist; locuieşte împreună cu un alt student, un american, Comstock Bell.

— Locuia, îl corectă celălalt, căci nu mai locuiesc la aceeaşi pensiune. Bell este foarte bogat şi-şi poate face de cap; are capriciile lui… Şi pe urmă, Willetts este un beţiv.

— Deci nu mai sunt aşa de buni prieteni! exclamă domnul Trebolino. Uite, asta n-o ştiam! Dimpotrivă, crezusem să ştiu că ne pregăteau, împreună, o surpriză dezagreabilă. Ceva, înţelegi, mai serios decât o piedică pusă unui agent, sau pietre în orologii, ci o crimă…

Se ridică:

— Glumele acestea trebuie oprite chiar acum. Vrei să ai grijă de lucrul ăsta, dragul meu Lecomte?

Acesta ieşi din biroul şefului său, ascunzându-şi un zâmbet. Îi plăcea să-i frecventeze pe studenţi şi nu voia să le facă nici un rău.

În seara aceleiaşi zile, domnul Lecomte se întâlnea, la restaurant, cu câteva dintre cele mai simpatice figuri din Cartierul Latin.

Tinerii îl recunoscură, îl aclamară, îi cerură, ca pe o favoare, să ia loc în mijlocul lor:

— Sosiţi la timp, îi spuse cel din faţa lui, un bărbat frumos, cu ochi mari albaştri, cu trăsături regulate şi aspect jovial. Veţi auzi un discurs fulminant împotriva capitalismului. L-a scris unul dintre bunii noştri anarhişti… Şi arătă, cu o mişcare a capului, pe unul dintre companioni, dăruit cu o chică supraabundentă şi care-l cita, din fundul bărbii sale de profet, pe Aristotel, ca să justifice asasinarea unui agent de poliţie.

— Da, sunt anarhist, şi mă mândresc cu asta! tuna studentul. Amicul meu, Willetts aici de faţă, şi cu mine, vrem să aruncăm totul în aer!

— Acest Willetts face parte, şi el, dintre prietenii dumitale? îl întrebă poliţistul, coborând vocea, pe cel ce-i stătea în faţă, americanul Comstock Bell.

— De ce-mi puneţi întrebarea aceasta?

Domnul Lecomte ridică din umeri.

— Oh, zise el, în legătură cu Clubul Crimei.

— Curată sminteală, replică americanul… Însă tăcu dintr-o dată şi Lecomte nu-i putu smulge un cuvânt mai mult.

Câteva clipe mai târziu, un conviv întrebă dacă agentul azvârlit în Sena murise.

— Nu, spuse Lecomte, nu mor chiar aşa de uşor vitejii noştri sergenţi de stradă, însă profit de această ocazie, domnilor, ca să vă informez că v-am fi recunoscători şi domnul Trebolino, şi eu, dacă aţi pune capăt acestor acţiuni…

— Nu încă!

Willetts scosese acest strigăt, un tânăr de o paloare bolnăvicioasă care, până atunci, păstrase tăcerea şi păruse a fi cu gândul la cu totul alte lucruri, decât cele ce se discutau în juru-i.

— Nu încă! repetă el, cu înflăcărare. Trebuie ca, mai întâi, Clubul să-şi justifice numele!

Lui Lecomte i se păru a vedea o uşoară tulburare în ochii lui Comstock Bell… Însă Willetts continuă:

— Membrii Clubului sunt nişte găini plouate! Nici un pic de îndrăzneală. De pildă, bunătatea asta de Comstock Bell, care e un capitalist, un bogătan, mai e şi un poltron!

Bell nu răspunse la insultă, păstră tăcerea, cu privirile pierdute în zare.

În acel moment, cineva intră în mica sală a restaurantului… Zărindu-l, domnul Lecomte se ridică şi-i veni în întâmpinare. Vorbiră câteva clipe, în şoaptă. Lecomte se apropie de masă:

— Domnilor, spuse el pe un ton sec, în timpul acestei după amiezi, un necunoscut a prezentat la ghişeul Agenţiei Cook, din Place de l'Opéra, o bancnotă britanică de cincizeci de lire… Bancnota era falsă…

O tăcere profundă se aşternu la auzul acestor cuvinte. Dar adjunctul şefului Siguranţei reluă:

— Necunoscutul era un student… iar pe colţul bancnotei scrisese cu creionul: „C. C.” – Acuma, domnilor, asta nu mai este o glumă. Sper că vinovatul îşi va uşura vina, înfăţişându-se mâine dimineaţă la biroul domnului Trebolino…

A doua zi, nimeni nu se prezentă la biroul Şefului Siguranţei. Rechemat la Londra, Willetts plecă în aceeaşi zi, iar Comstock Bell luă acelaşi tren. Domnul Lecomte îi văzu, pe când plecau, fără ca ei să ştie. Trei zile mai târziu, primi o bancnotă britanică de cincizeci de lire, într-un plic, fără nici o menţiune a expeditorului. Bancnota era întovărăşită doar de o notă dactilografiată, în care citi: „Cu rugămintea de a-l despăgubi pe domnul Cook”.

Încunoştiinţat, domnul Trebolino declară că e mai bine să nu se facă vâlvă. Luă bancnota falsă pe care Agenţia Cook o înmânase poliţiei şi o puse în fundul unuia din sertarele biroului său.

Câţiva ani mai târziu, marele şef fu asasinat de către un anarhist, iar succesorul lui, clasându-i hârtiile, regăsi bancnota britanică falsificată… „Asta ar putea să intereseze Banca Angliei”, îşi zise el, „am să le-o trimit”. Ceea ce şi făcu, pe când domnul I ecomte, singurul care l-ar fi putut lămuri, era, atunci, în misiune, în provincie.

CAPITOLUL I Domnul Helder povesteşte o întâmplare de demult.

Era primul mare bal monden al sezonului. Vastele săli ule Clubului Terrierilor erau în întregime decorate şi transformate. Un public dintre cele mai selecte le umplea, după ce, pentru o noapte, izgonise de acolo pe vechii săi obişnuiţi.

Animaţia era deja în toi, când domnul Wenthworth Gold îşi făcu intrarea în hol şi trecu la vestiar ca să-şi lase acolo pălăria, pardesiul şi galoşii.

Domnul Wenthworth Gold era un american cu o înfăţişare destul de obişnuită: de talie mijlocie, cu faţa rasă, lornion, ochi cenuşii, inspira încredere şi mai cu seamă nu-şi ascundea calitatea de american. Trăia în Anglia şi-i iubea pe englezi, fapt ce nu-l împiedica să fie un fierbinte patriot, şi să o declare. Toate acestea îi creaseră o mare popularitate, în mai multe cercuri mondene ale Londrei. Era, probabil, bogat, căci îşi petrecea grosul timpului jucând bridge la Terrieri. Mai frecventa şi ambasuda Statelor Unite, unde-şi primea o parte din corespondenţă; şi i se întâmpla destul de des să ceară să vorbească ambasadorului însuşi, fie chiar la orele trei dimineaţa. Se întâmpla atunci ceva încă şi mai straniu şi anume, ambasadorul îl primea numaidecât.

Dar de lucrul acesta, amatorii de bridge de la Clubul Terrierilor habar n-aveau. Îl ţineau pe Gold de bun camarad, puţin cam bizar, poate, dar atât.

Ieşind din vestiar, domnul Wenthworth Gold urcă marea scară a galeriilor şi se aplecă peste balustradă, ca să savureze spectacolul mulţimii. Îl zări pe ambasadorul Spaniei cu fiica sa, schimbă un salut cu însărcinatul cu

afaceri al Italiei, o mai văzu şi pe doamna Granger trecând prin hol cu cortegiul ei de admiratori şi se întrebă, cu nepăsare, de unde găsea o femeie fragilă puterea de a trece cu atâta uşurinţă de la Tribunalul unde i se judeca divorţul la un mare bal, unde atâtea priviri impertinente aveau s-o întâmpine.

Domnul Gold remarcă, de asemenea, prezenţa lui Comstock Bell. Acest tânăr îl interesa mult, de la o vreme. Şi observa, cu amuzament, ocheadele multor femei frumoase, trimise compatriotului său bogat şi celibatar. Acesta însă nu părea a-şi da seama de atracţia al cărei obiect era; grav şi drept, cu umerii largi, cu tâmplele de pe acum uşor încărunţite, cu toate că nu împlinise încă treizeci de ani, se învârtea în mijlocul grupurilor, ca un tânăr zeu rătăcit, care ar fi regretat Olimpul.

— Foarte curios! spuse domnul Gold, cu jumătate de voce.

— Ce ţi se pare curios? spuse cineva de lângă el.

— Ia te uită, dumneata eşti, Helder! exclamă Gold. Aşadar, te interesează aceste mondenităţi?

— Nu prea ştiu, răspunse celălalt. Pe de o parte mă interesează, pe de alta mă plictisesc. Dar dumneata găseai ceva curios în acest spectacol… Ce anume?

Gold surâse, îşi scoase din buzunarul hainei lornionul, ştergându-i cu grijă sticlele.

— Totul e curios de observat, spuse el în sfârşit, viaţa şi împrejurările vieţii; plăcerea şi căutarea plăcerii; ambiţia unora, nebunia altora… Totul pare, în fond, anormal, straniu, curios… da, acesta-i cuvântul pe care îl pronunţam adineauri.

Şi Helder era cât se poate de american: înalt şi masiv, cu faţa rubicondă, buze groase, avea pe de-a-ntregul înfăţişarea unui om de viaţă. Era foarte cunoscut. Totdeauna gata să spună o vorbă de duh, să râdă la glumele altora, primitor, jovial şi foarte la curent cu bârfelile mondene, avea tot ce-i trebuia ca să se bucure de o largă popularitate.

— Dumneata spui că totul este anormal, îi răspunse el lui Gold… Asta depinde de ceea ce ni se pare normal, adică, în definitiv, de punctul de vedere în care te situezi…

— Punctul meu de vedere? Este acela al omului pe care aceste petreceri nu-l interesează câtuşi de puţin!

— Nu s-ar spune, dragul meu Gold. S-ar părea că toată lumea te interesează. Un prieten îmi spunea ieri că eşti mai la curent cu secretele politicii europene, decât însuşi ambasadorul nostru.

Gold nu răspunse şi reîncepu să privească mulţimea strălucitoare care da pe dinafara salonului. Nu-l plăcea pe Helder şi, pentru un om aşezat, ca el, faptul nu putea să nu aibă un motiv. În mijlocul zumzăitului de voci, de râsete, de chemări, Gold îşi auzi numele în mai multe rânduri şi surâse cu un aer bonom şi natisfăcut.

— L-ai văzut pe Comstock Bell? întrebă deodată Helder.

— Da, răspunse Gold, fără să ridice privirile.

— Are un aer preocupat, nu-i aşa?

— Într-adevăr? ripostă Gold, aruncând o privire rapidă interlocutorului său.

— Aşa mi s-a părut. Şi e bizar pentru un om atât de bogat, de independent, care are toate succesele ce se pot dori…

— Sunt lucruri care se întâmplă, răspunse sec Gold.

— Vorbeam ieri despre el, cu Villier Lecomte, continuă Helder.

Gold nu-şi părăsi aerul detaşat şi sceptic, dar îşi concentră întreaga atenţie… Îşi dădea seama că, de pe acum, conversaţia care se înfiripa nu mai era un banal schimb de vorbe-n vânt, ci că Helder, dintr-un motiv sau dintr-altul, voia să-i vorbească despre Comstock Bell.

— Cu cine, spuneai?

— Cu Villier Lecomte, răspunse Helder. Îl cunoşti, cred?

Da, Gold îl cunoştea bine pe sub-şeful Siguranţei pariziene; fără să exagereze, îl cunoştea chiar foarte bine, dar avea raţiuni hotărâtoare să nu o dea la iveală!

— Nu, zise el, nu-l cunosc pe acest domn… cu toate că numele lui îmi spune ceva…

— Villier Lecomte este sub-şeful Siguranţei din Paris, reluă Helder. Era aici, la Londra, ieri şi l-am întâlnit la Club…

— Probabil că este un om interesant, zise politicos Gold.

— Da, şi mi-a vorbit de Comstock Bell, răspunse Helder, scrutând cu atenţie fizionomia interlocutorului său.

— Dar cu ce poate Comstock Bell trezi interesul şefului de poliţie? A ucis pe cineva?

— Ei, ei! Chiar n-ai auzit niciodată, nimic, pe seama lui Bell?

— Nimic care să mă intereseze, făcu Gold şi contez pe dumneata să mă instruieşti.

— În fine, ştii prea bine că Bell a făcut parte, cândva, din „Clubul Crimei”?

— Clubul Crimei”? Ce naiba era?

Helder ezită să continue. Nu numai ei priveau petrecerea de la înălţimea galeriei. O tânără care se sprijinea de balustradă, alături, putea auzi tot ce spunea el. Iar în preajma lor era un permanent du-te-vino de oameni care urcau şi coborau.

— Ei bine, se hotărî el totuşi să vorbească, îţi aminteşti cu siguranţă acea glumă proastă pe care o făcuse poliţiei un grup de studenţi, constituind un club şi o asociaţie secretă, al cărei fiecare membru se angaja să comită un delict grav, pasibil de pedeapsă cu închisoarea. Asta, de altfel, se petrecea la Paris, unde Cartierul Latin este destul de înclinat spre provocare, iar Comstock Bell a fost unul dintre fondatorii Societăţii.

— Foarte original, zise Gold. Pe semne că vreo câţiva dintre ei au fost trimişi la ghilotină…

— Nu, dar s-a stârnit oarecare vâlvă. Asociaţia s-a dezorganizat la iuţeală şi cum cei mai mulţi dintre răufăcătorii de ocazie avuseseră grijă să-şi ia nume false, s-au dat puţine pedepse… cu toate că existau probe materiale…

— Ah, da, mi-aduc aminte de afacerea aceea cu bancnota falsificată, atribuită unui student… Era, deci, vorba, de Comstock Bell?

— Nu prea se ştie, dar ceea ce ştiu este că a fost bănuit de poliţia franceză; el şi un altul… Însă cum ancheta n-a fost dusă până la capăt, nu se ştie…

— Foarte original, zise Gold… – însă scuză-mă, îl zăresc pe ambasadorul nostru; trebuie să mă duc să-l salut.

Chiar în acel moment, Comstock Bell îşi plimba plictisul prin saloanele Clubului. Era cu inima strânsă, viaţa însăşi nu mai avea pentru el nici un farmec… Era nerăbdător să se despartă de această mulţime zgomotoasă şi să-şi regăsească singurătatea. Se îndreptă către sala de biliard, transformată, în acea seară, în sală de concert, când se auzi chemat. Se întoarse şi îl zări pe lord Hallingsdale.

— Bell, îl strigă acesta, te caut de ceasuri întregi. Voi face curând o croazieră pe Mediterana, cu câţiva prieteni; vrei să mergi cu noi?

— Dezolat. Îţi mulţumesc. Am alt aranjament.

— Pentru o călătorie?

— Da, în Statele Unite. Mama nu se simte tocmai bine şi i-am făgăduit să vin să stau câteva zile cu ea.

Trecu mai departe. Născocise această scuză, căci n-avea nici o intenţie să părăsească Anglia, cel puţin nu înainte ca o anumită afacere, ce-l preocupa, să fie aranjată.

Traversă un alt salon, doldora de lume şi, cum din pricina staturii lui înalte putea vedea până în fundul încăperii, o voce tânără şi proaspătă îi murmură la ureche: „Fericitule!”

Era doamna Granger, ce-i surâdea cu tot chipul ei fermecător.

— Nu vrei să te caţeri pe umerii mei?

Era unul dintre rarii tineri din societatea ei care îndrăznea să se poarte firesc faţă de ea, în public; iar doamnei Granger, cât o privea, îi plăcea mult singurul bărbat care o lua drept ceea ce era, nu o dispreţuia şi nu-i căuta deloc intimitatea.

— Oh, găseşte-mi un loc mai liniştit, zise ea. Larma asta mă oboseşte îngrozitor!

O conduse până într-un mic salon aproape pustiu. Aşezându-se, ea scoase un suspin de uşurare.

— Scumpe prietene, zise ea, am mare nevoie de ajutorul tău!

— Atunci, ce pot face mai bine pentru tine, ar fi să-ţi ofer un exemplar înrămat al celor Zece Porunci…

— Te rog, cruţă-mă! Mă situez deasupra Poruncilor… care nu sunt făcute decât spre a fi încălcate. Nu, nu, am nevoie de ceva mult mai substanţial.

Privirile li se întâlniră şi ea citi în ochii lui Comstock Bell o imensă milă.

— Nu mă privi aşa, îi spuse ea cu promptitudine, n-am ce face cu simpatia ta. Nu sunt nebună, sunt doar disperată şi la capătul puterilor, cum se spune. Mi-ar trebui bani, ca să călătoresc, să mă duc în străinătate, să uit şi să uite şi lumea de mine… Sunt dispreţuită pentru că îndrăznesc să vin aici după… după ceea ce ştii… dar n-am încotro… Oh! aş vrea să fug! să dispar pentru câţiva ani!

Îşi frământa mâinile şi avea priviri de animal hăituit.

Cineva se apropia. Întorcând-se, Bell văzu că era Helder, în trecere, care afecta un aer indiferent.

— Vino să mă vezi mâine dimineaţă, îi spuse el doamnei Granger, şi cred că am să-ţi pot fi de folos.

— Eşti prea bun, răspunse ea cu voce înceată. La rândul meu n-aş putea… să te răsplătesc, într-un fel sau altul…?

Dădu din cap, o lăsă pe tânăra femeie în seama unuia dintre admiratorii ei, care tocmai venea şi se îndreptă spre vestiar. Aici îl găsi pe Gold.

— Pleci de pe acum! îi zise acesta din urmă.

Bell izbucni în râs.

— Da, zise el. Soiul acesta de distracţii mă oboseşte. Trebuie că îmbătrânesc. Dar şi dumneata pari a avea aceleaşi intenţii!

— Afacerile, necruţătoarele afaceri, făcu Gold, trăgându-şi pe el pardesiul.

— În ce direcţie mergi?

— Când tinereţea nu ştie încotro se duce, diavolul trage spre el, exclamă Gold, râzând. Întovărăşeşte-mă.

Ieşiră împreună, în timp ce la una din ferestrele unui salon, doi ochi strălucitori urmăreau silueta tânărului.

— Să mergem pe jos, dacă ţi-e tot una, zise Gold. Aproape că nu mai plouă, şi aerul acesta curat face foarte bine.

— Cu plăcere.

Trecură de-a lungul străzii Pall Mall, în tăcere, până la colţul cu Haymarket. În acel moment, însă, începu să plouă cu găleata. Gold chemă un taxi.

— Fleet-Street! îi strigă el şoferului.

Automobilul nu făcuse cinci sute de metri, când se răzgândi şi, aplecându-se către şofer, îi dădu noi ordine.

— Du-ne la Victoria, spuse el. Şi traversează parcul.

— Ţi-ai schimbat hotărârea? întrebă Bell.

— Nu, zise calm interlocutorul său; atâta doar că e de crezut că sunt un personaj atât de important, încât oarecari persoane îşi petrec orele cele mai preţioase ale existenţei lor, filându-mă… N-ai remarcat că eram urmăriţi?

— Nu, nu mi-am dat seama.

— Aş vrea să te întreb un lucru, Bell… Cunoşti pe un oarecare Willetts?

— Willetts? făcu tânărul cu un aer visător şi nonşalant.

— Da, e un bancher sau ceva în genul acesta… cu toate că nu se ştie mare lucru de ce afaceri învârte. Are un birou în Moorgate Street sau aproape de…

— Nu, zise Bell, nu-l cunosc.

Urmă o lungă tăcere. Gold privea prin portiera maşinii şi, la intervale regulate, dădea din cap, ca şi cum ar fi urmărit ceva în gând.

— Cred că am să cobor aici, spuse el deodată şi ciocăni în ferestruica ce-l despărţea de şofer. Erau chiar în mijlocul parcului din Mall, pustiu la acea oră din noapte şi unde,

conform ordonanţelor municipale, automobilele nu aveau voie să circule decât foarte încet, pe aleea principală.

Taxiul se opri.

— Rămâi în maşină, îi spuse el lui Bell, şi mergi în ce direcţie doreşti.

Bell fu de acord:

— Fii atunci atât de bun şi spune-i şoferului să mă ducă în Cadogan Square; mă întorc acasă.

Îl auzi pe Gold repetând aceste instrucţiuni şi în acel moment un om ieşi din umbră.

— Sunteţi domnul Gold? făcu necunoscutul cu o voce surdă.

— Da.

— Aveaţi o întâlnire aici? reluă noul venit.

Motorul se oprise şi şoferul coborâse, ca să-l pornească cu manivela.

Bell nu făcu nici o sforţare să asculte conversaţia, totuşi nu se putu împiedica să audă ceea ce se spunea aşa de aproape de el.

— Adevărat? răspunse Gold, cu un aer batjocoritor.

— Ştiţi prea bine! mormăi străinul. Asta-i pentru dumneavoastră!

Se auzi un foc de armă în tăcerea nopţii.

Bell sări din maşină. Gold, surâzător, pe bordura trotuarului, nu fusese atins.

Agresorul lui nu mai era decât o umbră inconsistentă, ce se pierdea în depărtare.

— Uite-l pe unul dintre amicii mei, care-şi uită jucăria, făcu Gold, ridicând revolverul pe care-l aruncase tipul.

CAPITOLUL II Verity Maple.

Ceva mai târziu, în aceeaşi noapte, domnul Wenthworth Gold luă, din gara Victoria, un bilet de clasa întâia, dus-întors, în direcţia Peckham Rye. Se plimbă un timp pe peron, trăgând dintr-o havană, apoi se sui în automobil. Cu ochii pe geam, nu încetă, până la plecarea trenului, să-i examineze cu atenţie pe călătorii care-i treceau prin faţă.

Nu se aştepta la nimic anormal, dar îşi lua, oricum, nişte precauţii.

Era singur în compartiment, căci mai era timp până la ora ieşirii de la teatre. Avu deci tihna să recitească o scrisoare, primită înaintea ieşirii sale din acea seară; o parcurse chiar de două ori; apoi ştiind-o pe dinafară, o rupse într-o puzderie de minuscule pătrăţele de hârtie, pe care le aruncă, pe rând în grămăjoare, pe fereastră.

Atacul al cărui obiect fusese nu-l îngrijora din cale afară, însă îl preocupa mai degrabă absenţa celui cu care avusese într-adevăr întâlnire în parc.

Sosi la destinaţie, coborî pe o stradă animată, traversă pe dreapta, luând-o către cartierele adormite şi puţin frecventate ale acestor imense suburbii. Se opri în faţa unei vilişoare decente, scufundată în beznă. Nici o lumină la ferestre, dar se ştia aşteptat. Ciocăni la uşă şi numaidecât o fată îi deschise.

— Sunteţi domnul Gold? întrebă ea, în şoaptă.

— E a doua oară când mi se pune întrebarea asta, într-o singură noapte, replică domnul Gold, cu un râs subţire, însă sper că acuma răspunsul meu afirmativ nu va mai avea acelaşi rezultat ca adineauri.

Fata închise uşa după el şi-l ajută să-şi scoată pardesiul.

— Dar ce vi s-a întâmplat? întrebă ea cu o voce armonioasă şi blândă.

— Oh! nimic! Cel puţin nimic nemeritat. Cum se simte unchiul dumitale?

Ea nu răspunse, apoi scoase un uşor suspin. Domnul Gold dădu din cap, gândindu-se că geniul lui Maple era, fără îndoială, din speţa cea mai apropiată de nebunie… Tânăra îl conduse de-a lungul unui coridor strâmt şi întunecos, până în spatele unei bucătării, unde stătea la o masă un bărbat nebărbierit, înalt, foarte slab, cam şleampăt îmbrăcat şi fără guler la cămaşă. Aplecat pe spătarul scaunului, cu capul dat pe spate şi cu mâinile în buzunare, privea în gol.

Masa era încărcată cu eprubete, microscoape şi tot soiul de instrumente de precizie. Văzându-l pe vizitatorul care intra, omul tresări, întinzând o mână ce tremura puţin.

— Bună ziua, domnule Gold, zise el, ridicându-se în picioare.

Gold îl privi mustrător.

— Maple, zise el, îmi făgăduiseşi, totuşi… Dar se opri, dându-şi seama că era şi fata de faţă.

— Ai un scaun, să-i oferi domnului Gold? o întrebă Maple pe nepoată.

Aceasta aduse un fotoliu. Era deosebit de frumoasă. Gold auzise mult vorbindu-se despre ea, însă era întâia oară când o vedea. Într-o rochie simplă, dar de calitate, mulată pe trup, care o prindea de minune, dădea o impresie de supleţe şi de graţie cu totul fermecătoare. Afară de tenul de o albeaţă nu palidă, ci dimpotrivă, gata să se îmbujoreze, înfloritoare, plină de sănătate, ea mai atrăgea prin părul frumos, blond învăpăiat, prin linia extrem de pură a sprâncenelor.

Acest chip încântător îl ului puţin pe excelentul domn Gold. Nu era nesimţitor la frumuseţe. Întâlnise, de-a lungul vieţii, numeroase femei ce treceau drept foarte frumoase, dar în fizionomia acesteia era ceva în plus, un aer diafan, o semnificaţie spirituală, necunoscută.

Ea se înroşi puţin în faţă acestor priviri admirative.

— Scuză-mă, îi spuse el în sfârşit, dar unchiul dumitale atâta mi-a vorbit de dumneata…

— Mă tem, spuse ea, că unchiul meu cam plictiseşte lumea tot lăudându-mă!

Vocea, purtarea ei, erau ale unei persoane cu o educaţie desăvârşită.

Întorcându-se, domnul Gold întâlni atunci privirea lui Maple, încărcată de tandreţe şi nelinişte… Era, într-adevăr, ceva cu totul nou, în viaţa sa de celibatar înrăit, sarcina de a avea grija acestei tinereţi. Fratele lui tocmai murise, iar el

luase acasă fata, care exercita de atunci încoace asupră-i cea mai fericită influenţă.

Gold se grăbi să-l liniştească.

— Presupun, îi spuse, luând loc lângă el, că ţi-ai pus la curent nepoata cu afacerile noastre…

— Da, i-am spus aproape totul, puteţi avea încredere în ea.

Maple vorbea, de asemenea, cu o înnăscută distincţie, ca unul ce primise o bună educaţie.

Luă de pe masă un portofel din care scoase un teanc de bancnote. Erau bancnote americane de cinci dolari care nu se distingeau de modelul curent decât prin culoarea lor. Unele erau verzi, altele mov, galbene, ca şi cum vreun amator de glume proaste s-ar fi amuzat vopsindu-le la întâmplare, cu o deplorabilă fantezie. Maple le întinse pe masă. Erau vreo douăzeci. Gold le cercetă cu un aer iritat:

— Şi zici că sunt toate false?

— Da, zise celălalt, toate. Lipseşte semnul Trezoreriei, singurul care nu se poate fotografia…

Maple căzuse acum pe subiectul lui favorit; se însufleţea, culoarea îi revenea în obraji.

— Ştiu asta, zise Gold. Dar cerneala folosită?

— Perfectă! făcu Maple, cu vocea plină de admiraţie. Am supus-o tuturor reactivilor obişnuiţi şi nu i-am găsit nici o deosebire simţitoare faţă de aceea pe care o utilizează guvernul dumneavoastră.

— Iar filigranul?

— Şi aici, de asemenea, o imitaţie desăvârşită. Am aici un instrument de o sensibilitate miraculoasă cu care pot măsura grosimea liniilor gravurii… şi pot să vă asigur că totul este în ordine la aceste bancnote… De altfel, am să vă spun un lucru care probabil are să vă mire, faptul că autorul acestor bancnote n-a recurs la fotografie…

— Toate acestea, reluă el, lovind cu degetul în maldărul de bancnote din faţa lui, au fost gravate… Îmi dau seama pentru că… pentru că… în fapt, n-are importanţă… Dar sunt sigur de lucrul ăsta. Bancnotele au fost trase pe o

presă special construită, iar hârtia este identică celei a instituţiilor oficiale din Washington.

Se mai uită la bancnotele risipite, apoi le adună şi le puse înapoi în portofel.

— Mi-am petrecut viaţa studiind lucrurile astea, mai zise el. Am lucrat în domeniul gravurii şi al tipăririi hârtiilor de valoare în Germania şi în Franţa… – şi încă aş mai trăi în această ţară din urmă, dacă nu s-ar fi întâmplat să… în sfârşit, nu despre asta este vorba. Ci ca să vă spun, domnule Gold, că aceste bancnote pot fi plasate, nepedepsit, oriunde, şi nu numai ele, dar şi cele de o sută de dolari, pe care le-am examinat.

— Nu există, deci, nici un mijloc practic, să fie recunoscute?

— Niciunul, până nu se întorc la biroul oficial al experţilor.

Domnul Gold îşi împinse uşor scaunul şi, cu mâinile în buzunare, medită îndelung, în timp ce fata, mereu tăcută, îşi privea cu nelinişte unchiul.

În sfârşit, domnul Gold îşi ridică privirile.

— Din fericire, zise el, falsificatorii nu sunt aşa de siguri de opera lor. Aveam întâlnire în seara asta cu unul dintre agenţii mei, într-un fel sau altul lucrul a răsuflat şi l-au împiedicat, sub vreun pretext oarecare, să vină şi…

— Şi… ce s-a întâmplat? întrebă Maple, văzând că Gold ezită să continue.

— Din pricina asta, întrevederea n-a mai avut loc, zise Gold fără să mai dea altă explicaţie.

Era decepţionat. Sperase ca Maple, foarte cunoscut pentru dibăcia şi ştiinţa sa în materie de bancnote şi de titluri, să găsească un mijloc comod de descoperire a contrafacerii, iar acum îşi dădea seama că depindea aproape în întregime de expert, în toate cercetările sale.

Ştia că se şi aflau în circulaţie mii de asemenea bancnote, poate sute de mii, toate de o atât de mică valoare, încât nimeni nu-şi dădea osteneala să le examineze mai îndeaproape autenticitatea.

— Pentru moment nu se poate face nimic, spuse el, în cele din urmă.

Se ridică, strânse mâna lui Maple şi-i zâmbi cu amabilitate tinerei fete. Ajunsese deja în vestibul, când Maple îl opri:

— A propos, domnule Gold, uitasem să vă întreb un lucru: cunoaşteţi un anume domn Cornelius Helder?

— Da, făcu Gold, dintr-o dată atent.

— Presupuneam, căci este un membru influent al coloniei americane.

— Într-adevăr, zise Gold.

— I-a făcut o ofertă nepoatei mele…

— O ofertă? Ce fel de ofertă?

— I-a propus un post de secretară.

Gold încruntă involuntar din sprâncene… Maple remarcă, făcu un gest nehotărât, privirile îi şovăiră; temperamentul lui de alcoolic îl lăsa dezarmat faţă de cel mai neînsemnat obstacol.

— Ce se-ntâmplă? zise el. N-ar fi o afacere bună? Oferă leafă mare.

— Cum a aflat că nepoata dumitale caută un post de genul ăsta?

— Ascultaţi… întorceţi-vă o clipă, am să vă spun…

Maple vorbea din nou cu greutate, însă păru că face un efort să-şi înfrângă cusurul, ca să-i explice domnului Gold chestiunea.

— S-au petrecut mai multe coincidenţe curioase. Nepoata mea era secretara bătrânului lord Dellborough, care tocmai s-a prăpădit.

N-a căutat alt post, pentru că acum eu câştig destul pentru doi. Însă ieri, Verity a primit o ofertă de la o agenţie la care nu se înscrisese niciodată.

— E curios, spuse Gold, dar nu văd într-asta nici o coincidenţă.

— Ba da! Căci, în fine, i se oferă un loc, din partea uneia din cunoştinţele dumneavoastră, chiar în momentul în care

ea nu mai caută, pentru că m-aţi angajat! Dacă asta nu vine din partea dumneavoastră, atunci nu mai înţeleg nimic…

— Sigur, nu vine din partea mea!

Domnul Gold nu credea nici un pic în coincidenţe miraculoase, el căuta cauzele evenimentelor şi cel mai adesea le găsea. De data aceasta, ce l-ar fi putut incita pe Helder să-i ofere un post de secretară lui Verity Maple, sub acoperirea unei agenţii de plasare? Se ştia că fusese angajată înainte la lord Dellborough şi că era foarte frumoasă. Pe de altă parte, Helder trecea drept un bărbat cu moravuri cam uşoare… Asta putea fi o explicaţie.

O privi îndelung pe tânăra fată, îi observă privirea fermă, expresia energică a frumosului ei chip. „Are caracter”, se gândi el… „Şi… secretară a lui Helder? De ce nu?”

— Vă sfătuiesc să acceptaţi, spuse el, în sfârşit, cu voce tare.

Scoase o foaie de hârtie din portofelul său şi scrise pe ea câteva cifre.

— Iată numărul meu de telefon, continuă el. În orice caz de urgenţă, chemaţi-mă. Pe de altă parte, cred că e mai bine să nu-i spuneţi domnului Helder că mă cunoaşteţi. V-aş fi însă recunoscător dacă mi-aţi da noutăţi, după ce vă veţi fi luat în primire funcţia.

Cu aceste cuvinte, se despărţi de ei.

CAPITOLUL III Vizitatorii lui Maple.

După moartea prematură a tatălui ei, Verity Maple s-ar fi găsit fără mijloace de trai, dacă n-ar fi luat-o la el acest unchi original, de existenţa căruia deabia dacă ştiuse. El câştiga destul, cu toate că nu în chip regulat, pentru a face faţă nevoilor lor, iar tânăra fată îl îndrăgise pe bătrânul care grava cu atâta dibăcie cele mai delicate desene, îngăduitor cu ceilalţi, ca şi cu sine, cam beţiv, însă cu desăvârşire inofensiv.

A doua zi după vizita lui Gold, stătea, visătoare, spre sfârşitul zilei, în salonaşul unchiului ei. Ziua fusese nemaipomenit de însorită, iar amurgirea se colora în aur şi

în mov. Auzindu-şi unchiul cum cobora scara şi traversa coridorul, ea puse cartea alături… Domnul Maple trecu… dar la uşa de la intrare şovăi, reveni, intră.

Era mai palid decât de obicei, ochii mai încercănaţi îi întunecau fizionomia. Făcu câţiva paşi prin încăpere fără să spună nimic, apoi se aşeză.

— Verity, spuse el în sfârşit, cu o sforţare, de parcă ar fi dezbătut în sine dacă să vorbească sau nu, Verity, m-am gândit mult la tine astăzi şi m-am întrebat dacă n-ar trebui să-ţi destăinui anumite amănunte ale trecutului meu…

Se opri. Privea în depărtări, fără ţintă, cu capul întors către fereastră… În sfârşit, îşi adună tot curajul, coborându-şi privirile:

— Am avut o existenţă agitată, zise el cu voce nesigură. Şi, la urma urmei, tu nu ştii nimic despre mine.

— Ştiu că eşti unchiul meu, şi aceasta mi-ajunge, zise Verity, surâzând.

— Halal unchi, ce să zic, copila mea…

O privi îndelung, cu tristeţe şi, scoţând din buzunar un carnet gros, legat cu elastic negru, îl deschise şi luă dinăuntru o carte de vizită, pe care o întinse nepoatei sale.

— Uite, îi zise, numele şi adresa cuiva care ţi-ar putea fi de folos, dacă mi s-ar întâmpla ceva.

— Dar… cum asta, unchiule?

— Nu se ştie niciodată! Printre altele, poate te-ai întrebat de ce te-am rugat, ieri, să-mi dai un specimen al semnăturii tale: ca să-ţi deschid un cont la North Western Bank… Oh! nu e un cont enorm, se grăbi el să adauge, văzând reacţia de surpriză şi de plăcere a tinerei fete, dar ar ajunge să te scoată la liman, dacă mi s-ar întâmpla ceva.

— Iarăşi gândurile astea sumbre, unchiule!

El dădu din umeri şi-i întinse lui Verity un carneţel de cecuri, eliberat de bancă.

— Păstrează-l cu grijă şi pune-l într-un loc sigur. Într-o bună zi, adăugă el ridicându-se, ai să vrei să te măriţi.

Ea dădu din cap, râzând.

— Lasă, lasă! făcu el, izbucnind la rândul lui în râs. Toate fetele zic aşa, şi totuşi se măritǎ…

Şi făcându-i un gest afectuos din mână, ieşi.

Doar mai pe urmă îi veni în minte lui Verity să cerceteze cartea de vizită a persoanei pe care domnul Maple i-o recomandase pentru protecţie, în caz de nevoie: pe aceasta se citea numele lui Comstock Bell.

Ea căzu pe gânduri mai serios ca oricând altădată asupra trecutului acestui brav unchi, care-i vorbise într-un chip atât de straniu. Nu-i era greu să-şi amintească faptul că, odinioară, acest unchi îi scria regulat de fiecare An nou, dându-i, de fiecare dată, nu numai o nouă adresă, dar luându-şi şi un nume nou… Era destul de matură acum ca să înţeleagă că un om care se numeşte Schmidt la Berlin, Von Grafheim la Praga, Durand la Paris, trebuie să aibă ocupaţii cel puţin bizare.

Regretă un moment că nu-l stârnise să vorbească deschis, aşa cum el avusese vizibil intenţia să o facă, apoi se uită la ceas: era ora să plece, pentru întâlnirea pe care i-o fixase domnul Helder. Se mirase că o convocase la el acasă, în Curzon Street, şi nu la biroul lui, însă ştia că oamenii de afaceri nu sunt întotdeauna liberi când şi unde ar vrea, şi nu dădu mare importanţă lucrului acesta.

Domnul Helder ocupa un mic apartament în Curzon Street, la numărul 406. Nu-şi lua, în general, mesele aici, cu excepţia micului dejun, şi, câteodată, a vreunei gustări.

Verity Maple fu introdusă într-un salon cochet, în mijlocul căruia se afla o masă – birou, plină de reviste şi corecturi tipografice.

Domnul Helder se ridică şi-i întinse mâna.

— Luaţi loc, domnişoară, domnişoară, eh…

Ezitarea lui era falsă: cunoştea cu siguranţă numele tinerei fete.

— Scuzaţi-mă, Miss Maple, reluă el, după ce ea îşi spuse numele, însă nu v-am putut primi la biroul meu, aveam prea multe întâlniri şi alergături de făcut…

Vorbea iute şi clar, ca un om de afaceri, iar impresia puţin neplăcută pe care o resimţise Verity la început văzându-l, se risipi.

— Munca pe care am să v-o cer, spuse el, este foarte interesantă. Vorbiţi limba italiană, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine, mă interesez de un mic jurnal italian, încă puţin cunoscut şi cum pe un post de secretară de redacţie v-aş angaja…

Discutară chestiunea salariului. Domnul Helder acceptă fără tocmeală suma pe care o pretinse ea, şi această grabă displăcu puţin tinerei fete. În sfârşit, înţelegerea fiind încheiată, ea se ridică.

— Vă aştept deci mâine, zise el.

Îi strânse mâna şi o reţinu puţin mai mult decât ar fi fost necesar. O conduse până la uşă.

Ea plecă un pic dezamăgită de la această întrevedere cu noul ei patron, şi cu vaga impresie că a comis o greşeală.

Fără îndoială, oricare dintre apropiaţii lui Helder i-ar fi putut aduce la cunoştinţă lucruri care ar fi determinat-o să renunţe numaidecât la acel post de secretară, dar, în definitiv, singura persoană căreia putuse să-i ceară părerea fusese domnul Gold, în care avea încredere. De altminteri, el se arătă foarte dornic să afle cât mai multe despre Helder, iar Verity Maple se putea dovedi, la o adică, cea mai potrivită pentru acest supliment de informaţii.

Trecuse de jumătatea străzii, când se auzi chemată. Se întoarse: domnul Helder venea după ea, cu sufletul la gură. Ghicise că nu era mulţumită şi se simţea întrucâtva contrariat. Era un înfumurat şi un vanitos, şi când se adresă din nou tinerei fete, în voce îi răsuna o aroganţă pe care Verity o preferă de departe tonului mieros şi familiar pe care-l adoptase la început.

— Mă duc la Oxford Street, zise el. Mergeţi în aceeaşi direcţie?

I-ar fi dat cu dragă inimă un răspuns negativ, dar nu voi să-i aducă un afront viitorului ei patron. El îi declară că se ducea la un constructor de yachturi, iar descrierea vasului pe care urma să-l achiziţioneze, înşiruirea preţului şi a tot ceea ce avea să aducă la bord, toate acestea erau spuse ca s-o uluiască pe tânăra fată, obişnuită cu socotelile mărunte şi cu economia.

Se despărţiră la colţul cu Oxford Streeat, şi ea scoase un suspin de uşurare, când îl văzu plecând.

Fără pic de îndoială, Helder fusese viu impresionat de frumuseţea lui Verity Maple. Nu întâlnise niciodată până acum atâta prospeţime, la o aşa de strălucitoare tinereţe. După părerea lui, i-ar fi slujit la două ţeluri, la fel de agreabile şi de profitabile. Dar că prezenţa ei ar fi putut suci evenimentele într-un al treilea chip, nu-i mai trecu prin cap. Şi totuşi prăbuşirea multor oameni e provocată tocmai de această incapacitate de a prevedea toate rezultatele posibile ale unei aventuri ştrengăreşti.

O urmări cu privirea, până când se pierdu în mulţime. Apoi, chemă un taxi, care îl depuse la Club.

Verity Maple îşi continuă drumul. Avea de făcut câteva cumpărături, ceea ce îi luă ceva mai mult timp decât îşi închipuise, aşa încât, când sosi la gara Victoria îşi dădu seama că trenul pe care intenţionase să-l ia, plecase. Însă mai avea unul, peste câteva minute, aşa că începu să se plimbe de-a lungul peronului. Deodată, un bărbat care venea în viteză se ciocni de ea; se întoarse numaidecât şi, salutând-o, îşi ceru scuze. Se aplecă, spre a-i ridica un pacheţel ce căzuse în urma loviturii. Era un bărbat înalt, tânăr, cu o înfăţişare foarte distinsă, dar cu tristeţea întipărită pe chip. Văzând cât era de frumoasă călătoarea, rămase o clipă fără grai.

— Mii de scuze, spuse el, în sfârşit, întinzându-i pacheţelul.

Ea-i răspunse cu graţie, iar tânărul se îndepărtă, după ce o mai salutase o dată.

Acest mic eveniment o scoase din răbdări. Se duse să bea un ceai, nu departe de gară, şi lăsă să treacă mai multe trenuri. Nu se întoarse acasă decât către orele nouă seara. Ploua. La colţul străzii observă un om sprijinit de felinar, pe trotuarul opus, dar nu-i deosebi trăsăturile.

Ajunse acasă şi băgă cheia în broască tocmai când auzi voci. Unchiul ei primea rareori vizite, aşa că avu un moment de ezitare; cu atât mai mult cu cât vocile erau la un diapazon destul de ridicat, iar una dintre ele părea foarte ameninţătoare.

În faţa casei se afla o mică grădină, cu câţiva leandri. Auzind că vizitatorii se pregăteau să iasă, Verity sări repede înapoi şi se ascunse după arbuşti… Mişcare pur instinctivă din partea ei, însă, fără să ştie de ce, îi repugna să-şi dezvăluie prezenţa.

Uşa se deschise şi unchiul ei ieşi, cu capul gol, dimpreună cu doi inşi – unul înalt, celalalt masiv şi scund. Acesta din urmă fuma o havană şi avea un pronunţat accent yankeu.

— M-ai înţeles! spuse el pe un ton ameninţător.

Maple răspunse atât de şoptit, încât Verity nu desluşi ce spusese.

— În definitiv, totul e în regulă, reluă cel gras. Cred că o să poţi fi cu desăvârşire liniştit în acest cartier în care nimeni nu se ocupă de tine şi n-are să vină să te caute. Fii drăguţ, repară prostia pe care ai făcut-o, şi totul o să meargă strună. El ştie tot… încheie insul, făcând un gest în direcţia străzii.

— De ce n-a venit până aici? bâigui Maple.

Celălalt râse.

— Pentru că nu vrea să acţioneze direct… De altminteri, nu locuieşti singur aici, nu-i aşa?

Tânăra fată, uimită, asculta cu atenţie. Unchiul său nu răspunse.

— În orice caz, eşti avertizat de ce te aşteaptă, în cazul în care te pui de-a curmezişul planurilor noastre, reluă interlocutorul pe un ton brutal. Noi vom face lucruri de

seamă şi n-ai să ne împiedici tu, cum n-o să ne împiedice nimeni. M-ai înţeles?

Tom Maple făcu un semn de consimţire. Urmă o scurtă tăcere. Apoi Maple întrebă:

— El unde e?

— Aşteaptă la colţul străzii.

Dintr-un motiv sau altul, cel mai înalt dintre necunoscuţi nu se amesteca în conversaţie. Probabil că era un străin care nu înţelegea bine ce se spunea.

— Vrei să vii, să-i vorbeşti? întrebă grăsanul.

— Nu, zise Maple. Ştiu că e acolo, şi-mi ajunge.

Avea în glas o notă de adâncă amărăciune.

Se despărţiră fără să mai adauge nimic. Maple rămase în prag până când cei doi vizitatori ieşiră pe poartă, apoi intră înăuntru, închizând uşa.

Verity fu foarte intrigată. Ce voiau să zică toate acestea şi ce anume le îngăduia necunoscuţilor să-l ameninţe astfel pe unchiul ei? Cine era al treilea personaj misterios care nu putea veni, pentru că ea se afla sub acelaşi acoperiş cu unchiul ei? Şovăi un moment, apoi ieşi în grădină şi începu să-i urmărească pe cei doi bărbaţi. Nu se îndepărtaseră mult şi mergeau încet. Când ajunseră la colţul străzii, individul sprijinit de felinar, pe care Verity îl remarcase la venire, le ieşi în întâmpinare. Se opriră şi începură să vorbească în şoaptă. Atunci când tânăra fată trecu pe lângă ei, ultimul venit întoarse puţin capul şi tânăra fată îşi reprimă cu greutate un ţipăt de uimire: era domnul Helder.

Ea grăbi pasul, întrebându-se dacă, la rândul său, n-o recunoscuse şi Helder. La capătul străzii, aruncă o privire în urmă: cei trei inşi veneau în direcţia ei. Trecu pe o stradă laterală, şi văzu, spre marea ei uşurare, că n-o urmăreau. Aşteptă ca ei să se îndepărteze, apoi reveni acasă.

Îl găsi pe unchiul ei aşezat la masa de lucru. O întâmpină cu un surâs amestecat cu tristeţe. Ea observă că mâinile îi tremurau mai tare decât de obicei.

Socoti preferabil să nu facă nici o aluzie la scena al cărei martor fusese şi se grăbi să pregătească cina lor simplă.

Unchiul ei rămase nemişcat; stătea cu mâinile împreunate şi părea să privească aiurea, pierdut în gânduri. Când îi aduse farfuria, el tresări…

— Verity, zise, am să fac asta… orice s-ar întâmpla.

Ea aştepta ca el să se explice, simţindu-l gata să facă confidente.

— Ei cred că mă au ta mână, mai murmură el, că mă pot sili să fac ce vor ei, însă se înşeală… da, da, se înşeală cu desăvârşire…

În tot restul cinei ea rămase tăcută, crezând că va afla cauza grijilor sale, dar la urmă el se ridică şi ieşi din odaie, zicând:

— Nu uita să recurgi la cel a cărui adresă ţi-am dat-o!

— Domnul Comstock Bell? întrebă ea.

— Da, Comstock Bell.

CAPITOLUL IV La ambasadă.

Domnul Cornelius Helder avea gusturi foarte variate şi contradictorii şi asta îl întrista mult pe domnul Gold: „Un om trebuie să fie ori aşa, ori aşa”, îi declarase el odată, adăugând:

— Recunosc că mai adesea e greu să faci deosebirea între aşa şi aşa…

Lăsând orice glumă deoparte, este sigur că diferitele faţete ale activităţii lui Helder se împăcau anevoie: bărbat de viaţă, plin de veselie şi de antren, iubitor de mese bune şi având gusturi delicate, se arăta, pe de altă parte, revoluţionar, predica lupta de clasă, încurajând grevele şi răzmeriţele.

— Poate că activează aşa din snobism şi pură afectare. Tânăra generaţie cochetează cu plăcere cu anarhia…

Aceste cuvinte le spuse Gold ambasadorului Statelor Unite.

— Nu-l consider pe domnul Helder ca fiind tânăr, răspunse sec Excelenţa sa.

Gold surâse. Ţinea în mână un mic ziar de opt pagini, dintre care patru erau imprimate cu litere chirilice. Se numea Monitorul roşu şi era de notorietate publică faptul că primea subsidii importante de la Helder.

— Trebuie să mărturisesc, zise ambasadorul, că începe să-mi fie cam lehamite de inşii de teapa asta pe care scumpa noastră patrie îi trimite aici. În nici un caz nu m-aş fi aşteptat să-l văd pe acest Helder – pe care toată lumea-l ţinea de gentleman – devenind anarhist.

— Nu e nimic deosebit de dezgustător în acest număr, făcu Gold.

— Nici în cele precedente şi aproape că asta îmi înteţeşte temerile, spuse Excelenţa sa… căci, în sfârşit, aici se ascunde ceva şi n-o să-mi spuneţi că e ceva neimportant ca şi cum Helder ar distribui gratuit biblii în cartierele nevoiaşe.

În mijlocul a toate acestea, Gold aştepta mai departe ca ambasadorul său să-i dezvăluie motivul real pentru care îl convocase. Ziarul acela? Da, însă toate numerele sale erau cunoscute, şi câtă vreme opiniile extremiste exprimate într-însul nu se precizau, nu era nimic de spus.

Mai discutară câteva cuvinte de una şi de alta şi, în fine, văzând că ambasadorul nu explica nimic, întrebă de-a dreptul:

— Pot să ştiu ce anume vi s-a părut în mod special subversiv, în această foaie?

Excelenţa sa îşi frecă îndelung palmele, apoi se trânti în fotoliu.

— Îl cunoaşteţi de multă vreme pe Helder, zise el în sfârşit. El vă arată o mare stimă şi, ieri, la balul Terrierilor, declara că sunteţi singurul american din Londra care-i inspiră încredere.

O umbră de surâs se aşternu în colţul buzelor lui Gold.

— Atunci, zise el, am să-mi dau silinţa să nu-l dezamăgesc.

— Până la un anumit punct, dacă vreţi, reluă ambasadorul. Mai înainte, de ce nu i-aţi pune la încercare sentimentele

sale faţă de dumneavoastră? Cereţi-i, deci, să abandoneze publicarea acestui ziar. Guvernul britanic s-ar simţi fericit în acest caz. Şi pe urmă, spre marele scandal al autorităţilor locale, Helder a înfiinţat o mică colonie rusă, pe undeva, pe la ţară, într-un sat inofensiv din Shropshire. Se joacă cu lucrurile astea, de parcă ar pregăti o lovitură de stat. Ministrul afacerilor externe nu e mulţumit. Nu se ştie niciodată la ce-i îndeamnă pe nişte pârliţi, cuvintele sale înflăcărate. Vă amintiţi că editorul unui ziar a luat doi ani de închisoare pentru incitare la crimă. Ar fi deplorabil să i se întâmple aşa ceva unui om cu situaţia lui Helder.

— Voi vedea ce pot face, răspunse Gold.

Ceru să fie dus direct la Club. Helder, care era unul dintre obişnuiţii locului, încă nu sosise. Dimpotrivă, Comstock Bell îşi lua singur dejunul, la o masă aşezată în dreptul marilor ferestre cu vitralii. Părea obosit, morocănos şi avea mâna dreaptă bandajată. Domnul Gold i se aşează în faţă.

— Ei bine, exclamă el, ce ţi s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse flegmatic Comstock Bell. Mi-am prins mâna într-o uşă şi cred că am un deget rupt.

— Îmi pare tare rău…

— Prea amabil. Nu va avea urmări. Singurul necaz este că voi fi obligat un timp să mănânc cu mâna stângă şi să mă servesc pentru corespondenţă de o maşină de scris. Dar pe dumneata trebuie să te întreb, ce ţi s-a întâmplat?

— De ce?

— Eşti chiar aşa de obişnuit să fii întâmpinat cu focuri de revolver, încât nici nu-ţi mai aminteşti de întâmplarea din noaptea trecută?

— Ah, da! Mi-aduc aminte! răspunse Gold zâmbind.

Dar nu continuă conversaţia pe acestă temă şi vorbi de alte lucruri, până la cafea. Atunci, reveni la subiect.

— Scumpe prietene, zise el, n-am să încerc să umblu cu ascunzişuri faţă de dumneata. Cel ce m-a atacat ieri seară, voia să-mi ia viaţa.

— Nu zău! făcu Bell, ironic. Nu-mi spui prea multe? Îmi închipuiam că-ţi oferea flori!

— N-ai dreptate să o iei în glumă. Cu bună ştiinţă m-am prefăcut că nu iau treaba asta în serios. Şi, de altfel, te priveşte mai mult sau mai puţin şi pe dumneata. Dădusem întâlnire unuia dintre oamenii mei în acel loc pustiu… Trebuie să-ţi spun, explică el cu o voce mai înceată, că genul meu de afaceri pretinde adeseori întâlniri de soiul acesta, cu scopul de a obţine informaţii secrete… În sfârşit, n-are importanţă… Fapt este că omul folosit de mine a fost urmărit, că doi necunoscuţi, dându-se drept detectivi, l-au somat şi, sub un pretext oarecare, l-au îmbarcat într-un taxi care l-a abandonat, câteva ore mai târziu, într-un ungher pustiu al mahalalei. În locul lui, a venit la întâlnire unul din duşmanii mei, care m-a-ntâmpinat cum ştii.

Domnul Gold râse cu poftă.

— A fost ceva organizat cu multă dibăcie, adăugă el. Acest om cumsecade aproape că m-a nimerit.

— L-ai numit chiar prieten… pe moment.

— Oh, ştii… începu Gold, dar în clipa aceea văzu, cu colţul ochiului, silueta lui Helder, care trecea din sufragerie în fumoar… Scuză-mă, zise el, sculându-se.

— Este şi el unul dintre prietenii dumitale? întrebă Bell, care urmărise direcţia privirilor interlocutorului său.

— Nu… deocamdată este obiectul nesătulei mele curiozităţi.

După care, se îndreptă către fumoar, unde îl găsi pe Helder pe cale de a răsfoi un jurnal ilustrat.

— Bună ziua, scumpul meu anarhist, făcu Gold.

— Mă paşte o ameninţare cu expulzarea sau poate voi fi târât în faţa înaltei Curţi, pentru trădare? răspunse Helder, râzând.

— Nimic de felul acesta nu trebuie să-ţi trezească eroismul, însă rişti să provoci tulburări. L-am întâlnit de curând pe ambasadorul nostru, care mi-a vorbit, întâmplător, de dumneata. Ştiind că mă bucur de o

oarecare trecere pe lângă compatrioţii mei, m-a rugat – amical – să-ţi dau de înţeles că în virtutea a ceea ce el numeşte, pe drept cuvânt sau nu, regretabilele dumitale activităţi, ar fi foarte încurcat să te vadă atât de des la recepţiile de la ambasadă…

Helder roşi uşor, trăsăturile îi luară o expresie dură şi neplăcută:

— Te-ai achitat foarte bine de mesaj, mormăi el, dar aş prefera să aud asta din gura Excelenţei sale însăşi.

Pentru întâia dată Gold îl vedea pradă acestei furii concentrate şi o urmărea cum sporeşte, cu mult interes. Avea în faţă un alt Helder. Atitudinea şi ţinuta omului de lume dispăruseră. Surâsul său politicos se preschimbase într-un rânjet de josnică revoltă…

Desigur, se gândi Gold, a pornit probabil de jos şi a muncit din greu, ca să obţină locul său actual în înalta societate. A practicat tot soiul de meserii, înainte de a face avere, în afaceri bancare. Şi, mai cu seamă, a aşteptat şi s-a chinuit nemăsurat, înainte de a fi primit în aristocraţia coloniei americane de la Londra. Încă şi astăzi, nu era foarte popular; se spuneau pe seama lui anecdote mai mult sau mai puţin autentice, mai mult sau mai puţin picante. Cum se făcea acum că-şi asuma riscul să piardă totul, printr-o tovărăşie prea pe faţă cu elemente deochiate, răzvrătiţi şi revoluţionari?

Pentru moment, el încruntă teribil din sprâncene, răspunzând:

— Sunt un american liber. Cer, în această calitate, dreptul de a face ceea ce-mi place, în limita regulamentelor şi a legilor. Or, nu e nimic ilegal în ziarul meu.

— Dar nici nimic care să-i justifice existenţa.

— Eşti cinic, scumpul meu Gold… De altminteri, reluă el ridicându-se, sunt încă şi mai puţine motive să continuăm această conversaţie.

Domnul Gold făcu un vag gest de consimţire.

— Într-adevăr e cu totul zadarnic, zise el… Ah! şi tocmai uitasem…!

Se uită la ceas, apoi începu să se scotocească prin buzunare.

— Trebuie să trimit astă seară nişte părăluţe unuia dintre nepoţii mei, pentru aniversarea lui…

Deschise portofelul şi-i cercetă conţinutul:

— Nu am bani americani la mine… N-ai putea să-mi schimbi, pe bancnote englezeşti? Mi-ar trebui douăzeci de dolari…

De câteva clipe, Comstock Bell intrase în fumoar şi se afla în imediata apropiere a celor doi interlocutori. La întrebarea lui Gold, Helder dăduse din cap:

— Nu, nu am bancnote americane.

Însă Bell auzise:

— Am eu, zise el, la dispoziţia dumitale!

Scoase portofelul şi extrase din el cei douăzeci de dolari ceruţi, iar domnul Gold îi dădu echivalentul în bancnote britanice. Helder privea cu un aer indiferent. Îl văzu pe Gold verificând la repezeală cei douăzeci de dolari şi tresărind deodată, înăbuşindu-şi o exclamaţie de uimire.

CAPITOLUL V Planul lui Comstock Bell.

Domnul Gold îl privi cu insistenţă pe tânărul bărbat.

— Ce se întâmplă? întrebă acesta.

— Nimic, răspunse sec Gold.

Apoi, fără să mai adauge nimic, ieşi.

Foarte uimit de această atitudine, Comstock Bell îl privi plecând, apoi se întoarse către Helder.

— Ce l-a apucat?

— Nu pricep nimic, răspunse celălalt. Domnul Gold nu-mi pare în apele lui, astăzi. Tocmai îmi reproşa cu violenţă ideile mele socialiste…

Surâse cu afabilitate şi făcu gestul de-ai întinde un scaun interlocutorului său. Însă acesta se făcu că nu vede.

— De ce, reluă el, nu i-ai spus lui Gold că aveai bani americani la tine?

Îl întâlnise pe Helder la bar cu câteva momente înainte de masă şi, în legătură cu un profil bizar întrevăzut în sală, discutaseră despre asemănarea aceluia cu chipul lui Washington, de pe bancnotele americane. Amândoi scoseseră din portofel bancnote de acel tip, de diverse formate şi dimensiuni diferite, şi le comparaseră, una după alta, în faţa ferestrei.

— În fapt, e adevărat, aveam, zise Helder. Dar pe moment uitasem de ele… Şi, la urma urmei, n-am întotdeauna chef să-i fac gusturile acestui bătrân Gold.

Bell nu răspunse; se pregătea să plece, la rândul lui, dar Helder îl reţinu:

— Spune-mi, Bell… Îl cunoşti cumva pe Willetts ăsta?

— Nu, zise Bell.

— N-ai auzit niciodată vorbindu-se de el?

— Nu cred, dar de ce mă întrebi?

Helder ridică din umeri.

— Oh, nu pentru mare lucru… Însă dacă ai un minut de pierdut, în una din zilele astea, mi-ar plăcea să stăm niţel de vorbă…

— În legătură cu acest Willetts?

— Da, dar şi despre alte subiecte.

Comstock Bell şovăi.

— Ei bine, zise el, în sfârşit, am să trec pe la biroul tău, într-una din zilele săptămânii.

În vocea lui răsuna accentul unei hotărâri subite. Ieşi, traversă Pall Mall şi începu să rătăcească fără ţintă, într-un parc public.

Ziua de primăvară era încântătoare. Rondurile de flori şi copacii îşi desfăşurau din plin verdeaţa proaspătă şi întinerită. Brânduşele şi narcisele smălţuiau peluzele. Aerul era dulce şi încărcat de miresme. Era unul din acele rare ceasuri ale lumii în care sufletul omului, ogoit, se umple de nădejdi, în care gândurile sale se avântă cu o putere de neînfrânt către un mare şi frumos viitor, în care cele mai atrăgătoare himere par a descinde şi a mângâia cu aripa

fermecată frunţile cele mai îngândurate… Şi totuşi, Comstock Bell nu se supunea nici unuia dintre farmecele acestea, nu simţea urcând niciunul din efluviile magiei primăvăratice în sufletul lui zbuciumat. Luase o hotărâre, o îngrozitoare hotărâre, şi încerca, în această oră vrăjită, să dobândească putere, ca să-i poată accepta consecinţele, oricare ar fi fost ele. Se decidea să sufere mult, ca să pună capăt, odată pentru totdeauna, cumplitului coşmar care-i otrăvea viaţa.

Planul pe care-l alcătuise era precizat în toate amănuntele, nu lăsase nimic la voia întâmplării. Zi cu zi, în tăcerea odăii sale de lucru, îşi definitivase cu minuţiozitate proiectele, stabilise direcţia de acţiune, scriind-o pe mici bucăţele de hârtie, pe care le punea pe foc, pe măsură ce lucrurile i se precizau în cuget… „Merit această suferinţă…” îşi repeta el, pentru a mia oară, ieşind din parc.

Ajunse la monumentul Victoriei, traversă bulevardul, continuându-şi drumul către Constitutional Hill. Mai era încă un punct de completat în planul său, în rest pus în întregime la punct şi definitivat. Îi trebuia un auxiliar, un asociat, o persoană de toată încrederea. Era gata să-i ofere o răsplată magnifică. Dar pe cine să-l aleagă? Se gândise la Gold, fără să stăruiască asupra acestei idei, căci un instinct tainic îl avertiza că Gold nu-i putea fi de folos.

Trecea vorbindu-şi în sine, nu fără a fi remarcat din mulţime. Statura lui înaltă, mâna bandajată, surâsul său vizibil stingherit, aerul distrat atrăgeau privirile unora.

Nu izbutea să aleagă prietenul căruia să i se spovedească pe deplin. Prieteni! Avea cu sutele, însă niciunul nu-i părea destul de sigur. Helder? Desigur, pentru bani Helder s-ar fi dat peste cap. Tocmai! Prea înclinat să acţioneze din interes. Cu neputinţă să ai toată încrederea în el.

Era atât de preocupat de marele lui proiect, încât uită, mai mult de un ceas, bizara atitudine a lui Gold, după schimbarea bancnotelor… Ce însemna, oare, aceasta? Căuta, printre amintiri, cauzele posibile ale acestui

neobişnuit incident, când se auzi chemat; era, cum se întâmplă adeseori, chiar omul la care tocmai se gândea. Gold coborî dintr-un taxi şi veni spre el.

— Te urmăresc de când ai ieşit de la Club, îi spuse. Aş vrea să-ţi vorbesc.

— Chiar la dumneata mă gândeam, adineauri, răspunse Bell. Probabil că te-am văzut, fără să-mi dau seama, când m-ai depăşit, cu maşina.

— Se poate… unde, însă, am putea vorbi în linişte?

— Să ne reîntoarcem în parc.

După ce intrară, apucând-o pe o alee tăcută şi înflorită, Gold redeschise discuţia.

— Am să fiu sincer şi aproape brutal cu dumneata, Bell. Uite: presupun că gestul şi exclamaţia mea de la despărţire, te-au mirat.

— Da, puţin.

— Ei bine, să nu te mai miri. Tocmai am telefonat cuiva care mi-a confirmat bănuielile.

— Ce vrei să spui?

— Că acele bancnote de cinci dolari pe care mi le-ai dat în schimbul bancnotelor engleze sunt false.

— False?

— Da. Sunt de aceeaşi fabricaţie ca şi cele câteva mii care circulă acum prin Londra… De unde le ai?

— Le-am primit de la un călător care sosea din America şi dorea bancnote britanice. Asta se petrecea la Savoy. Voia în special o bancnotă de cinci lire, pentru nu ştiu ce cumpărătură; dejuna cu nişte englezi pe care îi cunosc.

Gold îl pironi cu privirile.

— E adevărat?

— Cum! exclamă Bell. Te îndoieşti de cuvântul meu? Şi ce interes aş avea să te mint?

— Cum se numeşte omul acela?

Chiar în acea secundă, Comstock Bell îşi dădu seama, într-o străfulgerare, de adevărata cale prin care intraseră bancnotele în posesia lui: le avea de la Helder. Pe când se

prefăcea a compara diferitele efigii ale lui Washington, preschimbase propriile bancnote cu cele ale lui Bell. Era sigur de lucrul acesta dar, în acelaşi timp, o altă idee-i veni, care-i permitea să profite de împrejurare. Găsea aici o ocazie care-i întărea planurile.

— Cum se numeşte acel om? repetă Gold.

— Willetts, cred, zise încet Bell.

— Willetts? dar mi-ai dat asigurări ieri seară că nu cunoşti pe nimeni cu numele ăsta.

— Nu l-am asociat pe Willetts de care-mi vorbeşti, cu acela de la Savoy, replică Bell.

Gold dădu din cap.

— Asta e tot ce voiam să ştiu, zise el. Vreau să încerc să-l descopăr pe acest Willetts şi ceva îmi spune că dacă izbutesc, am să scap de o mare grijă.

— Tot aşa şi eu, murmură Bell cu jumătate de glas şi cu un aer de profundă sinceritate.

Gold nu mai pierdu nici un minut. Lăsându-l pe Bell să-şi urmeze liniştit plimbarea, ieşi din parc şi luă un taxi. Curând ajunse în inima Londrei.

Coborî din maşină la colţul lui Threadneedle Street şi, luând-o de-a lungul încurcatului ghem de pasaje şi de străduţe, ajunse în Little Painter Street. Aceasta era o stradă îngustă, străjuită de foarte vechi imobile, cea mai mare parte transformate în birouri. La una din uşi citi, între alte douăzeci de nume: „Harold S. Willetts, agent de schimb”. Urcă la cel de al treilea etaj, unde regăsi aceeaşi inscripţie. Bătu. Nici un răspuns. Încercă uşa. Era încuiată. Scutură energic clanţa, nici un rezultat.

Coborî. Portarul, care-şi avea cămăruţa la subsol, răspunse negativ la întrebarea lui Gold? Nu, domnul Willetts nu era acasă.

— Când se întoarce?

Portarul nu era comunicativ. O lungă experienţă îl învăţase că este preferabil să-i protejezi pe locatarii absenţi faţă de curiozitatea prea trează a anumitor vizitatori.

— N-aş şti să vă spun, răspunse el.

Gold scoase o bancnotă de o liră sterlină.

— Te deranjez, zise el, şi te fac să pierzi timp, dar trebuie să aflu neapărat unde l-aş putea întâlni pe domnul Willetts, fiindcă am să-i spun lucruri urgente.

Portarul luă bancnota, scuzându-se de vitregia vremurilor, care-l silea să o primească şi, sub influenţa magică a acestei bucăţi de hârtie, începu să vorbească.

În realitate, nu era nimic senzaţional în revelaţiile sale.

— Este un om, declară el, pe care nu l-am văzut niciodată la lumina zilei, nu stă aproape niciodată la biroul lui, dar aici primeşte corespondenţa.

— De câtă vreme are biroul ăsta?

— De cel puţin doi ani. Cea mai mare parte a timpului o petrece la ţară sau în America.

— Este american?

— Nu ştiu. Tot ce pot să vă spun este că-şi plăteşte cu regularitate chiria. Dacă vreţi să-i vedeţi biroul, pot să vi-l arăt.

Acesta era o simplă încăpere mică, destul de sumar mobilată. Nu se găsea înăuntru decât un birou mare acoperit cu un rulou mobil, un fotoliu, un taburet, câteva cărţi pe teme financiare.

Gold deschise una dintre ele. Era un anuar al bursei, vechi de doi ani, pe care-l frunzări. Albeaţa imaculată a filelor arăta că nu fusese cine ştie ce folosit. La fel se întâmpla şi cu celelalte volume.

— Uite ce ciudat birou, zise Gold, contemplând masiva mobilă care ocupa mijlocul odăii.

Portarul, om lipsit de imaginaţie, nu văzuse până atunci în acest birou decât o mobilă foarte obişnuită, însă bancnota primită îi trezea atenţia, stârnindu-i politeţea, aşa încât afirmă cu tărie, că într-adevăr, şi lui i se părea din cale afară de ciudat.

— Da, reluă Gold. Am avut şi eu unul asemănător. E foarte nepotrivit, ca sistem, pentru un om de afaceri.

— Oh, într-adevăr? Şi de ce? făcu portarul.

— Am să-ţi arăt, spuse cu mărinimie Gold.

Scoase o trusă de chei din buzunar, alese una pe care o introduse în broasca biroului, o învârti la dreapta, apoi la stânga şi, cu un declic, resortul cedă. Gold trase ruloul:

— Vezi, zise el, inconvenientul constă în faptul că oricine poate să-l deschidă.

Acum, pe biroul astfel descoperit, nu se afla decât o călimară, o sugativă şi o peniţă, nou-nouţă care se vedea cât-colo că nu fusese niciodată folosită.

— Un alt inconvenient, reluă Gold, unind vorba cu acţiunea, este că dacă ridici ruloul şi deschizi un sertar din dreapta le poţi deschide pe toate celelalte din acelaşi rând.

Toate sertarele se deschiseră, dintr-o singura mişcare a mâinii, ca şi cum n-ar fi avut niciodată broaşte.

— Va fi tot aşa de uşor pentru rândul din stânga, zise Gold însă primul sertar rezistă.

— Aha! Aici v-aţi oprit! exclamă portarul cu un aer triumfător.

— Câtuşi de puţin, răspunse Gold. Ajunge să apeşi puţin… poftim…

Şi, într-adevăr, putu deschide fără greutate celelalte sertare; erau goale, cu toatele.

Din acea clipă, domnul Gold aflase ceea ce voise să afle. Willetts nu se slujea de acest birou decât pentru faţadă. Veritabilele afaceri erau în altă parte.

— Vine deseori pe aici? mai întrebă el.

— O dată pe lună cel puţin.

— La zi fixă?

— Nu, nu se ştie niciodată nici ziua, nici ora.

— Ce fel de om este?

— Este brun şi corpolent.

— Înalt?

— Nu, domnule. De talie mijlocie, cel puţin aşa mi-a părut, însă l-am văzut aşa de puţin…

— Vocea?

— Ah, îmi reamintesc: m-a izbit prin accentul ei străin; ai zice că-i francez.

— Chiar n-ai idee în ce loc l-aş putea întâlni?

— Nici cea mai mică, domnule.

— Dacă vine curând, vrei să-l informezi despre vizita mea?

— Desigur, domnule. Ce nume trebuie să spun?

— Comstock Bell, răspunse pe un ton plin de siguranţă Gold.

Portarul luă un aer bănuitor.

— Nu sunteţi domnul Comstock Bell, răspunse el, cu nu mai puţină siguranţă.

Gold surâse.

— Ar fi trebuit să spun că am venit din partea domnului Comstock Bell. Dar de unde ştii că nu e numele meu?

— Pentru că domnul Bell a venit în persoană să-l vadă pe domnul Willetts, acum două zile, răspunse portarul.

CAPITOLUL VI Yachtul Brisemer.

Comstock Bell locuia într-o mică rezidenţă particulară în Cadogan Square. Sobrietatea mobilierului era compensată de frumuseţea tablourilor ce-i împodobeau salonul. Colecţia sa era foarte amestecată. Ca opere de maeştri n-avea decât o Madonă de Ribera, al cărei principal farmec consta – după câte pretindea Bell – în autenticitatea ei îndoielnică. Însă şcoala modernă era larg reprezentată, căci stăpânul casei era un artist, şi încă un artist luminat, care aprecia operele confraţilor lui şi ştia să admire talentul, oriunde-l găsea.

Se întoarse acasă către orele şase şi se duse de-a dreptul în camera lui de lucru. Era o încăpere vastă, ale cărei ferestre dădeau într-o curticică, în spatele casei. Găsi o duzină de scrisori care-l aşteptau. Le deschise cu oarecare greutate, cu singura mână validă: erau numai invitaţii neglijabile. Se îndreptă apoi către masa pe care era pusă maşina de scris, cumpărată de puţină vreme: una din acele maşini de format redus, pentru voiaj. O contemplă un moment, cu un aer visător, apoi sună după fecior.

— Am comandat o ştampilă, spuse el valetului. A sosit?

Valetul aduse un pacheţel care conţinea o cutioară – cofret artistic decorată şi închisă cu două minuscule balamale. Cheile erau ataşate împreună de mânerul cofretului.

Bell îl puse pe valet să deschidă cutioara şi scoase din ea o ştampilă a cărei amprentă îi reproducea cu exactitate semnătura. Făcuse un aranjament cu banca sa, pentru ca ordinele de plată şi cecurile purtând această ştampilă să fie valabile. Nu fusese uşor, căci împuternicitul băncii îi atrăsese atenţia asupra riscurilor la care expune un astfel de procedeu. Dar, în sfârşit, obţinuse câştig de cauză.

Puse ştampila înapoi în cofret, o închise, iar cheile le băgă în buzunar.

Feciorul se pregătea să iasă, când stăpânul său îl rechemă.

— Parker, îi spuse el, peste puţină vreme am să plec din Anglia şi-ţi voi încredinţa paza casei. Am constituit un depozit în bancă, pentru ca salariul să-ţi fie plătit cu regularitate. Voi, avea, de altfel, să-ţi dau câteva instrucţiuni amănunţite…

— Veţi lipsi multă vreme, domnule?

Bell şovăi.

— S-ar putea să fie pentru câţiva ani, zise el în fine.

— Adevărat, domnule?

Bell se duse la fereastră şi privi distrat în stradă. Valetul se făcu că pleacă.

— Încă un minut, Parker, făcu Bell, fără să se întoarcă.

Făcu un gest vag, nehotărât, ca un om care nu ştia pe ce drum să apuce. În sfârşit, se întoarse:

— Mă voi căsători, Parker.

Se făcuse, odată cuvântul scăpat, restul venea de la sine.

— Da, am să mă căsătoresc, repetă el, de parcă ar fi vrut să se convingă pe sine.

— Îmi îngăduiţi să vă exprim respectuoasele mele felicitări, zise Parker.

Comstock Bell râse puţin.

— Nu-ţi face griji, Parker; asta nu va modifica absolut cu nimic situaţia ta la mine. Vom pleca… soţia mea şi cu mine,

în străinătate.

Urmă o tăcere.

— Dacă îmi pot permite o întrebare, domnule… oare eu o cunosc pe această doamnă?

— Probabil, spuse Bell cu un aer detaşat. Apoi schimbă subiectul: O aştept pe doamna Granger dintr-un moment în altul, pofteşte-o imediat aici.

Parker se înclină şi ieşi.

Bell reveni la fereastră.

Se gândea la doamna Granger… una din frumuseţile Londrei, cu o figură de înger şi o conştiinţă îndoielnică… Privi în jurul său şi, în ciuda neliniştii ce-l cuprinse, începu să zâmbească. Ah! ea ar şti să introducă marele lux modern în acest apartament, dacă ar deveni stăpâna lui! Lumea ar râde de el, l-ar deplânge, da, dar dacă nici un ecou scandalos n-avea să ajungă la urechile iubitei lui mame, care trăia singuratică şi fericită în Noua Anglie, ce-i păsa?

Da, desigur, doamna Granger era inteligentă şi discretă. Ea ar şti să păstreze tăcerea când şi cu privire la ce ar fi fost necesar. Reieşise clar cu ocazia recentului ei proces de divorţ.

La gândul acesta, Comstock Bell încruntă din sprâncene. Însă ei îi plăceau voiajurile, luxul şi era la capătul resurselor. Nu-i lipsea decât să se numească doamna Bell, în loc de doamna Granger. Nu-i va cere decât să nu târască acest nume în noroi şi, în fundul sufletului, ştia că ea are să se abţină.

La orele şase, Parker o introduse pe vizitatoarea aşteptată.

Ea purta un costum cochet, din două piese, care-i puneau în valoare într-un mod remarcabil armonioasa zvelteţe.

Domnul Bell îi privi toaleta cu un aer amuzat.

— Ia loc, deci, îi spuse el, împingând spre ea un fotoliu. Şi spune-mi ce doreşti…

— Vrei să spui cât doresc… ripostă ea, zâmbind. Ei bine, ca să sfârşim cât mai repede posibil cu detaliile vulgare, cred că, cu trei mii de lire, aş putea lichida tot… Însă m-aş

mulţumi, totuşi, şi cu mai puţin, se grăbi ea să adauge… Şi mă simt foarte stingherită să te plictisesc cu mizeriile acestea…

El deschise un sertar şi luă din el un carnet de cecuri. Desprinse imediat unul dintre acestea, cu mâna validă, şi-l întinse doamnai Granger.

— Fii atât de bună şi completează-l singură, zise el.

— Eşti chiar atât de grav rănit? zise ea, privind mâna bandajată a interlocutorului său.

— E un fleac, replică el, însă mă împiedică să scriu.

Îi întinse un toc, apoi se duse să ia ştampila cu semnătura pe care tocmai o primise. O apăsă cu grijă în tuşieră, apoi o apăsă pe cec.

— Ţi se va plăti la prezentare, zise el; şi acum aş vrea să stăm un pic de vorbă…

Ea puse cecul în micuţa ei geantă şi luă o atitudine atentă, cu mâinile încrucişate pe genunchi. Dimpotrivă, Bell, răsturnat în fotoliu, cu braţele încrucişate, părea visător şi distrat…

— Oh, reluă el, dintr-o dată, să nu-ţi închipui că încerc să-ţi dau sfaturi bune, pentru trei mii de lire… Nu despre fericirea ta vreau să vorbesc, ci despre a mea…

— Ei bine, dragul meu, te ascult…

— Mă gândesc să mă însor.

Deliciosul obraz se încruntă.

— Încântată… felicitările mele… zise doamna Granger, silindu-se să râdă. Şi… cine este fericita aleasă?

— Nu ştiu.

Ea se aplecă spre el:

— Nu ştii! Dragul meu, spui absurdităţi!

— Nu tocmai aşa de aiurite cum crezi, răspunse el, dând din cap. În realitate, încă nu m-am hotărât… Eram pe punctul de a-mi oferi numele…

Aici, se opri scurt. Ceva dinlăuntru se opunea din răsputeri la ceea ce voia să spună mai departe; o voce mai puternică

decât cea a raţiunii, mai puternică în realitate decât orice, îi striga: Nu!

— Cui? întrebă cu gentileţe tânăra femeie.

— Unei persoane…

— Nu vrei să-mi spui cum o cheamă?

— Uite că nu. Nu vreau să-i dau numele.

Ea se depărtă puţin de el, îndreptându-se din şale şi izbucni în râs:

— Într-adevăr, zise ea, se spune despre tine că eşti aşa de puternic, şi te comporţi ca un copil. Spune-mi cine e, Bell, eu cunosc toate femeile din Londra; le cunosc până în fundul inimii lor de papagaliţe. Spune-mi cine e şi am să mă informez în privinţa calităţilor şi defectelor ei; vei şti dacă este demnă de tine.

— Te asigur că nici eu însumi nu-i cunosc numele.

Ea înălţă uşor din frumoşii ei umeri şi se ridică.

— Erai pe punctul să mi-l spui şi apoi te-a cuprins teama, zise ea cu o lucire amuzată în ochi. Dar, văzându-l pe Comstock Bell, cât de palid devenise, intuiţia ei feminină o avertiză că acest om suferea.

— Iartă-mă, spuse ea cu amabilitate. Mă duc. Îţi sunt foarte recunoscătoare, scumpe şi mare prieten, pentru ceea ce ai făcut pentru mine.

El o întrerupse cu un gest:

— Să nu mai vorbim despre asta. Voi trece să te văd, într-o zi, două. Mai rămâi la Londra?

— Da, până la sfârşitul săptămânii.

O conduse până la uşa de intrare.

— Cu bine şi mulţumesc! zise ea.

— La revedere! pe mâine poate, dacă voi avea curajul, răspunse el.

Rămas singur, Bell îşi petrecu restul serii la masa de lucru. Ceru să i se aducă în birou o cină uşoară şi, de cum se strânse masa, se duse să încuie uşa cu cheia. Parker, ocupat în vestibul, auzi ţăcănitul maşinii de scris până la orele nouă seara.

Apoi, Bell urcă în dormitor şi-l sună pe valet.

— Unde sunt ceilalţi servitori? îl întrebă el.

— Thomas este în holul cel mic al oficiului, domnule.

— Spune-i să aştepte să-l sun. Cât te priveşte, aş vrea să te duci până în Charing Cross să te informezi asupra orei când soseşte următorul curier de pe continent.

— Aş putea telefona, domnule.

— Nu, prefer să te duci în persoană; n-am nici o încredere în funcţionarii aceia care răspund la telefon. Dacă voi avea nevoie de ceva, îl voi chema pe Thomas. În cazul în care voi ieşi, comunică-mi telefonic la Club, fără întârziere, nu-i aşa?

Bell aşteptă plecarea valetului, apoi se schimbă repede de haine. Dintr-un mic dulap, închis cu cheia, scoase un costum pe care-l purtase multă vreme şi-l îmbrăcă. Luă apoi o pălărie moale şi un trenci de culoare închisă. În buzunar puse un teanc de bancnote. Aranjă cu grijă costumul de care se dezbrăcase, în dulapul obişnuit, coborî scările în vârful picioarelor şi ieşi.

Oricare vor fi fost motivele lui de şovăire din timpul zilei, acum cu siguranţă trecuse peste ele. Mergea cu pas hotărât. Evită străzile frecventate, făcu un ocol prin King's Road, către Chelsea, apoi reveni către cheiul Tamisei.

Plouase uşor. Fluviul, întunecat, curgea sub un văl de ceaţă în care păreau că se împrăştie luminile verzi şi roşii ale vaselor ancorate.

Merse de-a lungul râului, până într-un pasaj strâmt, între două pontoane. Acolo o luă la dreapta, coborî câteva trepte şi ajunse de-a dreptul la nivelul apei care izbea moale ultima treaptă a scării de piatră.

Se afla acolo o barcă, în care îl aşteptau doi oameni.

— Ohe! Voi din barcă, strigă el.

— La ordinele dumneavoastră, răspunse o voce.

O lovitură de vâslă aduse ambarcaţiunea la piciorul scării.

— Daţi-mi mâna, domnule! zise omul de pe locul din faţă al bărcii.

Bell sări în ambarcaţiune şi se aşează între cei doi vâslaşi care ajunseră, în câteva clipe, la mijlocul fluviului.

— Fluxul scade, zise unul din ei; din această pricină nu s-a putut apropia Brisemer.

Şi arătă silueta unui mare yacht care manevra la mică distanţă.

Vasul acesta, de mare tonaj, armat şi împodobit ca pentru o cursă lungă, înainta, se întorcea pe o latură… Se coborî scara de bord, iar Bell urcă pe navă.

— Vă trebuie, căpitane, o scară de dunetă mai largă şi mai comodă, zise el, călcând pe punte.

Bărbatul căruia i se adresă astfel, voluminos şi scund, bărbos şi îmbrăcat într-un impermeabil, duse mâna la şapcă.

— Am şi comandat una, domnule, răspunse el. Trebuie să o iau de la Greenhithe, de îndată ce voi coborî pe fluviu.

— Cred că va fi pe mâine.

Şi cu acestea, Bell trecu la o rapidă inspecţie. Yachtul era nou-nouţ şi remarcabil de bine întreţinut. Becuri electrice inundau cu lumină puntea. Pe punte, între pontile, mari pereţi de sticlă groasă şi mată alcătuiau frumoase cabine suplimentare. Se mai afla, printre altele, o încăpere mare, în care intră Bell. Era împărţită în două şi mobilată magnific; o parte era în întregime căptuşită cu lambriuri albe, înzestrată cu un pat scund şi cu un mic birou dintr-un lemn preţios. Un amplu covor oriental acoperea podeaua, iar o lampă mică o lumina. Toate părţile metalice ale mobilierului erau de argint. Alăturat, se zărea o minusculă sală de baie. Cealaltă parte era un budoar luxos, cu pereţii acoperiţi cu cărţi, toate legate în piele. Aici se găsea o sofa mare, iar covorul aparţinea celei mai autentice arte persane.

— Căpitane Lander! strigă Bell după bărbatul ce-l primise pe punte.

Lander, care aştepta, fără îndoială, această chemare, nu se lasă rugat şi intră.

— Ia loc, deci, zise Bell. Ai primit instrucţiunile mele, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Eşti mulţumit de vas?

— Este perfect, domnule. Am dat o raită prin Marea Nordului, săptămâna trecută şi s-a comportat admirabil, în pofida vremii urâte.

— Şi echipajul?

— De toată frumuseţea, domnule. I-am luat pe cei doi fii ai mei, ca să mă ajute: au amândoi brevetul de maiştri în cabotaj. La maşini l-am pus pe fratele meu, George, fost mecanic în flotă, secundat de logodnicul fetei mele…

— Adevărată partidă de familie, surâse Bell. Aştept multe de la dumneata, Lander.

— Nu veţi fi dezamăgit, domnule. Nu voi uita niciodată ce vă datorez. Aţi făcut să mi se recunoască nevinovăţia, în acel nefericit abordaj de acum câţiva ani… Era imposibil să se dovedească, fără dumneavoastră, că ofiţerul fusese beat…

— Nici eu nu-ţi datorez mai puţin, prietene. Nici eu n-aş putea uita că, fără sângele rece al dumitale în acea oră tragică, n-aş mai fi pe lumea asta. Dar să vorbim acum de lucruri mai actuale: după ce o să montezi scara cea nouă, te duci la Gravesend, debarci şi aştepţi acolo telegrama mea. Ai, cred, o vilişoară la Gravesend?

— Da, domnule.

— Bine. Îţi voi telegrafia acolo. De cum vei primi depeşa, te vei îmbarca, vei deschide plicul sigilat pe care ţi l-am dat şi care conţine instrucţiunile mele… Este limpede?

— Bineînţeles, domnule.

— Ţine minte că, indiferent cum par, aceste instrucţiuni nu conţin nimic ilicit Şi că nici dumneata, nici echipajul dumitale nu trebuie să fiţi câtuşi de puţin neliniştiţi.

— Da, domnule.

— Ţine, ia banii ăştia. Pune-i în casa de bani a vasului.

Bell îi întinse căpitanului teancul de bancnote pe care-l luase cu el.

— Ai acolo cu ce să asiguri toate cheltuielile şi să plăteşti lefurile pe multă vreme, adăugă el.

Îşi puse din nou pardesiul şi fu condus la ţărm.

CAPITOLUL VII O brută.

Domnul Helder sună, iar secretara lui, care termina de tradus un articol din Humanità, se ridică fără tragere de inimă şi intră în biroul patronului. Deja, în răstimp de câteva ceasuri, o mai chemase de două ori, iar atitudinea lui, de o curtoazie cam exagerată, displăcu tinerei fete.

Când intră, el recitea o pagină dactilografiată.

— Miss Maple, exclamă el vesel, v-am chemat ca să vă spun cât sunt de satisfăcut de munca pe care o efectuaţi!

Ea lucra de numai trei zile şi această aprobare atât de călduroasă îi păru ciudată.

— Puteţi lua loc, reluă el, punând foaia alături. Am mai multe lucruri să vă spun.

— Mulţumesc, domnule, prefer să rămân în picioare.

— Dar vă rog! Vă cer permisiunea să rămân şi eu aşezat. Mulţumesc! Acum, pentru început, vă informez că am să vă dau patru lire pe săptămână, în loc de trei.

— Cred că munca pe care o fac este de pe acum suficient remunerată, răspunse ea; e aşa puţin de lucru…

— Va fi mai mult. Suntem în miez de sezon mort. A propos, spuneţi-mi, sunteţi nepoata unui personaj celebru, nu-i aşa?

Ea se înroşi.

— Vorbesc foarte serios, continuă el; domnul Maple are o mare reputaţie… N-a desenat el vignetele noii bancnote austriece de o sută de coroane?

— Sunt foarte puţin la curent cu afacerile unchiului meu, ştiu doar că era desenator şi gravor…

— Era”?

— Nu mai lucrează deloc… Însă… afacerile lui private…

— Scumpa mea Miss Maple, nu te ofensa! Eşti expus să se vorbească despre tine când te bucuri de un mare renume!

Helder o privi îndelung pe tânăra fată. Cât era de frumoasă! Şi ce şansă, s-o aibă pe nepoata lui Maple în biroul său!

Dar nu această şansă îl interesa în principal. Helder îşi avea cusururile lui, slăbiciunile lui şi printre acestea cea mai de seamă era promptitudinea cu care se aprindea după toate femeile frumoase pe care le cunoştea. Atunci, prudenţa lui înnăscută dădea un veritabil faliment.

— Cred că de aici înainte am să te chem pe numele tău mic, Verity, murmură el.

Ea se roşi şi se îngălbeni, pe rând.

El se ridică şi se apropie de ea. Ca împietrită de apropierea primejdiei, ea nu se clinti, privindu-l îngrozită.

— Verity, reluă el, punându-i mâna pe umăr. Trebuie să fim prieteni buni. Aş vrea să-ţi vorbesc puţin de mine…

Ea începu să tremure. Ar fi vrut să iasă de sub această mână ce se aşezase pe ea, ca pe o pradă. Era indignată. Niciodată un bărbat nu-şi îngăduise să-i vorbească, să o privească; să o atingă în felul acesta. I se părea, însă, că întreaga putere a voinţei o părăsise. Simţi că Helder o luase de talie… avea s-o îmbrăţişeze… Atunci, scoase un ţipăt cumplit.

— Proastă mică, făcu el descleştând strânsoarea. taci din gură…

Şi o luă iarăşi în braţe, dar ea ţipă din nou… Atunci, o lăsă…

— Ai să alarmezi toată casa, zise el, sălbatic.

— Lasă-mă!

El se mustră pentru acest moment de nebunie. Fusese prea nerăbdător. Pierduse partida. Se întoarse la masa lui, sprijinindu-şi de ea mâinile care-i tremurau.

— Să nu spui nimic, imploră el, am avut un moment de rătăcire… Iartă-mă.

Ea apucase deja clanţa uşii. El o ajunse din urmă, îi scutură braţul şi strigă:

— Doar n-o să te întorci acasă miorlăind, nu-i aşa? O să-ţi reiei lucru! şi-ai să revii mâine ca de obicei, aşa-i? Iar dacă nu, urmă el, apropiindu-i de obraz obrazul său roşu ca flacăra, dacă nu, am să te regăsesc şi am să te omor, ţi-o jur! Mă auzi, am să fac mai mult încă, am să povestesc nişte lucruri care să te umple de ruşine, care te vor face să-ţi doreşti moartea, lucruri pe care toată lumea o să le creadă...

— Lasă-mă, zise ea, slab.

Apucată de ameţeală, ea se clătina, gata să leşine. Atunci Helder o strânse din nou în braţe.

— Sărută-mă, făcu el, aprig, şi spune-mi că m-ai iertat.

O strânse mai tare, buzele lui se apropiau de ale ei... ea scoase un nou ţipăt ascuţit, de disperare...

— La naiba! exclamă Helder, văzând cum se deschide uşa, şi pe Comstock Bell făcându-şi loc să intre.

Surprinse privirea de dispreţ a acestuia, şi se retrase în spatele mesei; era palid şi zăpăcit...

— Puştoaica asta... zise el, mi-a sărit în cap, Bell!

Bell îi privi, pe rând, pe Helder şi pe Miss Maple, care se sprijinea de perete, cu ochii închişi, cu faţa lividă.

— Helder, zise el, în sfârşit încet şi solemn, eşti un mincinos şi de asemenea un imbecil, dacă-ţi închipui că mă poţi înşela în felul acesta. Te-ai purtat ca o brută şi ca un laş... De altfel, te ştie toată lumea.

Tânăra fată deschise ochii şi privi îndelung chipul grav al lui Comstock Bell, apoi se clătină... El sări, o prinse în braţele sale viguroase şi o purtă în camera învecinată, aşezând-o pe un fotoliu. Ea nu leşinase, căci, deschizând ochii numaidecât, murmură câteva vorbe de mulţumire. El rămase în picioare, lângă ea, pe gânduri.

— Inutil să te grăbeşti, îi spuse. Mă socotesc cu individul ăsta, până când îţi revii... După care, ia un taxi şi întoarce-te acasă... Ai bani destui?

Ea făcu semn că da.

Văzând-o că-şi revine, o lăsă acolo şi se întoarse în biroul lui Helder, pe care îl găsi în faţa mesei sale, negru de mânie. Comstock Bell închise liniştit uşa şi-l măsură pe Helder:

— Ce netrebnic îngrozitor eşti! îi zise el. Dacă n-aş fi ascultat decât de datorie, te luam de guler şi te azvârleam pe fereastră.

Helder nu răspunse; se mărgini să arunce priviri încărcate de ură.

Fără să ceară voie, Bell luă un scaun şi se aşează de cealaltă parte a mesei.

— Câtă vreme sunt aici, reluă el, aş face bine să-ţi vorbesc de afacerea cu care venisem…

Din răsputeri, Helder se străduia să-şi regăsească sângele rece. Ştia prea bine că Bell nu era omul să colporteze anecdote de scandal, dar îi era tare frică să n-o facă; avea motive, în acest sens! – şi încercă să se dezvinovăţească:

— Văd, zise el, că o crezi pe mincinoasa asta mică, mai mult decât pe mine!

— Să lăsăm asta! i-o tăie scurt Bell. Ştiu că te-ai purtat ca o brută stupidă şi mai cu seamă minciuna nu ţi-o iert… Dar nu asta vreau să discut; am venit să te ascult în legătură cu Willetts.

— Ai să auzi numaidecât!

— Doresc să aflu totul în legătură cu Willetts, reluă Bell, cu o voce fermă.

Helder se ridică şi făcu câţiva paşi. Se afla din nou în posesia tuturor mijloacelor sale şi chiar avea nevoie de ele, dacă voia să rămână stăpân pe situaţie.

Se apropie deodată de Bell:

— Willetts este omul care a falsificat o bancnotă de cincizeci de lire, acum câţiva ani şi posed un mandat de arestare împotriva lui. Iată-l!

Şi arătă o hârtie.

— Înţeleg, zise Bell, fără să se emoţioneze. Iar apoi?

— Apoi? Ei bine, am oarecare motive să cred că dumneata ai pus în circulaţie bancnotele falsificate de Willetts sau că ai participat la falsificarea lor.

— Aşa, făcu Bell, cu un accent de interogare în glas.

— Pe deasupra, ai finanţat lucrările lui Willetts, i-ai cumpărat pe urmă tăcerea, iar acuma, dintr-un motiv sau altul, ţi-ai pus în gând să-l denunţi.

— Cine ţi-a spus asta?

— Am aflat din întâmplare şi-am avut dovada ieri seară.

— În ce constă dovada asta?

— Ai fost la Club, ieri seară, nu-i aşa?

— Da, am trecut pe acolo.

— Şi ai scris o scrisoare, în ciuda faptului că eşti rănit la mână. De altfel, rana asta e numai o şmecherie ca să explici deghizarea scrisului.

Helder deschise un sertar, de unde scoase o foaie de sugativă.

— Te-ai folosit de această sugativă, adăugă el triumfător. Trebuie să repet ce ai scris?

— Inutil.

— Uite ce i-ai scris inspectorului Morrison de la Scotland Yard: „Omul pe care-l căutaţi pentru participarea sa la afacerea bancnotelor falsificate, de la Clubul Crimei, se numeşte Harold Willetts. Are în clipa de faţă o agenţie de schimb în Little Painter Street. Se va întoarce în oraş peste opt zile şi veţi descoperi fie asupra lui, fie în biroul său, suficiente probe de vinovăţie”.

Helder împături sugativa şi o puse cu grijă la loc.

— Ai scris cu adevărat asta?

— Se poate, răspunse liniştit Bell.

— Ştiam de multă vreme că ai participat la afacerea cu falsificările astea, însă dovada dorită am avut şansa s-o găsesc pe sugativă. Şi mai ai nas, dumneata, să-mi faci mie morală, exclamă el cu o voce dispreţuitoare. Să mă ţii de rău pentru purtarea mea, dumneata care, ca să te salvezi, nu şovăi să-ţi vinzi un complice! Ah! Comstock Bell, încheie

el, cu o voce în care clocotea ura, află că te pot nimici cu un singur cuvânt!

Bell rămase o clipă tăcut, apoi se aplecă asupra lui:

— Şi eu pot, de asemenea, să te duc la pierzanie cu un singur cuvânt; iar cuvântul ăsta uite-l…

Şi pronunţă, în şoaptă, cuvântul răzbunător, un singur cuvânt, într-adevăr, însă de cum auzi, Cornelius Helder căzu în fotoliu cu ochii holbaţi de spaimă aţintiţi asupra omului care-i ţinea în mână viaţa şi libertatea.

Întru care, Bell se sculă, îşi luă pălăria şi se îndreptă spre uşă.

— Spiţa falsificatorilor, zise el, este numeroasă. Unii dintre ei o fac ca să se amuze, şi-şi pregătesc necazuri, însă alţii profesează meseria asta cu sânge rece, ca să aibă cu ce-şi satisface viciile, iar aceştia vor fi spânzuraţi.

Se exprima în deplină cunoştinţă de cauză şi vorbea cu o încetineală calculată. Încheie…

— Mi se spune că ai o mică tipografie în Shropshire. În locul dumitale aş întinde-o la repezeală şi mi-aş instala lucrătorii ruşi într-un loc mai puţin cunoscut.

CAPITOLUL VIII Descoperirea lui Maple „John B. Wanager, director în departamentul biletelor de bancă din Ministerul Finanţelor de la Washington estimează la mai mult de douăzeci de milioane de dolari valoarea nominală a bancnotelor false actualmente în circulaţie. Această afirmaţie a făcut o puternică impresie în lumea afacerilor, ca şi asupra unui public mai larg, căci această invazie de hârtii fără valoare îi afectează în realitate pe toţi cetăţenii ţării”.

Aşa începea un editorial din Herald, pe care-l citea cu atenţie domnul Gold. Gazetarul continua: „L-am întrebat pe domnul Wanager, care ne-a confirmat declaraţiile sale. După el, va trebui ca Trezoreria să aibă în vedere o promptă modificare în fabricarea bancnotelor. Biletele falsificate care abundă acum pretutindeni sunt executate cu o asemenea dibăcie, încât numai experţii le pot recunoaşte.

Se crede că sunt imprimate în Europa şi că se introduc în Statele Unite în colete care scapă, într-un fel sau altul, controlului vamal. În general, falsurile sunt, luate la bucată, de mică valoare, iar autorii lor au, probabil, o organizare extrem de ingenioasă, spre a le pune în circulaţie”.

Domnul Gold termină lectura fără necazul care l-ar fi încercat cu siguranţă, dacă articolul i-ar fi parvenit în ajun, căci, în cursul dimineţii, primise de la domnul Maple o telegramă ce-i umpluse inima de bucurie. Când îi fusese dată tăietura cu articolul în chestiune, tocmai era pe punctul de a pleca la întâlnirea pe care i-o propusese Maple. Singura pată neagră era publicitatea făcută acestei afaceri. Domnul Gold ar fi dorit să o vadă terminată înainte ca marea presă să înhaţe problema.

Sosind la Maple, avu surpriza să fie primit de Verity. Ea părea obosită, însă el n-avu răgazul să-i pună vreo întrebare.

— Am găsit! îi strigă Maple, din pragul odăii sale.

Ca de obicei, masa era acoperită de hârtii, fiole, instrumente, dar Maple căta anume către un mic flacon cu lichid incolor.

— Priviţi! zise el.

Deschise portofelul ce conţinea bancnotele furnizate pentru experienţele lui şi scoase din el un teanc întreg. Gold observă că acestea nu suferiseră încă nici un tratament chimic sau de altă natură. Maple desfăcu flaconul.

— Ia uitaţi-vă, zise el.

Îşi înmuie degetul în lichid şi-l apăsă în colţul stâng al fiecăreia dintre bancnote. Pe prima, această atingere nu produse alt rezultat decât o uşoară urmă umedă, la fel şi pe cea de a doua.

— Iată nişte bancnote autentice, tună Maple.

Apucă o a treia şi, de-abia atinsă cu degetul ud, o pală mov apăru pe ea.

— Aceasta este acţiunea reactivului meu asupra substanţei interne a hârtiei, zise Maple! Am să vă explic…

Explicaţia lui n-avea şir. Gold se lămuri că, spre a-şi sărbători descoperirea, Maple băuse. Însă rezultatul se vedea. Una câte una, toate bancnotele fură încercate şi pe toate cele ce erau false, cel mai mic contact cu lichidul făcea să apară pata mov.

— Nimic altceva nu poate s-o facă să apară, nimic nu poate s-o şteargă… Iar pe bancnotele autentice, ea nu poate apărea! mai exclamă Maple. E o descoperire straşnică, domnule Gold! În această seară vă voi da formula şi o veţi putea răspândi pretutindeni: fiecare o va avea la îndemână şi o simplă atingere de deget va va da la iveală hârtiile false! Nu e bine gândit?

Desigur, domnul Gold vedea extrema importanţă pe care o putea avea descoperirea aceasta. Proba era aşa de uşor de efectuat, demonstraţia aşa de lesne de făcut, încât nimeni n-ar mai fi îndrăznit să rişte plasarea de bancnote falsificate. Maple găsise secretul pe care-l căuta de atâta vreme elita savanţilor din Europa şi din America.

— Dă-mi chiar acum formula, zise Gold.

— Aveţi răbdare până astă seară, mai sunt de precizat unele proporţii.

Gold se uită la ceas. Ar fi preferat să aştepte pe loc terminarea calculelor, era grăbit să aducă la cunoştinţa guvernului său descoperirea, deoarece simţea că, din umbră, banda de falsificatori devenea tot mai îndrăzneaţă, din cauza impunităţii ce le părea de-acum asigurată… Şovăi…

— Am să mă duc să-l văd pe ambasador, zise el în cele din urmă, şi voi reveni aproape numaidecât. La ce oră vei termina?

— La ora nouă, zise Maple.

Verity nu asistase la această întrevedere. Pe când trecea prin salonaşul de dinaintea vestibulului, Gold o văzu uitându-se distrată pe fereastră.

— Voi sta un moment de vorbă cu nepoata dumitale, îi spuse el lui Maple, de la care îşi luă rămas bun.

Ea se întoarse.

— Am auzit că ai părăsit postul de la domnul Helder, îi spuse domnul Gold.

— Da.

— N-a mers bine?

— Vă rog, nu-mi vorbiţi de domnul acesta! exclamă ea.

— Oh! făcu Gold. Trebuie deci să regret că te-am sfătuit să intri la el.

Se despărţi de ea şi reveni în centru. Se simţea cu inima uşoară şi mergea cu pas vioi, ca un om fără griji.

Nu tot astfel se simţeau cei doi indivizi care-l urmăreau de la plecarea sa din City, îl văzuseră intrând la Maple şi-l pândiseră la ieşire. Ei porniră din nou, la o oarecare distanţă, fără să-l piardă din vedere, până în momentul în care el intră într-o mică gară suburbană.

Unul dintre aceşti inşi era foarte brunet şi ras în cap; pe bărbie avea o cicatrice mare şi părea să fie străin. Celălalt, cu aspect foarte englezesc, dădu totuşi dovada unui accent yankeu foarte pronunţat, când îl întrebă pe un trecător unde se găsea cea mai apropiată cabină telefonică.

Coborâră pe High Street şi, în timp ce unul din ei telefona, celălalt contempla îndelung vitrinele unui magazin. Mai mult nu se ştiu despre ei.

La orele şase seara, Verity primi o telegramă, prin care era chemată la Londra. Plecă într-acolo şi, la întoarcere, se găsi în acelaşi tren cu domnul Gold.

El o zări pe peron şi se îndreptă către dânsa:

— Dacă vrei, vom călători împreună, zise el, dar n-am să-ţi vorbesc despre fostul tău patron. Ştiu despre el mult mai multe lucruri decât îţi închipui şi-mi pare foarte rău că te-am împins să te duci la el.

— N-am noroc, zilele acestea, zise ea surâzând.

Se suiră în tren.

— De ce spui că n-ai noroc? o întrebă el atunci. Mai ai şi alte supărări?

— Oh! fleacuri! făcu ea. Şi-i arătă telegrama primită cu câteva ceasuri mai înainte prin care era chemată la Londra.

Era semnată cu un nume pe care Gold nu-l cunoştea.

— Din partea cui este? întrebă el.

— Este unul dintre executorii testamentari ai lordului Dellborough, a cărei secretară am fost, răspunse ea, şi am crezut, în chipul cel mai firesc, că avea nevoie de vreo lămurire în legătură cu hârtiile defunctului. Dar nu…

— Cum aşa, nu?

Ea mototoli telegrama şi o puse înapoi în poşetă:

— Pentru că domnul în cauză nu mi-a trimis nici o telegramă. Telegrama aceasta nu venea din partea lui, ci de la cineva care face glume proaste…

Gold tresări. Oare cineva încercase s-o îndepărteze pentru câteva ceasuri pe tânăra fată de unchiul ei?

Sosiţi la destinaţie, el se grăbi să coboare din tren şi să cheme un taxi.

— Cât de repede poţi, strigă el şoferului, după ce îi dădu adresa.

— Câtă grabă, spuse în glumă tânăra fată, dar, văzându-i neliniştea de pe chip, îl întrebă:

— De ce te temi?

— Oh… de toate şi de nimic, îi răspunse el, cu un aer preocupat.

Taxiul opri în faţa casei.

— Aşteaptă aici, îi strigă Gold lui Verity.

Nu-i dădu explicaţii, însă ea îl ascultă şi rămase la gard. Gold bătu în uşă. Nici un răspuns.

— Am o cheie, spuse fata.

— Dă-mi-o!

Deschise, intră, închizând după el uşa. Ea nu-l văzu când scoase un revolver.

— Maple, strigă el.

Traversă vestibulul pe dibuite şi ajunse la uşa cămăruţei în care lucra de obicei Maple. Pătrunse înăuntru, aprinse un chibrit şi-l zări pe desenator prăbuşit într-un colţ, cu o sticlă de whisky alături.

Gold căută zadarnic fiola cu lichidul inventat de Maple: aceasta dispăruse, ca şi portofelul cu bancnotele destinate experienţelor. Gold nu-şi putu reţine o înjurătură năpraznică.

După ce încercă, fără să izbutească, să-l trezească pe sărmanul beţiv, el ieşi.

— Unchiul nu se simte bine, îi spuse el lui Verity. N-ai vreo prietenă la care să poţi dormi în noaptea asta?

Ea înţelese ce se întâmplase.

— Ba da, am o bună prietenă la Londra, zise ea, după un răgaz de gândire.

— Te conduc din nou la gară.

După ce Gold o urcă pe tânără în tren, se întoarse la Maple. Pe când taxiul în care sosea intră pe stradă, o maşină foarte rapidă îl încrucişă.

Intră iar în casă; trecând prin vestibul, lovi cu piciorul un obiect metalic, pe care-l ridică de jos; era un ac fin de gravat. Îl puse în buzunar şi pătrunse în odaie: înăuntru nu era nimeni. Maple nu se mai afla în casă.

CAPITOLUL IX Scrisorile lui Willetts.

Într-o seară, către orele nouă, un om îmbrăcat în negru pătrunse în imobilul în care-şi avea Willetts biroul. Casa era pustie, întregul personal plecase de multă vreme. Însuşi portarul se bucura de un moment de libertate, în vreo cârciumă din apropiere. Vizitatorul urcă liniştit scările, îşi scoase trusa de chei şi intră la Willetts. Trase o clipă cu urechea, ca să se asigure că nici un zgomot nu indica prezenţa vreunui locatar întârziat.

Apoi se aşeză la biroul său, luă o foaie de hârtie şi începu să scrie. Aceasta dură aproape un ceas. Nu se opri decât ca să-şi aprindă o ţigară. Aruncă cu grijă scrumul în coşul cu

hârtii şi, terminându-şi treaba, se duse să-l arunce pe fereastră.

Pe măsură ce acoperea cu scrisul câte o foaie de hârtie, o punea deasupra biroului, până când aceasta se usca. După ce termină, reluă toate filele şi le reciti cu grijă, apoi scoase din portofel trei bancnote americane de câte o mie de dolari fiecare, le puse împreună cu scrisoarea într-un plic, pe care scrise o adresă.

Puse plicul în buzunar, stinse lumina şi, cu mâinile în buzunar, meditä îndelung, aşezat mai departe la birou. Când orologiul din cartier bătu orele unsprezece, se duse să deschidă fereastra, spre a aerisi odaia de fumul de ţigară. După o vreme o închise, apoi se duse la uşă, ascultă… Domnea o tăcere deplină. Atunci coborî. Se aşteptase să-l întâlnească pe portar, dar acest brav bărbat nu se întorsese încă. Astfel, necunoscutul putu ieşi fără să fie zărit. Puse scrisoarea în prima cutie poştală pe care o găsi. Înainte de a o lăsa să alunece în cutie, surâse, recitind adresa: plicul purta numele lui Comstock Bell.

Omul trecu în Broad Street, dădu colţul pe Liverpool Steet, se îndreptă către staţia de metrou şi dispăru, în sfârşit, în mulţimea trecătorilor…

Comstock Bell veni să prânzească la Club a doua zi. Pe când băiatul de serviciu îi înmâna o scrisoare, intră şi Helder care-l văzu, cu colţul ochiului, cum o deschidea. Îl zări scoţând trei bancnote mari şi parcurgând, cu un aer uimit, scrisoarea a cărei grafie era în mod vădit deghizată.

— O mică moştenire? nu se putu împiedica să exclame ironic Helder.

— Nu, replică celălalt.

După masă, se reîntâlniră amândoi în biblioteca Clubului. Comstock Bell se aşează pe scris, iar Helder, ca să se afle în treabă, se prefăcu şi el că scrie, la o masă alăturată. Când Bell ieşi, Helder se grăbi să vină şi să examineze sugativa pe care o folosise Bell; nu găsi nimic pe ea, în schimb zări, spre marea lui mirare, chiar scrisoarea pe care o primise

Bell, pe când sosea el, şi pe care acela o uitase, lângă călimară. Helder se duse repede la fereastră: dacă Bell ieşise cu adevărat de la Club, trebuia să treacă pe acolo în câteva secunde. Într-adevăr, Helder îl văzu aproape numaidecât. Privi în jurul său. În cameră nu era nimeni. Atunci nu mai şovăi şi apucă scrisoarea. Ca să nu fie surprins, se ascunse în spatele perdelelor lungi care drapau geamurile. De acolo putea zări, prin geamul uşii, pe orice nou sosit posibil, înainte de a fi văzut el însuşi.

Citi cu lăcomie misiva… Aceasta era foarte ciudată. Autorul ei se pierdea în regrete şi formule de căinţă, îl asigura pe Bell că-i datorează viaţa… Îi înapoia cu recunoştinţă banii pe care milionarul îi împrumutase… La iuţeală, Helder trecu pe ultima pagină: da, aşa cum ghicise, scrisoarea era de la Willetts, care-l implora pe Bell să nu-l trădeze, dând dovadă de cea mai mare umilinţă.

Helder împături la loc hârtia, o repuse exact în locul în care o găsise. Era şi timpul: dându-şi, probabil, seama de ceea ce uitase, Bell se întorcea cu paşi grăbiţi. Helder avu timp să iasă din încăpere. Aşadar, tot ceea ce presimţise se confirma! Willetts, pe care poliţia îl căuta de atâta vreme, se afla actualmente la Londra, la discreţia lui Comstock Bell.

De ce nu-l denunţa? Lucrul acesta îl intriga foarte tare pe Helder. Dacă, aşa cum credea, Bell ar fi fost mai mult sau mai puţin amestecat la originea acestei afaceri cu bani falşi, ar fi fost rezonabil din partea lui să se degajeze definitiv de ea, prin întreaga lumină care s-ar fi făcut, odată cu procesul lui Willetts. Neavând nici un fel de omenie şi lipsit de sensibilitate, Helder nu putea înţelege mila, nu căuta, la ceilalţi, decât mobiluri interesate şi, spre imensa lui surprindere, nu izbutea să descopere ce interese ar putea avea Bell, ca să nu-l denunţe pe Willetts.

Întors acasă, se ferecă în odaie, luă din biroul său o cărticică şi, vreme de două ceasuri, se dedică redactării de depeşe cifrate, pe care le expedie în cursul după-amiezii, la diferite adrese.

În realitate, după părerea unanimă, Helder era un om foarte metodic, avea mari calităţi de organizator pe care, dacă le-ar fi pus în slujba unei cauze nobile, ar fi făcut minuni.

Către orele cinci, după ce-şi luă ceaiul, Helder primi vizita unui individ masiv şi greoi, cu o înfăţişare ordinară şi trivială.

— Domnule Helder, îi spuse noul venit, vom fi obligaţi să ne schimbăm felul de a lucra.

— Da, ştiu, agenţii noştri se plâng foarte tare de greutăţile pe care le întâmpină când schimbă bani americani în Europa.

Tiger Brown aprobă cu energie.

— Sunt foarte fericit că sunteţi de această părere, zise el; mă temeam că nu vă dăduseţi seama. Pe de altă parte, în America, încep să fie bănuitori, se spune că au descoperit o metodă practică de control. Corespondentul nostru din Philadelphia, căruia-i trimiteam cinci sute de bancnote pe lună, nu mai vrea mai mult de o sută. Va trebui, poate, să oprim emisiunile noastre americane şi să facem din cele franţuzeşti.

Helder străbătea camera în lung şi în lat. După intrarea vizitatorului său, se dusese să pună zăvorul la uşă. Puţin mai pe urmă, reveni să vadă dacă uşa era bine închisă.

Tiger Brown îl cercetă cu uimire:

— S-ar zice că şi dumneavoastră sunteţi cuprins de panică, îi spuse el.

— Nu, nu, se grăbi Helder să răspundă; însă sunt prudent, atâta tot. Sunt de acord cu ceea ce ai spus; le mai lăsăm să se odihnească… Ce s-a întâmplat cu hârtiile acelea franţuzeşti pe care le trimisesem lui…

— N. G., întrerupse cu vioiciune celălalt. Ei bine, nu prea ştiu, dar se pare că n-arătau bine… le lipsea finisarea, într-un fel… Dar, s-a ocupat cineva de Maple? întrebă el, după o scurtă tăcere.

Helder făcu o strâmbătură.

— Nu ştiu dacă ne vom putea folosi de el, răspunse. Actualmente, lucrează cu Gold.

Brown se strâmbă şi el, ca o maimuţă.

— Atunci, n-avem nici o trecere la el?

— Mă tem că nu…

— N-am putea ajunge la cineva la care ţine? Se spune că are o fată…

— O nepoată, corectă Helder. Nu insista…

— Eh, eh! clefăi cu grosolănie Brown. N-o să ne pierdem noi atuurile dintr-un respect ridicol faţă de fete ori de nepoate… Afacerea noastră e prea importantă, ce naiba!

Helder nu răspunse.

— Cu ce se ocupă deci acest domn Gold? mai întrebă Brown.

— E un om periculos, declară cu gravitate Helder. Mă intrigă; nu-mi dau seama precis ce combinaţii are. În orice caz, este în relaţii constante cu autorităţile americane, aici şi la Washington…

Încetă să se învârte prin odaie, se proţăpi în faţa interlocutorului şi adăugă:

— Maple ne trebuie. Este cel mai bun desenator şi gravor din Europa. Nu ne costă mare lucru să încercăm, şi ne-a fost greu să punem gheara pe el, acu' câtăva vreme…

— Fără îndoială, făcu Brown.

Timp de o oră bună îşi discutară planurile, apoi ieşiră.

Nu împreună: Brown părăsi locuinţa primul, iar Helder îl urmă, la un interval de cinci minute.

Se reîntâlniră la Piccadilly Circus şi îşi continuară drumul. Mai pe urmă se opriră la staţia de metro, luară bilete şi intrară în ascensor, împreună cu o duzină de alte persoane. Impiegatul închise uşa ascensorului. Aproape numaidecât, o doamnă ţipă:

— Mi s-au furat banii!

Doi bărbaţi bine îmbrăcaţi, care se aflau în preajma liftierului, se desprinseră din grup, vorbiră cu doamna, apoi se adresară celorlalte persoane prezente:

— Chiar acum s-a furat o importantă sumă de bani acestei doamne, spuseră ei. Suntem agenţi ai Siguranţei. Îi rugăm pe domnii de faţă să se lase percheziţionaţi, iar în cazul contrar vom fi obligaţi să ducem toată lumea la poliţie…

Foarte plictisit, Helder nu spuse nimic la început. Ceilalţi pasageri, cu excepţia lui Tiger Brown, se supuseră fără nazuri percheziţiei, de altfel foarte sumară şi discretă. La cererea poliţistului, ascensorul se oprise între etaje, aşa încât scena se petrecu fără să se strângă lume.

— Refuz în mod absolut! declară Helder, când cei doi agenţi se apropiară de el.

— Eu de asemenea, strigă Brown.

— Atunci, n-avem altă soluţie, decât să vă ducem la secţie.

Cinci minute mai târziu, cei doi prieteni se aflau într-un taxi, în drum spre postul de poliţie. De pe acum, Helder se căia că rezistase. În fond, ştia prea bine că nu avea nimic compromiţător asupra lui, dar nu-şi dăduse seama decât după ce reflectase niţel, iar prima lui mişcare fusese, din instinct, defensivă.

Dacă percheziţia practicată în ascensor fusese sumară, nu la fel au stat lucrurile cu aceea pe care o făcură poliţiştii, în mica sală a secţiei. Portofelele le fură golite şi toate hârtiile cu grijă trecute în revistă. Helder observă că bancnotele de cincizeci de dolari erau examinate foarte îndeaproape.

În fine, li se dădu drumul, cu câteva vagi scuze. Dar Helder se supără:

— Lucrurile n-au să se oprească aici, îi spuse el comisarului. O să mai auziţi vorbindu-se de noi!

— Este şi greşeala dumneavoastră, răspunse amabilul funcţionar. De ce n-aţi vrut să vă lăsaţi percheziţionat ca şi ceilalţi călători?

Helder nu răspunse. Urmat de tovarăşul său, ieşi din biroul comisarului, aprinse o havană şi trecând pragul aproape că se izbi de domnul Gold. Acesta îşi salută compatriotul, cu aerul cel mai jovial:

— Allo, Helder! exclamă el. Iată-te liber! Cu atât mai bine! Mi se telefonase că eşti arestat şi veneam să pun lucrurile la punct, să-mi ofer garanţia…

— Mulţumesc, spuse Helder, printre dinţi. Am pus lucrurile la punct fără dumneata şi, adăugă el, cu un aer agresiv, vei fi fără îndoială fericit să afli că nu s-a găsit nimic în sarcina mea…

Gold ridică încet din pleoape.

— Ei, exclamă el, ce-ţi închipui că puteau să caute?

Helder rămase fără replică. Pentru a doua oară se lăsase pradă nervilor. Se despărţi cu răceală de domnul Gold şi, urmat în continuare de Brown, dispăru curând în mulţime.

Îşi dădea acum seama de capcană şi se cutremură la gândul că dacă acest incident ar fi avut loc în ajun, s-ar fi găsit asupră-i lucruri foarte compromiţătoare!

Însă resursele nu-i secaseră. Cunoştea un tânăr gazetar de la Post Journal şi alcătui de îndată proiectul de a relua ofensiva, prin mijlocirea presei. Se duse să povestească totul reporterului, care nu cruţă nici un amănunt, într-o ripostă pe care, într-adevăr, Gold n-o prevăzuse.

El ridică din sprânceană, citind în dimineaţa următoare lungi articole intitulate: „Un gentelman american molestat de poliţie”.

Ştia că Scotland Yard-ului nu-i plăceau acestea, că cei de acolo erau foarte sensibili la tot ce se divulga în public în privinţa procedeelor lor, bune sau rele. Ei consimţiseră nu fără rezistenţă să-l ajute pe Gold în pregătirea acestei curse şi, de aici înainte, aveau să se lase şi mai mult rugaţi.

Însă Gold luă lucrurile cu filosofie. Se angajase într-o partidă de anvergură, iar dacă primele lovituri nu fuseseră norocoase, n-avea importanţă, cu condiţia ca, până la urmă, să poată striga: Victorie!

CAPITOLUL X O cerere în căsătorie.

Comstock Bell împături jurnalul pe care-l citise şi-l băgă sub o grămadă de alte ziare. Se uită la ceas, reciti,

surâzând, o scrisoare de la doamna Granger, trimisă din Napoli.

În fine, Parker intră şi anunţă pe Miss Maple.

Comstock Bell îi ieşi grăbit în întâmpinare. Era mai frumoasă ca oricând, sub izbitura nenorocirii care o lovise.

— Îţi mulţumesc că ai venit, îi spuse el. Este indiscret din partea mea să te întreb ce ai de gând să faci?

— N-am nici un plan stabilit pentru moment… Domnul Gold a fost aşa de bun să-mi avanseze nişte bani şi mi-a promis că guvernul său va face imposibilul ca să-l regăsească pe unchiul meu.

— Ştiu… şi eu sunt american, ca şi el…

— Ah…!

Îl privi pe tânărul bărbat cu un interes cu totul nou: profilul său de medalie se reflecta pe tapiseriile întunecate ale încăperii; avea acea expresie gravă şi chiar puţin tristă, care nu-l părăsea de ani de zile. Ea se întrebă instinctiv ce femeie avea fericirea de a înviora prin prezenţa ei aceşti frumoşi ochi melancolici, cine era fiinţa demnă de a fi iubită de această inimă cavalerească, rătăcită într-o lume de şnapani.

— Am încredere, zise el, sunt convins că unchiul dumitale va fi găsit repede. Dar… îngăduie-mi încă o întrebare: n-ai şi alte rude?

— Nu, n-am pe nimeni.

— Prieteni?

— În afară de prietena la care locuiesc de când s-a întâmplat nenorocirea asta mare… n-am. Am fost crescută într-o mănăstire din Belgia şi nu stăteam la unchiul meu decât de câţiva ani.

El dădu din cap, se duse la uşă, o deschise… apoi reveni în mijlocul odăii… Ea nu avea să înţeleagă decât mai târziu cărui sentiment de delicateţe i se supusese el, acţionând în felul acesta straniu. Dar el reluă:

— Ceea ce am să-ţi spun, domnişoară, are să ţi se pară poate bizar şi nelalocul lui, dar te implor să crezi că mă

comport cu sânge rece, în plină cunoştinţă a valorii actelor pe care le fac şi a responsabilităţii mele…

— Vorbiţi, spuse ea, vă ascult…

Înaintă către ea, apoi se dădu câţiva paşi înapoi:

— Miss Maple, zise el, în sfârşit, vrei să te măriţi cu mine?

Ea făcu un gest de alarmă.

— N-ai nici un fel de teamă, reluă el surâzând, uşa este deschisă, servitorii mei sunt în vestibul.

— Dar… dar… domnule Bell! murmură ea în culmea mirării.

— Aşteaptă! zise el ridicând mâna. Nu te grăbi să-mi răspunzi. Eşti singură pe lume şi eu, la rândul meu, sunt stăpân pe soarta mea. Însă aş vrea să-ţi cer un sacrificiu… nu acela la care te-ai putea aştepta… Căsătoria pe care ţi-o ofer îţi va aduce libertatea… fără a mai vorbi de avantajele materiale pe care le conferă o mare avere…

— Dar… nu vă iubesc… dumneavoastră nu mă iubiţi… se bâlbâi Verity… Un asemenea mariaj ar fi îngrozitor, şi întreaga dumneavoastră avere n-ar servi la nimic.

Ea se sculă, ca de plecare.

— O secundă, imploră el cu o voce încărcată de nelinişte.

Ea se aşeză la loc, mişcată, fără să vrea, în faţa acestei suferinţe pe care o ghicea.

El îi vorbi multă vreme. Nu-şi întrerupse confidenţele decât spre a se duce să închidă uşa. Avu cuvinte amare, dezolate sau, pe rând, încărcate de nădejdi.

Când se opri se făcuse noapte, iar în încăperea încărcată de cărţi şi de mobile preţioase nu se mai vedeau decât două umbre, aceea tăcută şi nemişcată a lui Verity, şi cea a lui Comstock Bell, agitată, disperată, cerând ajutor.

O întovărăşi pe tânăra fată până la un taxi.

— Pe mâine, deci! îi zise el.

— Pe mâine! răspunse ea, întinzându-i mâna, pe care el o duse la buze.

În seara aceea, domnul Gold veni să cineze la Club. Găsi pe adresa lui o scrisoare dactilografiată, de la Comstock

Bell. Citind-o, scoase mormăituri de uimire, apoi o reciti, înainte de a se aşeza, apoi o puse cu grijă în portofel. Cină în mare grabă, căci era, de câteva zile, prins până peste cap de treburi. Încercă să plece repede, fără să vorbească cu nimeni, însă nu-l putu evita pe Helder, care îl reţinu, în ciuda lui, la uşa restaurantului.

— Pe dumneata te căutam, domnule Gold.

— Iar dumneata, făcu Gold, dumneata eşti unul din cele zece milioane de locuitori ai oraşului pe care nu-i caut… Ce se întâmplă?

— Am să vă spun lucruri interesante.

Gold scoase un lung suspin.

— Eşti cel de al o sutelea, astăzi, care are să-mi încredinţeze lucruri interesante… Hai, grăbeşte-te, Helder; n-am un minut de pierdut!

Helder lăsă capul în jos şi spuse cu voce coborâtă.

— Willetts trebuie să fie arestat mâine.

Agentul secret al guvernului american îi aruncă o privire ascuţită interlocutorului său:

— Cine ţi-a spus asta? Şi ce ştii despre Willetts?

— N-are a face cine m-a informat… Faptul este exact. Ce ştiu despre Willetts? Păi el este şeful bandei care falsifică bancnote, şeful bandei care l-a sechestrat pe amicul dumitale Maple.

— Ce om bine informat! făcu Gold, cu un ton de uşoară ironie.

— Dar este evident, uite, urmă Helder. Willetts este de mult timp căutat pentru infracţiuni de felul ăsta. Are un birou în oraş, care nu e decât o faţadă destinată să ascundă natura adevăratelor lui ocupaţii. V-am spus că e un bandit.

— Îl cunoşti?

— L-am cunoscut cândva şi-mi aduc bine aminte de el. A fost student la Paris, în acelaşi timp cu mine.

— Comstock Bell era şi el la Paris, în acel moment?

— Da, şi frecventau aceleaşi cursuri. Willetts era blând şi inofensiv în timpul zilei, dar noaptea devenea insuportabil…

A părăsit Parisul după scandalul de la Clubul lor şi a dispărut… În orice caz, n-am mai auzit vorbindu-se de el, până în zilele acestea.

— Şi crezi că el pune în circulaţie toate bancnotele astea false?

— Sunt sigur, spuse cu tărie Helder, şi am de asemenea certitudinea că Bell l-a ajutat mult.

— Asta e absurd, făcu Gold, cu energie. Bell are o mare avere personală. A putut face nebunii… În joacă… atunci când era tânăr, dar n-ar avea nici un motiv să fie un ticălos, la ora actuală. De unde ştii că Willetts va fi arestat?

Helder dădu din cap, surâzind.

— Ah! asta, îţi las dumitale grija s-o descoperi!

În târziul aceleiaşi nopţi, un bărbat, care şchiopăta uşor, traversa cu paşi înceţi Finsbury Square. Locul era aproape pustiu, iar agentul de serviciu îl fixă îndelung pe trecător mai mult de plictiseală decât din datorie profesională.

Cu siguranţă, omul acesta avea prin ce atrage, cumva, atenţia, mai întâi prin şchiopătatul său, apoi prin felul în care era îmbrăcat: purta o manta largă, neagră, o pălărie de fetru ascuţită, cu boruri mari, de sub care ieşeau lungi plete negre, ca la pictori.

Ajunse în Broad Street la acel ceas din noapte când în cartier nu mai sunt decât noctambulii incorijibili sau călători, mai cu seamă în preajma gărilor. De pe Broad Street, se îndreptă către Banca Angliei.

Cine s-ar fi amuzat să-l urmărească, s-ar fi putut mira văzând câte ocoluri face, afară de cazul în care el n-ar fi avut altă intenţie decât să-şi omoare timpul. Când orologiul bisericii din City bătu orele unsprezece, el ajunse în larga piaţă situată în spatele Stock Exchange-ului. Un alt plimbăreţ, care umbla în sus şi în jos de câtăva vreme pe Threadneedle Street, îl acostă:

— Dumneate eşti, Clark? zise el. Ai vreun mesaj pentru mine?

— Nu, domnule Willetts, zise el. Dar dumneavoastră, n-aveţi să-mi daţi nimic de lucru?

Individul care se lăsase numit Willetts dădu din cap.

— Nu, astăzi nu, zise el.

— Au venit nişte inşi să vă caute, reluă Clark, şi mi-au pus numeroase întrebări despre dumneavoastră.

— Ah! făcu celălalt, asta n-are importanţă. N-aveai decât să le spui că sunt în străinătate. Altceva nimic?

— Nu.

— Atunci, la revedere.

Cu un gest de răspuns, omul în manta neagră îşi trimise la plimbare acolitul şi se îndepărtă, şchiopătând mereu, către Cheapside.

Însă două personaje – rămase în urmă în timpul conversaţiei cu Clark – îl urmăreau. Nu era greu, căci mergea încet, iar străzile erau, ca să zicem aşa, pustii.

N-ajunsese de multă vreme în Cheapside, când pe lângă el trecu un taxi liber; făcu semn şoferului, care opri.

Unul din cei care-l urmăreau grăbi pasul ca să audă adresa dată şoferului, apoi reveni, să discute cu tovarăşul lui.

— Se duce la ambasada americană! îi zise.

Chemară un alt taxi.

— Urmăreşte maşina aceea, spuse unul dintre bărbaţi şoferului; să n-o pierzi din vedere!

Cea de a doua maşină o urmă pe prima de la nu mai mult de douăzeci de metri. Urmăritorii se aşteptau ca bărbatul în manta neagră să-şi modifice instrucţiunile în timpul drumului, dar nu se întâmplă aşa, căci prima maşină sosi curând în faţa ambasadei şi-şi încetini mersul. Ceea ce văzând, cei doi tipi din cea de a doua maşină porunciră şoferului:

— Garează în faţa celeilalte aripi a Palatului, ceva mai la o parte.

Dar, în timpul acestei manevre, primul automobil, care se prefăcuse că se opreşte în faţa intrării principale, luă viteză

şi curând nu i se mai văzură decât luminiţele roşii, din depărtare.

Urmărirea reîncepu printr-un labirint de străduţe, apoi pe Oxford Street, încă foarte animată, şi acolo, profitând de avansul ei, prima maşină dispăru.

Cei doi bărbaţi începură să înjure ca turbaţi; coborâră din taxi şi reveniră în punctul lor de plecare, evitând arterele prea populate şi bine luminate.

— Ne-a dus! mormăi unul dintre ei, umflat şi masiv, care părea să-şi domine tovarăşul mai înalt, bărbos, tăcut şi purtând o cicatrice mare pe bărbie.

— N-ai nimic mai bun de făcut decât să te duci acasă, zise grasul, întinzându-i ceva mărunţiş. Eu unul mă duc la patron.

Cornelius Helder se plimba liniştit pe Brook Street, cu mâinile în buzunare, când tipul corpolent ţâşni lângă el.

— L-am pierdut, spuse el domnului Helder.

— Idiotule! îi strigă acesta din urmă, pradă unei nemaipomenite mânii, şi, pe deasupra, presupun că v-aţi arătat şi mutrele murdare tuturor poliţiştilor din cartier.

— Ajunge! i-o reteză celălalt, cu brutalitate. M-am săturat să lucrez pentru dumneata, chiar până peste cap! Îţi închipui că dorm liniştit, după ce mi-au publicat jurnalele semnalmentele?

— Vax! Nimeni nu te-ar putea recunoaşte după semnalmentele acelea!

— După semnalmentele alea, sau după altele, n-am deloc chef să fiu recunoscut şi, cum îţi spun, m-am săturat!

— Toate sunt din vina ta, replică Helder. N-ai ştiut nici cum să-l iei, ieri, pe bătrân.

— Mi-am pierdut sângele rece, explică grăsunul. Da, ia spune-mi, adăugă el apucându-l pe Helder de braţ, aş vrea să ştiu o chestie: dacă ne-nhaţă vreodată, eşti dumneata omul să ne scapi din necaz?

— Nu cred, răspunse Helder cu răceală.

— Dar dacă te trimit eu acolo? exclamă celălalt, cu înfierbântare.

— Nici pe-asta n-o cred, făcu din nou Helder, fără să renunţe la calmul său. Parcă nici n-ai şti că nu sunt câtuşi de puţin amestecat în toate afacerile astea. Eşti nebun dacă te nelinişteşti şi încă mai nebun să mă ameninţi. Ce este între noi? Sunt eu răspunzător de răpirea lui Maple? Puteţi voi nu zic s-o dovediţi, dar măcar să aduceţi cea mai mică probă împotriva mea? Haida de! Turnaţi-mă dacă vreţi, şi-o să vedeţi ce bine are să vă meargă!

Celălalt îl asculta cu un aer de profundă dezamăgire.

— Nu m-am ocupat eu de afacerea Maple, protestă el. Dumneata nu-ţi aminteşti că toate astea au fost în sarcina lui Carl? Aveam destule pe cap, ca să nu mai ies la lumină, după lovitura ratată împotriva lui Gold… Iar dumneata n-ai fost părtaş la nimic? Materialmente, nu…

Treceau, din fericire, pe o stradă aproape pustie, căci vocea interlocutorului lui Helder devenea tot mai puternică.

— Mi-ajunge, cum vă spun… Am să mă-ntorc în Statele Unite…

— Haida, de! făcu Helder.

— Gata, m-am hotărât!

Helder izbucni în râs.

— Nu prea văd ce-ai face acolo, zise el. De altfel, îţi repet, n-ai nici un motiv să te temi. Eşti pe punctul de a te îmbogăţi. Să laşi din mână afacerea noastră, când peste doi ani ai să-ţi poţi cumpăra o frumuseţe de casă pe malul mării?

Însă omul nu se lăsa îmbunat cu una cu două. Şi, ca să-l convingă pe deplin, Helder trebui să-şi continue pledoaria într-un bar din vecinătate, între două pahare de whisky. De abia atunci agentul său începu să vadă viitorul într-o culoare luminoasă.

CAPITOLUL XI Noii căsătoriţi.

Sunt multe zile din viaţă care seamănă atât de mult cu cele ce le-au precedat sau urmat, încât este cu neputinţă să

legi de ele vreo amintire anume. Perioadele acestea rămân în memorie vagi şi nedeterminatc. Pe de altă parte, există zile în care în puţine ceasuri s-au îngrămădit evenimente violente, neaşteptate sau tragice, şi într-o asemenea măsură, încât rămân în amintire ca şi cum s-ar fi desfăşurat de-a lungul unui întins spaţiu de timp.

Aşa a fost pentru principalii actori ai acestei povestiri, ziua de patrusprezece mai.

Pe la şapte dimineaţa, Cornelius Helder ieşi din locuinţa sa de pe Curzon Street.

Era o vreme splendidă. Nici un nor pe cer. Helder arăta ca un om care n-a dormit bine; i se citea oboseala pe chipul buhăit, cu trăsături răvăşite, cum se întâmplă celor ce-şi petrec nopţile în încăperi pline de fum. Totuşi, Helder nu putea fi acuzat de asemenea practici, era proaspăt bărbierit, afişa o ţinută de o perfectă corectitudine.

Se îndreptă încet către cartierul City, de-a lungul unor străduţe ce foiau de funcţionăraşi, de comis-voiajori, de lăptari, de marea mulţime a lucrătorilor care trec la această oră matinală. Puţine magazine se deschiseseră. Pe Regent Street, în locul mulţimii elegante din miezul zilei, şi de seară, nu vedeai decât valuri de tinere vânzătoare, dactilografe sau funcţionare de pe la birouri şi magazine.

Helder se întreba ce putea face şi ce gândea Comstock Bell în acel moment… Dar logodnica lui? Neîndoios, ca se suise în vreun compartiment de clasa a treia, după ce părăsise căscioara ei de mahala, în drum spre căsătoria cu unul din cei mai bogaţi bărbaţi ai Londrei!

Fel de fel de lucruri îi treceau prin cap, care de care mai neruşinate şi mai ordinare. Cumpără, totuşi, un ziar de dimineaţă, ca să vadă dacă se anunţa arestarea lui Willetts… Nu, nu se vorbea de ea.

Astfel, Comstock Bell aştepta să se căsătorească şi să o şteargă departe, spre a-şi executa perfidele lui proiecte. Ce fel de influenţă exersa asupra lui această tânără fată? Comstock Bell nu-şi cunoştea logodnica decât de la acea

faimoasă scenă de la biroul său şi nu era omul să se aprindă atât de iute, după un obrăjor frumos.

Trebuiau, atunci, să existe alte raţiuni, mai puternice, la baza acestei hotărâri. Dar care anume? Îşi continuă drumul cu un aer preocupat. La orele opt ajunse la Green Park, cu gândul mai departe la această bizară afacere. Care îi era explicaţia?

Nu-i fusese greu să descopere unde trebuia să aibă loc ceremonia: probabil la biserica parohială Marylebone, la orele nouă. Noii căsătoriţi trebuiau să ia trenul de la orele unsprezece, pentru Continent.

Pe Helder, Verity Maple nu-l preocupa nici un pic. N-avea necaz pe ea. Îl respinsese şi acceptase să se mărite la repezeală cu Bell… El se mărginea să înregistreze faptele… Cele mai multe şanse de a afla adevărul în privinţa acţiunilor oamenilor le aveai, după el, căutând motivele cele mai rele. Explica deci actul tinrei fete prin averea lui Bell.

Punând capăt, de altminteri, acestor inutile speculaţii, făcu înconjurul Green Park-ului, căutându-l cu privirile pe Gold. Ştia că americanul venea cu regularitate aici, ca să-şi facă plimbarea de dimineaţă şi, într-adevăr, la orele opt şi un sfert, îl zări în dreptul bazinului cu apă.

Pe Gold părea că nu-l surprinde niciodată nimic. Nu manifestă nici o mirare văzându-l pe Helder. Schimbară saluturi şi începură să discute. Cu un aer distrat, Gold arunca firimituri de pâine berzelor şi vrăbiilor.

— Presupun că sunteţi martorul lui Bell, făcu Helder.

— Fără îndoială, răspunse Gold, cu ochii la păsări.

— Ce înseamnă toate astea?

— Ce? Căsătoria?

— Da, e aşa de neprevăzută, de bruscă…

— Toate căsătoriile sunt mai mult sau mai puţin neaşteptate şi brusce, pentru anumite persoane…

— Crezi că alcătuiesc o pereche potrivită?

— Doamne! exclamă Gold, singurii logodnici care, după câte ştiu, au primit asigurări din partea întregii lumi că

erau făcuţi unui pentru altul, au fost Adam şi Eva…

— Vorbeşti ca un celibatar înrăit, zise Helder râzând. Ceea ce vă spuneam despre Willetts s-a confirmat?

— Da, urmează să fie arestat astăzi.

— Când Comstock Bell va fi departe şi în siguranţă, nu-i aşa? îl persiflă Helder. Ei bine, nu ne putem mândri că-i suntem compatrioţi.

— Nici eu nu l-am auzit vreodată lăudându-se cu asta, spuse sec Gold. Şi, privindu-şi ceasul, adăugă: trebuie să te părăsesc. Nu prea arăţi bine…

— Sufăr de insomnii, răspunse Helder. Dar nu prea tare.

— Ar trebui să-ţi foloseşti ceasurile de insomnie studiind soluţiile filosofice şi evoluţioniste ale problemei sociale, făcu Gold. Am văzut, în una din zilele trecute, o cărţulie foarte interesantă pe tema asta.

— Cum se intitula?

— Comentarii la codul penal… După părerea mea, este cea mai potrivită lectură pentru filantropii prea grăbiţi să aducă fericirea speciei umane…

Şi izbucni într-un râs zgomotos, cordial. Cât despre Helder, el se îndepărtă, fără să ştie cum trebuia să ia această ironie.

Dacă vreodată Comstock Bell şi-ar fi imaginat căsătoria lui, nicicând nu şi-ar fi închipuit cum avea să se desfăşoare în biserica de la Marylebone. Domnul Gold şi paracliserul au asistat ca singuri martori. În câteva secunde, Verity Maple deveni soţia unuia din cei mai bogaţi oameni din Londra. Odată puse întrebările şi date răspunsurile, cei doi soţi trecură în sacristie, ca să semneze în registru, apoi ieşiră.

Bell îşi privi ceasul.

— Avem timp, spuse el tinerei sale soţii şi lui Gold, să mergem pe jos până la Central Hotel.

Noua pereche şi prietenul lor luară un prânz uşor, într-un salonaş al acestui Palace. Verity mânca fără poftă. Nici Comstock Bell n-avea apetit. Numai Gold, fără nici o grijă

aparentă şi care, de altfel, se sculase foarte devreme, făcu onorurile mesei.

— Unde socotiţi să vă duceţi? întrebă el.

— Mai întâi la Paris, zise Bell, apoi la München, la Viena şi, poate, la Budapesta. Mai departe, încă n-am hotărât…

— E foarte plicticos că nu ţi s-a vindecat încă mâna…

Bell surâse.

— De abia dacă mă gândesc la ea, răspunse el. Am început să bat la maşina de scris şi i-am prins gustul aşa de bine, încât am să mă slujesc de ea şi de aici înainte.

— O iei cu tine?

— Da, cumpărasem una special construită pentru voiaj, dar nu prevăzusem că o să-mi fie atât de folositoare.

— Doamna te va putea ajuta, de acum înainte…

— Ei bine, nu prea ştiu căci, din nenorocire sau din fericire pentru ea, claviatura acestei maşini nu e după sistemul numit „universal”…

Urmă o lungă tăcere, pe care o rupse Bell, chemând un picolo:

— Adu-mi un formular telegrafic.

— Pot să ţi-l scriu eu? se oferi Gold.

— Mulţumesc, dar n-am decât un cuvânt de scris şi am să reuşesc singur foarte bine.

Telegrama pe care chelnerul o duse în clipa următoare, cu ordinul de a o expedia numaidecât, era adresată „Căpitanului Lander, Longview Cottage, Gravesend”, şi conţinea acest simplu cuvânt: „Porniţi”.

Gold ar fi fost destul de curios să ştie ce fel de telegramă poţi trimite la un ceas după căsătorie, însă Bell îndoise hârtia, înainte de a o înmâna chelnerului.

De la hotel, plecară direct la gară. Gold se pregătea tocmai să-şi ia rămas bun, însă Bell insistă să mai rămână câteva clipe cu ei.

Pe peron, cei doi bărbaţi se plimbau aproape fără să-şi vorbească. Bell părea distrat şi se juca nervos cu bastonul. Deodată, se întoarse spre Gold:

— Probabil că Helder te-a informat, îi zise el pe nepusă masă, că l-am denunţat pe Willetts?

Gold fu luat pe neaşteptate… De unde aflase asta Bell?

— Da, mi-a spus ceva de felul ăsta, admise el, dar n-am o încredere nelimitată în ceea ce-mi povesteşte Helder.

— În cazul ăsta particular, poţi să-l crezi. L-am denunţat pe Willetts şi am avut motive serioase s-o fac.

— A şi fost închis? întrebă Gold.

— Nu încă. M-am aranjat eu să-l aresteze numai după plecarea mea.

Această mărturisire cinică îl descumpăni pe Gold. Era într-adevăr ceva respingător în purtarea acestui om care-l denunţa pe cineva, punându-se în acelaşi timp la adăpost de orice consecinţă posibilă…

— Ai făcut bine că mi-ai vorbit de asta, spuse Gold pe un ton rece.

Comstock Bell îl privi cu gravitate.

— Încearcă să nu mă priveşti cu un ochi prea rău, zise el.

Ora plecării se apropia. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

— Sper că nu va trece prea multă vreme, înainte de a ne revedea, zise Bell.

Era preocupat şi atât de evident cu gândul în altă parte, încât Gold fu aproape şocat. Şi mireasa avea un aer gânditor şi era mai palidă decât de obicei.

Gold îşi luă rămas bun, îi exprimă urările cele mai călduroase şi rămase pe peron până când trenul nu se mai văzu.

Pe când ieşea din gară, se găsi nas în nas cu Helder. Îi aruncă o privire puţin amabilă.

— Dacă n-aş şti, îi spuse el, că eşti onorabil şi inofensiv, aş putea să-mi închipui că ne-ai spionat.

Celălalt surâse.

— Ar fi adevărat, zise el. V-am urmărit. Această tânără pereche îmi trezeşte un oarecare interes… Nu, conştient vorbind, n-aş şti să spun pentru ce, dar e un fapt…

— Mă uimeşti. Te consideram drept un om incapabil să acţionezi fără motive temeinice.

Helder izbucni în râs.

— Ei bine, să zicem că astăzi fac o excepţie de la regula mea de conduită…

Părea că ar fi vrut să-l întovărăşească pe Gold, însă acesta îi mărturisi verde dorinţa de a se întoarce singur la treburile lui. Ca să-l evite pe Helder, nu se duse la Club şi începu să-şi pregătească cu febrilitate rapoartele pe care i le ceruse Ministerul american de finanţe.

Se duse, totuşi, să cineze la Club şi găsi acolo două telegrame: amândouă erau de la Bell. Prima fusese expediată din Dover şi-i exprima mulţumiri pentru simpatia arătată; cea de a doua, de la Calais, era destul de curioasă. Spunea: „Aţi vrea să-i spuneţi mâine valetului meu Parker să-mi trimită întreaga corspondenţă? Astăzi avea zi liberă”.

Gold împături telegrama. De ce nu-i telegrafiase Bell direct lui Parker? Şi cum se făcea că un om aşa de metodic să nu fi dat toate instrucţiunile personalului său domestic, înainte de plecare? Surâse… La urma urmei, îşi zise el, în momentul însurătorii nu trebuie să te gândeşti la toate amănuntele astea.

Trecu nota în carnetul său de buzunar, ca să nu uite comisionul. Îşi termină liniştit cina, citind şi cele câteva scrisori ce-i veniseră prin ambasadă şi al căror conţinut nu era prea agreabil. Se înarmă însă cu filosofie, le citi până la capăt, apoi le strecură în buzunar.

Inevitabilul Helder cina la o masă alăturată, făcându-se că citcşte un ziar. Ce-l mâna oare? Ce scop urmărea? Nu era, cu siguranţă, omul care să-şi piardă timpul numai spre a-şi satisface o vană curiozitate. Atitudinea aceasta îl intriga pe Gold. Hotărî să bruscheze lucrurile. Se duse drept la Helder.

— Vreau să mă plimb oleacă, îi zise el. Vrei să mă întovărăşeşti?

— Cu plăcere, răspunse celălalt, ridicându-se numaidecât.

Gold se gândise tocmai, printre altele, că va fi ocupat în cursul dimineţii următoare şi nu se va putea duce să-l vadă pe Parker. Luă deci un plic de la biblioteca Clubului, introduse înăuntru telegrama lui Bell şi scrise pe el adresa. Se hotărî să pună acest mesaj în cutia de scrisori a lui Bell în Cadogan Square. Asta dădea, în acelaşi timp, un ţel plimbării.

Helder şi cu el ieşiră împreună de la Club.

— Am să-ţi pun o întrebare precisă, zise atunci Gold, şi aş vrea un răspuns nu mai puţin franc.

— Mă înspăimânţi, i-o întoarse Helder, dar, în sfârşit, am să încerc să te satisfac. Ce vrei să mă întrebi?

— Bine, făcu Gold. Iată întrebarea: de ce te interesează atâta faptele şi gesturile lui Bell?

— Toată lumea mă interesează, spuse Helder.

— Dar nu chiar atât!

Helder nu răspunse imediat. Îşi continuară drumul în tăcere. În fine, şi parcă cu regret, Helder continuă:

— Îţi este prieten, n-aş vrea să te amărăsc, spunându-ţi lucruri dezagreabile despre el…

— Mă superi mult mai tare, mărginindu-te la aluzii voalate…

— Ei bine, am să-ţi spun pe şleau că am motive temeinice să cred că Bell nu e decât un personaj veros.

— Asta-i tot?

— Nu e destul?

— Motivele dumitale „temeinice” pot părea foarte anemice altora, scumpe domn. Şi dacă toţi oamenii care ţi se par veroşi ar fi trimişi în faţa tribunalelor, cred că n-ar fi destui judecători în Anglia. N-ai nimic concret de spus împotriva lui Bell?

— Cred că e pe cale de a-şi cumpăra libertatea cu preţul arestării altuia.

Gold zâmbi.

— Dinspre partea mea, aş putea crede că Bell ştia lucruri neplăcute care te privesc, şi că nu ţi-ai găsit liniştea, până

nu l-ai văzut luând trenul pentru străinătate.

În amurgirea care se lăsa, obrajii lui Helder se înroşiră puternic.

— Iată o presupunere absurdă şi deja neplăcută, zise el.

Tocmai atunci ajunseră în Cadogan Square, iar Gold scoase plicul pe care-l pregătise pentru valetul Parker.

— Am să pun asta în cutia de scrisori a lui Bell, zise el. Sunt instrucţiuni pentru personalul său domestic.

Traversară strada şi se apropiară de imobil. Era una din acele case de modă veche al căror salon avea întotdeauna o fereastră la dreapta holului, aproape imediat deasupra treptelor de acces la uşa de intrare.

— E cineva în faţa uşii, zise deodată Helder. Gold ridică privirile.

În faţa uşii un tânăr apăsa fără încetare pe butonul soneriei. Văzând că vine cineva, se întoarse:

— Sunteţi domnul Comstock Bell, întrebă el.

Gold răspunse zâmbind:

— Nu, domnul Bell lipseşte din Londra.

— Sunteţi un prieten al domnului Bell? mai întrebă tânărul.

— Nu văd ce… începu Gold.

Celălalt scoase legitimaţia.

— Mă numesc Jackson, ataşat la Post Journal. Am aflat că domnul Bell s-a însurat astăzi.

— Ah! ah! un reporter, făcu Gold, punând scrisoarea la cutie.

— Un gazetar, da, domnule, explică celălalt cu gravitate.

— Ei bine, amice, răspunse Gold, pot să-ţi răspund tot atât de bine ca şi domnul Bell: este, într-adevăr exact că s-a căsătorit astăzi. Mai mult, a plecat spre Paris la orele unsprezece dimineaţa.

— Aveţi bunătatea să-mi spuneţi numele persoanei cu care s-a căsătorit? Are foarte mare importanţă: publicul nostru este extrem de avid în privinţa tuturor amănuntelor legate de căsătoriile oamenilor bogaţi.

Gold şovăi. La urma urmei, se gândi el, nu erau motive să tacă. De altminteri, oricine şi-ar fi putut procura cu mare uşurinţă informaţiile cerute.

— Se numeşte Verity Maple, zise el.

— Oh! oh! Dar nu este nepoata celui care…

— Ba da, însă este inutil să menţionezi asta, făcu Gold, pe un ton grav.

— Dimpotrivă, replică reporterul, cu un aer ambiguu. Unchiul ei cred că n-a fost regăsit… Ah! e o noutate straşnică pentru gazeta mea!

Gold încruntă din sprâncene. Dar ce putea face? Cei doi interlocutori rămăseseră în faţa uşii, pe când Helder bătea trotuarul în lung şi în lat.

— Vă mulţumesc pentru informaţii, spuse reporterul, coborând treptele.

Chiar în acel moment Helder scoase o puternică exclamaţie.

— Priviţi! le strigă el celorlalţi doi, arătând către fereastra salonului.

Gold se întoarse şi rămase mut de mirare. Căci, la această fereastră, în spatele geamurilor, apăruse chipul convulsionat, îngrozit a lui Verity Maple, care devenise, de câteva ore Verity Bell.

Cu obrazul lipit de geam, ea privea în stradă. Lumina unui felinar îi dezvăluia crisparea de pe trăsături. Ea fixa ceva ce putea vedea… undeva… departe… Rămase câteva clipe la geam, apoi se retrase şi se afundă în întunecimea odăii.

CAPITOLUL XII Apartamentul gol

— Ai văzut? murmură Helder, care părea deosebit de emoţionat în faţa acestei brusce arătări.

Lui Gold însuşi, năucit, îi trebui un lung minut, înainte de a-şi redobândi pe deplin sângele rece. Şi era cu adevărat ceva misterios şi fantastic în apariţia persoanei despre care avea toate motivele să o creadă la câteva sute de kilometri depărtare şi despărţită de Londra de toată lăţimea Canalului Mânecii.

Rămase nehotărât în josul scării, făcu o mişcare ca pentru a se duce şi bate la uşă, apoi se răzgândi. În definitiv nu era treaba lui, cu toate că suferinţa aşa de vizibilă a tinerei femei era un motiv mai mult decât suficient, ca să intervină.

Atunci, îşi aminti de prezenţa reporterului.

Acesta observase ceea ce se întâmplase. Ochii îi străluceau de acea bucurie fără seamăn a unui gazetar care a mirosit începuturile unui reportaj de senzaţie.

Gold îi puse mâna pe umăr.

— Domnule Jackson, îi spuse, incidentul acesta este lipsit de importanţă. Domnul Comstock Bell mi-este prieten şi această revenire neaşteptată a soţiei sale va fi explicată, nu mă îndoiesc, cu cea mai mare uşurinţă.

— Sunt convins de lucrul acesta, replică, politicos, celălalt, însă îşi privi ceasul şi Gold înţelese că nimic pe lume nu-l va împiedica pe acest tânăr isteţ să publice în premieră misteriosul eveniment. Mai încercă, totuşi, un argument.

— Prietenul meu Comstock Bell, spuse el cu voce hotărâtă, este foarte bogat şi cum se arată foarte simţitor la tot ceea ce-i priveşte notorietatea, cred că pot să-mi permit să te avertizez că se va apăra prin toate mijloacele legale împotriva publicării prea grăbite a unor evenimente lipsite de orice interes pentru concetăţenii săi.

— Bineînţeles, zise reporterul, mai politicos ca oricând, şi puteţi să fiţi sigur că nu voi publica nimic, decât sub semnul întrebării şi ipotetic, lăsând celor în drept grija de a trage concluziile.

După un scurt salut, se îndepărtă.

Gold îl privi cum se îndepărta, apoi se întoarse în scuar, în continuare întovărăşit de Helder. Timp de minute întregi, păstrară amândoi tăcerea. În fine, Helder nu se mai putu abţine:

— Ce poate să însemne asta? exclamă el. Este la mijloc aici un mister groaznic, o simt. Îl cunosc pe Bell, este un om în stare de orice, dar am să…

Gold îl întrerupse, apucându-l de braţ:

— Ce-ai de gând să faci?

— Vreau să anunţ poliţia, răspunse Helder.

— Poţi să-ţi cruţi osteneala. Dacă e un lucru sigur pe lumea asta, e că blestematul ăsta de reporter are să dea alarma, iar poliţia va şti tot ce vrei să-i spui şi încă mai mult… De altminteri, nu te sfătuiesc să amesteci în evenimente recente întâmplări mai vechi care n-au nimic de-a face cu doamna Bell.

În vocea sa răsuna, fără posibilitate de îndoială, o apăsată ameninţare.

— Ce vrei să spui? făcu Helder.

— O să înţelegi mai bine în curând, dar, pentru moment, lasă-l pe Bell să se descurce singur şi gândeşte-te cum să-ţi salvezi propria dumitale piele.

— Vorbeşti în dodii!

— E totuşi foarte limpede şi ţi-o repet: gândeşte-te mai bine la dumneata însuţi!

Helder scrută cu intensitate chipul interlocutorului său.

— Gold, zise el printre dinţi, se spune că eşti detectiv, un soi de poliţist-gentleman, însărcinat cu anchete delicate în societatea cea mai înaltă, ca şi în lumea cea mai de jos… Ei bine, crede-mă: dacă ai să-ndrăzneşti vreodată să zici sau să întreprinzi ceva care mi-ar compromite reputaţia sau onoarea, te voi izgoni din toate cluburile şi cercurile mondene ale Londrei. Înţelegi?

Gold izbucni în râs.

— Ce indignare virtuoasă! zise el. Ei bine, atât am să-ţi răspund: ştiu că falsifici bani şi cred că faci parte din vasta organizaţie care inundă Statele Unite cu bancnote falsificate. Ca să fiu sincer o să adaug că n-am dovezi împotriva ta, căci altfel ai fi de pe acum la închisoare. Cât despre colonia ta de meseriaşi ruşi din Shropshire cred că este un mare atelier clandestin de gravură… Acuma ştii exact ce gândesc despre dumneata, şi n-ai decât să-ţi iei măsurile de precauţie… Eu le-am luat pe ale mele.

— Prostii! Ipoteze vagi… Şi atâta tot! bombăni Helder.

— Evident, dragul meu, altfel, ţi-o repet, n-ai mai fi în libertate. Însă dovada aşteptată… şi decisivă nu mai este aşa de departe.

Se opriseră sub un felinar. Gold se făcuse alb ca ceara la faţă. Pentru întâia oară în viaţă îşi ieşise din fire într-atât, încât să-şi avertizeze un inamic să se păzească. De pe acum avea remuşcări; nervii îi erau întinşi ca un arc; primise de la guvernul său mustrări nemeritate pentru încetineala cu care lucra la descoperirea originii bancnotelor false, a căror calitate şi execuţie perfectă ameninţau ţara cu grave tulburări.

— Da, văd, replică Helder. Trebuie să mă gândesc ce măsuri de protecţie să iau împotriva unor fantezişti ca dumneata!

— Ai face foarte bine. În orice caz, dacă-ţi închipui că e de datoria dumitale să te duci la poliţie ca să vorbeşti despre domnul Bell, ar fi prudent să nu atragi atenţia asupra propriei dumitale persoane.

După care cuvinte se îndepărtă, puţin ruşinat totuşi de gafa pe care o comisese vorbindu-i lui Helder în felul în care o făcuse. Aceasta n-avea să-i uşureze sarcina. Îşi reproşa, de asemenea, de a fi deşteptat bănuielile lui Helder din prima zi, sfătuindu-l să înceteze publicarea ziarului său extremist… Ar fi trebuit să provoace o descindere a poliţiei la tipografie, înainte de interzicerea ziarului şi de risipirea coloniei ruse din solda lui Helder. Acum, era prea târziu. Nu s-ar mai fi găsit nimic. Fabricarea bancnotelor false fusese probabil transferată în vreun alt loc necunoscut.

Gold se întoarse acasă foarte necăjit. Atunci, îşi aminti dintr-odată că servitorul său îl cunoştea pe acela a lui Bell. Îl chemă.

— Cole, îi zise, îl cunoşti, nu-i aşa, pe Parker, valetul domnului Bell?

— Da domnule, suntem buni prieteni.

— Se pare că domnul Bell i-a dat astăzi zi liberă. Unde crezi că ar putea fi contactat?

— Chiar acuma, domnule?

— Da, cât mai repede cu putinţă.

Omul reflectă.

— Probabil că s-a dus să-şi vadă sora, zise el, în fine. Altă rudă în Londra nu are.

— Ştii unde locuieşte?

— În cartierul Dalston… Dar am scrisă undeva adresa. Am s-o caut.

Se duse în odaia sa şi curând reveni cu adresa cerută. În acest timp, Gold îşi făcuse planurile. Se uită prin foaia de hârtie pe care i-o prezentase lacheul său.

— Ia un taxi, îi spuse, şi du-te de vezi la adresa asta dacă e acolo Parker. Acolo, ori în altă parte, încearcă să dai de el şi adu-l aici, chiar şi la miezul nopţii.

„Trebuie să lămuresc treaba asta eu însumi, cât mai repede”, îşi zise Gold, când valetul lui plecă; „mâine dimineaţă, ziarele au să fie pline de afacerea asta”.

Încercă să citească ceva, dar nu reuşi să-şi concentreze atenţia: îi revenea mereu în memorie expresia de oroare întipărită pe chipul tinerei femei, întrevăzută în spatele geamului. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe în lung şi în lat.

În sfârşit, auzi deschizându-se uşa apartamentului. Se întorcea Cole. Domnul Gold ieşi în hol şi-l zări pe Parker în costumul său de duminică.

— Ai o cheie a casei domnului Bell, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Aş dori să mă întovărăşeşti acolo.

— S-a întâmplat ceva neplăcut? întrebă cu nelinişte Parker.

— Nimic, nimic, răspunse domnul Gold cu nerăbdare şi puţin dispus să-i povestească totul simpaticului valet.

Sosiră în Cadogan Square. Trecuse de miezul nopţii şi străzile erau pustii. Parker deschise uşa.

— Iată, zise el, răsucind comutatorul electric.

— Bine. Suie la primul etaj şi bate la uşa stăpânului tău.

— Dar…
— Du-te, făcu Gold, poruncitor.
Parker urcă şi reveni după câteva minute.
— Ai intrat în camera domnului Bell?
— Da, domnule.
— E cineva înăuntru?
— Nu, domnule.
— Iar aici, ce uşă este?
— Cea de la salon.
— Vrei să mi-o deschizi?
Cole se pregătea să bage cheia în broască, însă era inutil. Uşa de la salon nu era încuiată decât cu zăvorul.
— Bizar, făcu Parker.
— De ce?
— Pentru că atunci când am ieşit din casă, uşa aceasta era încuiată cu cheia.
— Mai are cineva o cheie?
— Da, domnul Bell are una. Toate uşile noastre au broaşte Yale… iar domnul Bell are câte o cheie pentru fiecare din ele.
Gold examină uşa. Era din lemn de esenţă tare şi dotată cu o broască minusculă încastrată în lemnărie şi a cărei gaură era aproape imperceptibilă. La lumina lanternei sale, Gold văzu câteva uşoare zgârieturi recente, în jurul găurii.
— Persoana care a deschis uşa nu era foarte obişnuită cu acest gen de broască, zise el. Spui că domnul Bell are câte un dublet al tuturor cheilor?
— Da, domnule.
Gold intră în salon. Comutatorul electric era la dreapta lui, îl răsuci şi încăperea fu inundată de lumină: era goală.
— Nu-ţi miroase a nimic deosebit, aici? întrebă deodată detectivul.
— Ba da, domnule, se simte cu siguranţă un parfum neobişnuit.
Plutea, într-adevăr, un uşor miros de violete.

Nimic nu fusese atins, nici deplasat, toate mobilele erau acoperite cu husele lor. Lângă fereastră, Gold zări un plic mic de carton, pe care-l culese. Recunoscu de la prima ochire coperta în care eliberează agenţia Cook biletele de cale ferată, şi-şi aminti că Bell cumpărase bilete pentru Viena de la această agenţie.

Cercetări minuţioase în toată locuinţa nu dezvăluiră nimic mai mult. Casa era goală. Dacă doamna Bell se întorsese aici, cu siguranţă că plecase din nou.

— Cred că ajunge, Parker, zise în sfârşit Gold.

— Sunt aşa de fericit să văd că nu lipseşte nimic şi că nimic n-a fost atins, răspunse bunul servitor, care nu se gândise niciodată la vizita unor spărgători.

— Nu, răspunse Gold, nimic n-a fost furat şi nici distrus.

Ieşi de acolo şi se întoarse în apartamentul său. Se gândea că tânăra femeie venise poate să-l caute, în absenţa lui… Dar nu, nu-l vizitase nimeni.

Găsi în schimb o telegramă şi o recomandată expres. O deschise iute pe aceasta din urmă, sperând să vină de la Verity, dar şi aici aşteptarea îi fu înşelată: scrisoarea era de la inspectorul şef Grayson, de la Scotland Yard, şi-l vestea că arestarea lui Willetts avusese loc la orele unsprezece seara. Îl anunţa, aşa cum fusese convenit.

Telegrama era mai serioasă: fusese trimisă de şeful său din Ministerul Afacerilor Externe de la Washington şi avea următorul conţinut: „Veniţi imediat Washington. Consultaţie. Luaţi Turanic.”

Gold îşi permise câteva înjurături înăbuşite.

Transatlanticul Turanic urma să părăsească Anglia a doua zi. Trebui să-şi petreacă restul nopţii cu pregătirile.

Helder se afla la Club, atunci când i se aduse la cunoştinţă arestarea lui Willetts. Noutatea îi fu comunicată telefonic de unul din subordonaţii săi. Puţin mai târziu, pe jumătate aţipit într-un fotoliu din salon, stătea gata să mediteze la acest eveniment, când i se înmână o telegramă expediată

din New York cu două ore mai înainte. Citi, în ea, aceste puţine cuvinte: „Urgent. Veniţi New York cu Turanic.”

Semnătura aparţinea unui om ale cărui dorinţe erau pentru el ordine, încât plecă în grabă de la Club, ca să se ducă să-şi facă pregătirile de drum.

Astfel, călători până la New York împreună cu Gold, ultimul om pe care acesta s-ar fi aşteptat să-l întâlnească. Se evitară însă cu grijă.

În timp ce Gold şi Helder se aflau în America, întreaga Londră se întreba ce se întâmplase cu Comstock Bell.

Post Jurnal punea această întrebare cu litere groase şi cu litere mici, numind cele petrecute „o remarcabilă coincidenţă” sau „o misterioasă apariţie”… Era un jurnal serios şi se ferea să sugereze împrejurări tragice, dar se întreba dacă nu cumva, din originalitate, Comstock Bell şi tânăra sa soţie se întorseseră numaidecât, spre a-şi petrece luna de miere la Londra.

Revenind cu insistenţă a doua zi, făcea aluzie la vedeniile supranaturale ale anumitor persoane predestinate şi-şi exprima speranţa că nimic supărător nu se întâmplase tinerei perechi. Mai pe urmă emise fel de fel de alte presupuneri mai mult sau mai puţin dramatice, sprijinindu-se pe faptul că numeroşii săi corespondenţi din străinătate nu puteau să dea nici o veste despre tinerii căsătoriţi.

Unde se afla deci Comstock Bell?

Prietenii lui luau totul în glumă, alte ziare încercau să demonstreze că reporterul de la Post se înşelase în chip grosolan, fusese victima unei halucinaţii, dacă nu cumva născocise în întregime acest subiect de senzaţie, pentru sezonul mort. Iar sărmanul Jackson, ca să se justifice, îi căută multă vreme pe ceilalţi doi martori ai vedeniei: ca să-şi dea seama, în cele din urmă, că şi ei dispăruseră!

În cea de a şasea zi de la eveniment, redactorul şef al Post Jurnal-ului primi o scrisoare expediată şi datată de la Lucerna. Era scrisă pe o hârtie ce purta antetul Hotel Suisse şi avea următorul conţinut: „Domnule, Am citit cu

mare interes, cu puţină enervare şi oarecare amuzament ipotezele colaboratorului dumneavoastră cu privire la meleagurile pe care ne petrecem vacanţa. N-am fi crezut că cititorii dumneavoastră se interesau atât de mult de faptele şi de gesturile noastre.

Totuşi, v-am fi foarte recunoscători dacă ne-aţi îngădui să ne bucurăm în pace de voiajul nostru. Contăm pe amabilitatea dumneavoastră, ca să spuneţi un cuvânt liniştitor numeroşilor noştri prieteni, în amintirea tăcutului interes pe care ni l-a arătat, până deunăzi, stimatul dumneavoastră ziar.

Primiţi, vă rugăm… etc.”

Era semnat: „Comstock Bell”, şi dedesubt, cu o mână evident feminină: „Verity Bell.”

Redactorul sef al ziarului întinse scrisoarea sărmanului reporter Jackson, care crezu că o să cadă jos leşinat. Un tip solid, cu umeri largi, redactorul şef! Mormăi câteva vorbe bine simţite la adresa tinerilor care-şi închipuie că văd luna la miezul zilei, apoi îl chemă pe secretarul de redacţie.

— Citeşte asta, îi zise. Apoi adăugă: încearcă să explici această tărăşenie şi s-o expediezi în două vorbe. Poţi spune că, siguri de altfel de prezenţa soţilor Bell în străinătate, am vrut să studiem un curios fenomen psihic…

La care, Jackson, care-şi revenise, îşi îngădui o mică remarcă:

— Până atunci, zise el, n-am face bine, de asemenea, să cerem corespondentului nostru din Lucerna să ne confirme prezenta soţilor Bell în oraş?

Redactorul şef îi aruncă o privire furibundă…

— Nu văd din care motive, ripostă el, am continua să cheltuim bani şi energie pentru astă. Dacă soţii Bell află că facem o anchetă au să se simtă jigniţi. De altfel, este ora opt; în Elveţia este ora nouă. Nu cred că am putea obţine un răspuns la timp. În fine… dacă vreţi… deşi e o pierdere de vreme…

La unsprezece şi jumătate, secretara de redacţie pătrunse în cabinetul şefului ei.

— Ce păcat, îi spuse, că afacerea Comstock Bell s-a terminat în doi peri! Astăzi am dat de fundul sacului.

— Nici cel mai mic scandal? Vreun atac cu arma? Cu ce se ocupă cei de la Scotland Yard?

— N-au arestat noaptea trecută decât pe un oarecare Willetts, acuzat că falsifica bancnote de cincizeci de lire.

— Ei, asta nu se vede în fiecare zi… N-ai putea obţine câteva amănunte şi să scoţi ceva, acolo?

Secretara dădu din cap.

— Delictul a avut loc acum zece ani, răspunse ea. Nu e nimic senzaţional. S-a petrecut la Paris…

— A fost condamnat în lipsă.

— Da, la un an închisoare.

— Ia te uită, făcu redactorul şef, frecându-se pe bărbie, asta n-are cumva vreo legătură oarecare cu o societate secretă studenţească?

— Ba da, nişte tineri zănatici, care întemeiaseră Clubul Crimei.

— Ah! da, însă, lăsându-l de o parte pe Willetts, afacerea a fost mai mult sau mai puţin muşamalizată. Ei, cu atât mai rău, atunci, pentru astăzi, dăm cu bâta în Parlament!

În acel moment, un salariat aduse o telegramă. Redactorul şef o citi şi o dădu secretarei, exclamând:

— Oh! ce ciudat, într-adevăr, ce ciudat!

În telegramă se comunica: „Nici domnul, nici doamna Comstock Bell nu au tras la Hotel Suisse sau în altă parte, la Lucerna”.

— Cine ne-a trimis-o?

— Unul dintre colaboratorii noştri obişnuiţi, care-şi petrece vacanţa la Lucerna. M-am gândit că e mai bine să mă adresez lui decât corespondentului local.

Redactorul şef ceru să fie chemat Jackson.

— Iată ceva care are să ne mai înalţe moralul, zise el, întinzându-i depeşa. Scrie-ne un editorial straşnic despre

afacerea Comstock Bell.

CAPITOLUL XIII O arestare.

La sfârşitul lunii mai, domnul Gold se întoarse în Anglia. Vizita la Washington îi dăduse pe deplin satisfacţie. Şefii săi recunoscuseră că are o sarcină grea şi-i acordaseră din nou încrederea lor, aproape cu simpatie. Află că rechemarea sa se datorase numai unei dispoziţii generale, dată de un şef nou şi că, după primirea unor instrucţiuni mai amănunţite şi a unor puteri mai întinse, trebuia să se îmbarce pentru Europa şi să-şi reia acolo şi mai activ dificila misiune.

Cât timp stătu în America, nu-l zări deloc pe Helder şi nici n-auzi vorbindu-se de el. Ştia că face parte dintre acei oameni care-şi petrec o bună parte a existenţei pe ocean, mereu pe drum, între Londra, Paris şi New York. Habar n-avea deci că vizita lui Helder în ţara lui natală fusese puţin plăcută, că marea organizaţie a falsificatorilor de bani trecea printr-o criză şi că Helder se dusese să se înţeleagă cu complicii lui, în vederea coordonării de sus până jos a planului lor de campanie.

Helder reveni în Anglia cu puţine zile înaintea lui Gold. Acesta avu tot timpul, în timpul călătoriei, să se gândească la cazul Comstock Bell. Ziarele americane vorbiseră despre el mai mult decât cele londoneze, iar Gold nu avusese deloc ocazia să uite că Bell îi era prieten.

Singurul indiciu pe care-l avea era acel carnet de bilete de tren, de la Agenţia Cook, pe care-l găsise sub fereastra salonului lui Bell. Toate biletele rămăseseră în carnet, afară de cele aferente drumului de la Londra la Dover şi de la Dover la Calais. Niciunul din celelalte – care prevedeau continuarea călătoriei până la Viena – nu fuseseră rupte din cotor. Biletele de la Calais la Amiens fuseseră totuşi perforate… poate din greşeală, la plecare.

Aceasta dovedea în orice caz că cei doi călători ajunseseră cel puţin la Calais şi că n-ar fi putut, pur şi simplu, să-şi fi uitat biletele la domiciliu.

Gold aproape că aştepta să afle, la sosire, că familia Comstock Bell se întorsese. Dar în loc de aceasta, găsi acasă o jumătate de duzină de scrisori de la prietenul său. Una îi fusese trimisă de la Paris, a doua zi după căsătorie. O alta, venind de la Lucerna, scrisă la maşină, pe hârtia cu antetul Hotel Suisse, îi povestea voiajul tinerilor soţi, dădea amănunte asupra celor întâmplate pe drum, asupra stării vremii, etc… Cea de-a treia scrisoare, în ordine cronologică, era datată din Viena… În niciuna dintre ele nu se făcea nici cea mai mică aluzie la biletele de călătorie uitate… sau pierdute… şi era, într-adevăr, straniu, fiindcă un asemenea accident nu-i lasă de obicei indiferenţi pe călătorii cărora li se întâmplă, cât ar fi ei de bogaţi.

Gold nu mai înţelegea nimic. În orice caz, luă hotărârea să facă abstracţie de prietenia lui cu Bell. Îşi spuse că un adevărat detectiv profesionist, demn de acest nume, nu trebuie să facă excepţie pentru nimeni şi că în chiar cazul când Bell ar fi propriul lui frate, datoria lui strictă era de a descoperi prin toate mijloacele posibile motivul purtării lui stranii.

Împreună cu aceste scrisori, găsi şi o convocare la Scotland Yard.

Căpitanul Symons, din serviciul Siguranţei, era un bărbat foarte inteligent şi care nu datora decât propriului merit marea încredere pe care o avea guvernul în el.

Când Gold intră în cabinetul său, el se ridică şi îi oferi un scaun.

— Luaţi loc, vă rog, spuse el. V-am invitat să veniţi, spre a vă cere un sfat şi ajutorul în afacerea aceasta Comstock Bell. Ziarele sunt pline de ea, şi ar da pe dinafară dacă, din nenorocire, ar afla ceea ce ştim noi.

Gold privi o clipă în tavan, înainte de a răspunde.

— Nu prea văd, zise el, în sfârşit, de ce zbiară presa aşa de tare… chiar nici nu văd ce găsesc interesant în acest fapt divers…

Căpitanul Symons zâmbi, cam mânzeşte.

— Dar dumneavoastră înşivă, răspunse el, cazul nu vi se pare bizar?

— Evident, sunt nişte împrejurări bizare… dar unde vreţi să ajungeţi?

— La această întrebare: nu v-aţi gândit niciodată la o posibilă corelare între dispariţia lui Comstock Bell şi o altă afacere – mai gravă – care vă preocupă mult?

— Aceea a bancnotelor falsificate? Nu, într-adevăr. Dar pentru ce?

— De regulă, spuse înaltul funcţionar al Siguranţei, nu ţin seama de loc de scrisori anonime, însă cele pe care le-am primit în ultima vreme, pe această temă, sunt foarte amănunţite şi conţin afirmaţii care s-au dovedit atât de exacte, încât nu pot să nu ţin seama de ele.

— De pildă? întrebă Gold.

— Ei bine… nu vi se pare surprinzător cum au dispărut singurele două persoane susceptibile de a face o oarecare lumină în afacerea aceasta a bancnotelor falsificate? Una din ele era Maple…

— Şi cealaltă?

— Nepoata lui Maple.

— Dar ea…

— Ea? Ea putea foarte bine să ştie din ce era compus preparatul pe care-l inventase Maple. Locuia la unchiul ei şi în mod firesc trebuia să-i fie, mai mult sau mai puţin, confidentă… Fără să cunoască, poate, formula chimică a substanţei care permitea să descopere bancnotele false, ea putea fi la curent, în mare, cu materiile prime care o alcătuiau… Ori, la numai şapte zile de la dispariţia lui Maple, nepoata lui este cerută în căsătorie, luată de nevastă, dusă misterios de Comstock Bell, într-un loc retras. Acesta este milionar, iar pe tânără n-o cunoscuse deloc… Veţi fi de acord, că în cel mai bun caz, lucrul acesta dă de gândit!

— Recunosc că e aşa, spuse Gold, cam tulburat, dar, în fond, poate că nu e nici o legătură, poate că întreaga

situaţie s-ar putea uşor explica…

— Asta nu s-a întâmplat până în prezent şi mai cu seamă explicaţia aceasta trebuie s-o găsim. Ziarele reclamă cu insistenţă o anchetă aprofundată; ele spun că doamna Bell, care a părăsit Anglia împreună cu soţul ei, în ziua căsătoriei, a fost văzută la Londra, în aceeaşi seară, în timp ce soţul ei afirmă că era împreună cu el, la Paris. Sunteţi la curent?

— Bineînţeles. Am văzut-o cu ochii mei, la fereastra casei sale.

— Ei bine, reluă căpitanul Symons, avem o dublă sarcină: trebuie să descoperim unde locuieşte – nu zic încă „se ascunde” – tânăra pereche, şi trebuie să-l găsim pe Maple. După umila mea părere, soluţia problemei bancnotelor falsificate depinde şi de treaba aceasta. Cred că trebuie să vă punem la curent cu ceea ce întreprindem aici, pentru ca să ne concentrăm fructuos acţiunile.

Gold dădu din cap, în semnul unui deplin asentiment şi ascultă planurile pe care le desfăşura cu mare stăruinţă colegul său britanic. Le aproba, prin gesturi.

— Îmi voi îndrepta atenţia în aceeaşi direcţie, spuse el. Îmi puteţi da încă doi oameni?

— Desigur. Pe câtă vreme doriţi. Vreţi să-i chem acuma, sau preferaţi să le dau instrucţini din partea dumneavoastră?

— Mulţumesc, am să-i văd diseară. Aş dori să fie supravegheat un anume Helder.

— Helder?

Căpitanul Symons ridică din sprâncene.

— Da, răspunse liniştit Gold, autorul scrisorilor anonime.

Timp de o străfulgerare, privirile li se întâlniră.

— Când tratam de anonime aceste scrisori, zise Symons, alegându-şi cu grijă cuvintele, vroiam să spun că autorul era necunoscut tuturor, cu excepţia mea. Vă felicit, domnule Gold, colaborarea cu dumneavoastră a ridicat mult în stima mea poliţia americană.

— Deci scrisorile acelea proveneau într-adevăr de la Helder?

Căpitanul Symons se ridică, spre a arăta că discuţia luase sfârşit.

— Scuzaţi-mă, spuse el cu cea mai suavă politeţe: am o foarte proastă memorie a numelor proprii.

Gold păşi pe străzile pline de lume. Îşi pregătise planul de acţiune şi era hotărât să nu-şi piardă timpul.

Metodele britanice erau bune, însă el mai avea şi altele. Putea fi totuşi sigur că agenţii căpitanului Symons vor supraveghea foarte îndeaproape mişcările lui Helder. Cât îl privea, era gata să iasă din cadrele legalităţii, dacă aşa i-o cerea prinderea criminalilor, iar în cazul în care Comstock Bell era în fruntea acestora, atunci… cu atât mai rău.

Fusese martorul unor cazuri asemănătoare: oameni înstăriţi care, mânaţi de instincte perverse, deveniseră candidaţi la spânzurătoare… La început, ei acţionaseră din lipsă de ocupaţie, din plăcerea de a încălca legea, apoi, odată intraţi în angrenaj, nu se mai putuseră degaja, în ciuda sforţărilor făcute… şi continuaseră… până au ajuns la ocnă…

În acea după amiază, detectivul american expedie numeroase depeşe. Agenţii săi, răspândiţi cam prin toată Europa îi trimiseră, succesiv, răspunsuri.

La orele nouă seara, ieşi din casă, dimpreună cu cei doi agenţi ai Siguranţei. Noaptea era răcoroasă şi un vânticel din est, destul de înţepător, îi silea, chiar şi pe cei mai rezistenţi, să-şi pună un pardesiu. Se duseră să ia un taxi care îi aştepta cu farurile stinse, pe o străduţă laterală a Strand-ului. Şoferul, care primise deja instrucţiuni, demară deîndată ce urcară în maşină.

— Aveţi mandatul de arestare? întrebă Gold.

Unul din cei doi însoţitori, un bărbat înalt şi slab, răspunse:

— Da, domnule.

— Rusul era? mai întrebă detectivul.

— Da, domnule. Nu te puteai înşela în privinţa lui, căci are o cicatrice mare pe bărbie. Era cam beat. L-am urmărit din Soho până la Gara centrală. Acolo s-a întâlnit cu americanul.

— Şi apoi, i-aţi urmărit până la ei acasă?

— Nu. Pe american l-am pierdut din vedere.

Maşina traversă City-ul, de la vest la est, merse de-a lungul animatei străzi Whitechapel, trecu pe Sidney Street şi stopă în faţa unui îngust pasaj acoperit.

— Am ales locul ăsta, explică Gold, pentru că e în apropierea unui mic music-hall, aşa că n-are să se mire nimeni văzând un automobil care aşteaptă aici de multă vreme.

Unul dintre agenţi trecu primul. Îl urmară pe o altă stradă, de cealaltă parte a pasajului, traversară un bulevard şi ajunseră în unul din acele faimoase cartiere mult populate din East-End.

Totul era aici sărac, murdar şi sordid. În ciuda orei înaintate, cârduri de copii mişunau pe pavaj. Multe uşi erau deschise şi se zăreau odăi în beznă sau slab luminate, iar pe praguri, grupuri de femei mizere trăncăneau de-ale lor.

Trecerea a trei bărbaţi pe o stradă în care descinderile poliţiei nu erau lucru rar, nu produse mare senzaţie.

Cu pas grăbit, cei doi agenţi îl conduseră pe Gold pe o stradă încă şi mai sordidă decât precedenta şi aproape pustie. Mai multe uşi erau închise. În faţa uneia dintre ele, se opriră.

— Aici este, zise unul dintre ei.

Gold înaintă şi deschise uşurel uşa. În aceste căsuţe adesea ocupate de câte trei sau patru familii, e cu totul inutil să baţi ca să ţi se deschidă.

Gold intră, deci, urmat de cei doi poliţişti. Nu făcuse un pas pe coridor, când o uşă laterală se deschise. Din dosul ei ieşi un bărbat care scoase un strigăt de uimire.

Gold proiectă pe el lumina lanternei şi fără să-i lase timp să se dezmeticească, îl întrebă scurt:

— Unde e rusul?

Gold ştia că, în acel mediu, numele proprii nu au cine ştie ce importanţă şi că oamenii sunt mai cunoscuţi după porecle sau naţionalitate.

— E acolo sus! făcu omul, foarte fericit să vadă că nu pe el îl căutau.

— La ce uşă? îl mai întrebă detectivul.

— În fundul coridorului; ultima uşă la dreapta.

Gold urcă treptele câte patru odată, urmat de cei doi auxiliari ai săi. Ajunse la uşa indicată şi apăsă pe clanţă: uşa era închisă cu cheia. Bătu: fără răspuns. Bătu din nou; atunci se auzi o uşoară mişcare prin odaie, apoi zgomot de paşi. Ciocăni a treia oară în uşă.

— Cine e? făcu o voce groasă.

Gold răspunse într-o limbă străină, pe care cei doi agenţi n-o cunoşteau. Aşteptă o clipă, apoi uşa se întredeschise.

Gold o împinse cu putere, intră şi-l zări pe omul pe care îl căuta. Îl recunoscu desluşit, după semnalmentele lui. Se vedea cât de colo că omul băuse prea mult şi era gata să-i tragă un somn zdravăn.

— Cine eşti dumneata? întrebă el.

— Faceţi lumină! ordonă Gold.

Unul dintre poliţişti aprinse un chibrit, văzu într-un ungher o lampă veche cu petrol şi o aprinse.

Camera în care se aflau era foarte sărăcăcioasă şi mobilată sumar cu un pat, o masă şi câteva scaune.

— Scoate mâinile din buzunare, porunci Gold în ruseşte. Nu ridică vocea, dar revolverul pe care îl apropie de pieptul individului vorbea de la sine.

Bărbatul ridică mâinile sus, în timp ce poliţiştii îl scotoceau. Apoi îi puseră cătuşele.

— Stai jos, îi spuse atunci Gold. Nu-ţi vom face nici un rău, iar tu, la rândul tău, ai să fii atât de drăguţ să ne spui tot ce ştii.

— N-am să spun nimic, răspunse prizonierul.

O rapidă percheziţie în odaie nu dezvălui nimic: nu se găsi nici o scrisoare, nici o hârtie care să lămurească cu cine era în relaţie insul. Unul dintre agenţi se strecură afară în timp ce se făceau aceste cercetări, iar când Gold stinse lumina şi ieşi cu prizonierul său, maşina îl aştepta în stradă.

Îl suiră pe rus înăuntru şi maşina gonea deja pe marile artere din centrul oraşului, când locatarii din Little John Street luară cunoştinţă că se operase o arestare în cartier.

CAPITOLUL XIV Verity ascultă.

Atelierul nu era foarte spaţios. Servise unui fabricant de mobilă, înainte ca sporirea populaţiei să provoace, în acest cartier depărtat de centru, o creştere a chiriilor.

În picioare, în faţa unor ferestre înalte, câţiva muncitori lucrau în tăcere. În subsol, o mică maşină producea un clic-clic monoton.

Cei mai mulţi dintre oamenii ce lucrau aici erau străini, şi artişti. Munca lor, care consta în gravarea unor plăci pentru reproducerea de vechi aqua-forte, necesita, în adevăr, ochi exersaţi şi mâini abile. Operele de artă ieşite de aici se vindeau toate la un preţ bun, cum s-a ştiut mai târziu, dar numai în străinătate, căci nu erau desfăcute în Anglia.

Nu se punea pe piaţa aceleiaşi ţări nici produsul muncii presei care-şi bătea tic-tacul în subsol. O adevărată minune a tehnicii, maşina aceasta, ceva mai mică decât obişnuitele prese pentru bancnote. Cu nenumărate cerneluri, cu supleţea, cu precizia ei, nu era de mirare că tipărea bancnote fără cusur.

Alături de maşină stătea un tip solid, cu un chiştoc în colţul gurii, cu pălăria dată pe ceafă, cu mâinile în buzunare.

El urmărea cu multă atenţie mişcările muncitorului tipograf care aduna bancnotele la ieşirea lor din presă şi le aşeza în teancuri. Atunci când văzu că se strânseseră astfel o sută de teancuri, învârti un comutator, oprind curentul.

— Pentru astăzi este destul, zise el.

Tipograful scoase din şuruburi clişeele, le şterse, înlocuindu-le în maşină cu altele, reprezentând reclama

unei mărci speciale de bere. Atunci, supraveghetorul cel robust luă grămezile de bancnote şi trecu într-o odăiţă care servise probabil de birou patronilor de întreprinderi ce se succedaseră în acest local. Aici era o casă de bani, unde puse vraful de bancnote. Apoi luă o sticlă şi un pahar. Era cu nervii în furculiţă. Avuseseră loc prea multe alarme în ultima vreme, petrecuse prea multe ore de aşteptare, de pândă, de nelinişte. Bău cu sete.

În spate, atelierul dădea într-un teren viran; după ce închise cu grijă casa de bani, stingând lumina, mai urcă o dată să arunce o privire, nu cumva să fie cineva prin preajma imobilului, apoi coborî din nou în sala centrală şi dădu drumul muncitorilor.

Rămase singur, reflectă asupra muncii grele care-l aştepta a doua zi: toate aceste bancnote noi, puse în două sute de plicuri separate, trebuiau trimise prin poştă agenţilor împrăştiaţi pe întreg teritoriul Statelor-Unite.

Urma să fie o repartizare mai amplă decât de obicei.

Clişeele puteau servi, desigur, încă multă vreme, dar Brown aştepta cu nerăbdare altele noi, pe care i le pregătea un gravor deloc grăbit.

Afară de el şi de asociatul său, doar doi alţi inşi mai erau implicaţi în secretul fabricării bancnotelor: cel care imprima, om cu desăvârşire sigur, ales cu grijă de Helder, şi un alt lucrător, la care Brown nu se gândea niciodată fără să-l încerce mari temeri, calmate prin recurgerea la sticla din apropierea casei de bani.

Deodată se auzi o uşoară bătaie în uşă. Brown tresări, stinse lumina şi se duse să deschidă: era Helder.

— Aţi lucrat? îl întrebă el pe Brown.

— Da, tocmai am terminat.

— Luaţi clişeele şi hârtiile chiar de astă seară, dacă este posibil…

În mod vizibil, Helder era stăpânit de o vie nelinişte.

— De ce te temi acum? îl întrebă celălalt.

— Parcă poţi să ştii? De tot şi de nimic. Am impresia că în seara asta am fost filat.

— Atunci, pentru ce ai venit?

— Trebuia să te văd… ripostă Helder cu o voce foarte sacadată. Ascultă, Brown, tragem prea tare… n-o să ne meargă mult aşa… Trebuie să grăbim utilizarea şi imprimarea întregii cantităţi de hârtie de care dispunem, apoi să distrugem clişeele, să închidem atelierul… să ne răspândim.

Celălalt aprobă cu un gest.

— Treaba asta durează de prea multă vreme, făcu el; sunt foarte neliniştit, să-i punem capăt. Şi pe urmă, Ivan a fost arestat.

— Arestat? exclamă Helder, îngălbenindu-se. De către cine? Când? Dacă vorbeşte, suntem pierduţi, căci, aşa cât îl cunosc, Gold este exact omul care să-l facă să vorbească. Unde l-au dus?

— Nu ştiu, nu puteam să mă duc să întreb pe la comisariatele de poliţie, nu-i aşa? Ca să le bat la ochi. Vom afla mâine.

— De ce nu m-ai prevenit numaidecât? Dacă are tăria să tacă, putem scăpa cu bine. Poliţia îl bănuieşte pe Comstock Bell. Îl caută prin toate ţările Europei şi în timpul ăsta avem linişte.

— Şi dacă revine pe neaşteptate?

— Nu cred că riscă, zise Helder. M-am temut eu de asta, e adevărat, însă mâine am să aflu dacă e sau nu cazul să ne facem griji. De pe acum toată lumea crede că este amestecat în afacerea bancnotelor falsificate.

— Ce înţelegi prin „toată lumea”?

— Păi, publicul, cine? exclamă Helder, surprins. Nu citeşti ziarele? Guvernul american a oferit…

Se opri. Era oare prudent să-i destăinuie lui Brown că se făgăduia o primă de un milion de dolari cui ar colabora la arestarea conducătorilor organizaţiei?

— Ce-a oferit? întrebă Brown.

— O mare recompensă, sfârşi prin a spune Helder, gândindu-se că, la urma urmei, complicele său n-avea decât să cumpere câteva gazete, ca să se informeze, da, o mare recompensă cui ar denunţa cine sunt fabricanţii de bani… Aşa că, întrucât ne priveşte pe noi doi, de la început ieşim din socoteală…

În acel moment, Tiger Brown se duse să-şi reia sticla din dulăpior, şi-şi vărsă în pahar o porţie măricică. Helder îi urmărea cu interes mişcările. Caracterul acestui om îl intriga şi îl neliniştea. Nu intenţiona câtuşi de puţin să-şi lege propria siguranţă de serviciile acestui individ fricos şi leneş.

— Ce-o să facem cu Maple? întrebă Brown.

— De-asta am venit, ca să vorbim despre el, răspunse Helder, străbătând încăperea, cu mâinile la spate. Vom merge diseară să-l vedem, şi… Se opri şi ascultă. Ce-i cu zgomotul ăsta?

— N-aud nimic, spuse celălalt, nervos; desenatorii sunt pe punctul să plece…

Însă Helder se duse la uşa ce dădea în spatele casei şi-şi lipi urechea de ea:

— E cineva acolo, afară, spuse el cu voce joasă.

— Nebunie! M-am uitat adineauri… lasă că nimeni nu poate intra pe terenul ăsta, închis din toate părţile.

Totuşi Brown stinse lumina şi deschise uşa. Lângă prag nu era nimeni. Helder făcu câţiva paşi şi scotoci cu privirea bezna din jur.

— E cineva acolo! zise el.

Se zărea, într-advăr, în umbră, o formă nedesluşită, în mişcare, care se îndepărta, gata să ajungă la portiţă, la zidul ce înconjura terenul.

Brown scoase revolverul, dar Helder îi apucă braţul:

— Cu ăsta, aduni toată lumea, zise el. Pune-l la loc. Să încercăm numai să-l prindem pe spion.

Începură să alerge. Nici n-ajunseră la mijlocul terenului şi auziră scrâşnetul broaştei, la deschiderea porţii, prin care

se strecura, în fugă, umbra. Helder se opri, strigă, apoi străbătu dintr-un salt spaţiul ce-l despărţea de poartă, tocmai cât să vadă cum i se închidea în nas.

— Ai cheia?

Brown se scotoci prin buzunare, scoase cheia, o introduse cu o mână tremurătoare în broască şi deschise portiţa.

Dădură buzna într-o străduţă ce lega două străzi destul de largi. Ieşind, Helder zări o mică siluetă întunecată care dădea colţul.

— Este un băiat! strigă el. Să-l prindem! Fuga!

Sosiţi în stradă, cei doi urmăritori zăriră la o oarecare distanţă un automobil cu motorul pornit, în care intrau persoanele ce-i spionaseră. Maşina porni imediat.

— Repede! strigă Helder, maşina mea e la capătul străzii. Alergară din nou, din toate puterile şi se aruncară în maşina lui Helder, care ţâşni cu toată viteza în urmărirea primei maşini.

— Ce noroc! zise Helder, de cum îi reveni suflarea, o să-l prindem pe şmecherul ăsta de mucos…

— Crezi că ne-a auzit?

— Sunt absolut sigur: l-am auzit cum apăsa clanţa uşii de la camera noastră.

— Probabil că n-a înţeles nimic…

— Faptul că asculta mi-ajunge.

Helder se aplecă spre şofer:

— Se mai vede maşina lor?

— Da, domnule! Din fericire a trebuit să încetinească la pasajul din Aldgate.

Maşina trecu prin City, coborî pe Queen Victoria Street, urmând cheiul.

Inima lui Helder bătea tot mai tare, pe măsură ce se apropiau de Westminster… deoarece, puţin mai încolo, se afla o mare clădire, cunoscută în întreaga lume…

— Dacă maşina intră la Scotland Yard, zise el strângând din dinţi, nu ne mai rămâne decât să ne topim… şi cât mai repede…

Însă maşina urmărită nu trecu pe sub bolta Scotland Yard-ului, ci o depăşi, continuându-şi cursa pe chei, către Westminster Bridge. Ceva mai departe, se opri. Urmăritorii sosiră în trombă, în urma ei, maşina stopă brusc, aceştia mai avură timp să zărească o formă umană coborând scările ce duceau la fluviu. Umbra ajunse pe malul apei, unde o aştepta o barcă cu doi luntraşi.

În momentul în care se pregătea să urce în ambarcaţiune, ea se întoarse: era Verity Bell! Ţinea câte un Browning1 în fiecare mână:

— Aţi face mai bine să vă retrageţi, domnule Helder, zise ea. Şi dacă pot îndrăzni să vă dau un sfat, ar fi să încetaţi a-l mai asocia pe soţul meu la faptele voastre criminale.

CAPITOLUL XV Inscripţie microscopică.

În ziua de 14 iulie a aceluiaşi an, casierul agenţiei Cook din Place de l'Opéra, din Paris, primi din mâinile unui gentleman ce vorbea cu un puternic accent american, cinci bancnote franţuzeşti de câte o mie de franci şi opt hârtii de câte o sută de dolari, pe care posesorul lor dorea să le schimbe în bani britanici.

Casierul le numără, făcu câteva socoteli cu creionul, scoase dintr-o mapă, pe care o ţinea alături, bancnotele englezeşti necesare pentru efectuarea schimbului. Cum trebuia să mai adauge câteva hârtii şi monede, ca să completeze suma, puse banii englezeşti în faţa lui şi mai numără o dată bancnotele franţuzeşti şi americane pe care tocmai le primise. Atunci observă că inscripţia „Banca Naţională” nu avea exact aceeaşi nuanţă de violet cu care se obişnuiseră ochii lui exersaţi. Această uşoară deosebire nu apărea decât la una din bancnote. O compară cu celelalte şi faptul i se păru cu atât mai izbitor.

Înainte de a lua o hotărâre, examină bancnotele americane. Erau cu toatele perfect asemănătoare, însă casierul le compară rapid cu una din mapa sa: şi aici se vedea o foarte slabă diferenţă de nuanţă.

Cu aerul cel mai senin, casierul apăsă pe un mic buton electric de sub masa lui, iar gentlemanul între două vârste ce-şi aştepta cu nerăbdare banii se pomeni dintr-odată între doi oameni bine îmbrăcaţi, poliţişti în civil, care-i spuseră cu amabilitate:

— Binevoieşte domnul să vină în biroul directorului?

„Domnul” nu dădea semnele unei deosebite plăceri la ideea de a face o vizită directorului. Pe un ton ridicat, cu aerul mânios, făcu gestul de a se retrage. A fost o eroare din partea lui, o falsă manevră în orice caz, căci nici un om de bun simţ, fie el chiar milionar, n-ar admite ideea de a abandona cinci bumăşti de câte o mie de franci şi opt de câte o sută de dolari, dintr-o simplă toană de mânie.

De îndată, respectuoasa atingere din partea agenţilor se transformă într-o straşnică strânsoare. Spre marele scandal al celorlalţi clienţi ai acestei distinse bănci, gentlemanul fu înhăţat la iuţeală şi condus într-o săliţă din apropiere, de unde, un sfert de ceas mai pe urmă, fu extras pe o altă uşă şi dus la comisariatul de poliţie.

Gold, care era în acel moment foarte ocupat cu procurarea mijloacelor legale de percheziţie a apartamentului lui Helder, a fost numaidecât înştiinţat şi părăsi de îndată Londra, cu destinaţia Paris.

Un funcţionar superior al Siguranţei îl aştepta în Gara de Nord şi îl întovărăşi la Prefectură. Pe drum îi furniză şefului de poliţie american câteva detalii care nu putuseră fi transmise în telegramă.

— Nu suntem lămuriţi în ceea ce priveşte bancnotele americane, însă cele franţuzeşti sunt incontestabil false. Omul care încerca să scape de ele este american; a sosit de la Havre sâmbătă seara şi are un număr de scrisori de recomandare pentru consulii din numeroase oraşe europene. Dacă n-ar fi încercat de la început să fugă, am fi admis fără rezerve că fusese el însuşi victima unor şarlatani îndrăzneţi.

— Ce nume-şi dă?

— Schriener. Se pretinde negustor de fierărie la New York, venit să petreacă la Paris câteva zile de vacanţă. Poliţia din New York a fost avertizată. Se pare că insul a călătorit mult în anii din urmă, cheltuind cu nemiluita. I-am cercetat bagajele.

— N-aţi găsit în ele nimic?

— Nimic interesant… răspunse înaltul funcţionar francez, cu oarecare ezitare… afară de câteva lucruri mărunte, în privinţa cărora vă vom cere avizul. Dar am dori ca mai întâi să-l vedeţi pe om. Trebuie să adaug că a şi înaintat o plângere la ambasada americană.

Această din urmă ameninţare nu-l sperie pe Gold. Ştia că orice american care călătoreşte, milionar sau cerşetor, nu pregetă, la primul necaz, să pretindă protecţie reprezentanţilor diplomatici ai ţării sale.

Omul nu fusese expediat la închisoare. Gold îl găsi într-o odăiţă a Prefecturii, amenajată în chip de celulă de ocazie. Stătea aşezat la o masă, scriind cu furie, în momentul intrării detectivului. Era un om de talie mijlocie, cărunt şi foarte bine îmbrăcat. Avea probabil în jur de cincizeci de ani şi o fizionomie câtuşi de puţin simpatică.

Totuşi Gold nu se lăsa niciodată stăpânit de prima impresie. Trebui să recunoască, întinzându-i mâna captivului, că acesta nu i-o strânse cu moliciune. Însă, urmărindu-l cum vorbea, Gold se convinse că avea de-a face cu un om lipsit de caracter, indolent, lipsit de voinţă, deci, foarte probabil, un simplu mijlocitor, un simplu subaltern…

Gold îl părăsi după câteva minute şi se duse în biroul şefului, ca să examineze bancnotele falsificate. Le cercetă, le inspectă îndelung. În fine, le puse îndărăt pe masă:

— Nu e posibilă nici o îndoială, zise el, sunt false toate. Vreţi să-mi permiteţi să examinez lucrurile prizonierului nostru?

Acestea fuseseră aduse la Prefectură şi clasate.

— Tot ce e hârtie şi document se află aici, pus deoparte, spuse poliţistul francez. Vreţi să le vedeţi?

Gold făcu semn că da şi fu îndrumat în faţa unui teanc puţin voluminos.

Cele mai multe erau hârtii lipsite de interes: cărţi de credit pentru sume mici, recomandări sau scrisori de introducere la consuli… Niciuna dintre acestea n-avea mare importanţă; se obţineau cu uşurinţă la New York. Mai era şi un carnet cu însemnarea cheltuielilor, în care figurau nume de hoteluri sau de pensiuni la care locuise prizonierul. Pe deasupra, o listă de instituţii financiare, alese vizibil printre cele la care se făceau cel mai uşor operaţiunile de schimb.

Piesa cea mai importantă era un plic lung, francat la Londra şi adresat acuzatului la Palace Hotel. Adresa era scrisă de mână cu o caligrafie foarte îngrijită.

Gold se întoarse către colegul său francez:

— Aţi pus sub supraveghere hotelul, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Nu că m-aş aştepta la cine ştie ce, reluă Gold. Modul de a opera al acestor inşi îmi pare a fi întotdeauna acelaşi. Bancnotele falsificate sunt trimise în mici teancuri, în plicuri ca acesta, agenţilor şi corespondenţilor pe care falsificatorii îi au în marile oraşe europene. Li se dă un termen rezonabil ca să-i schimbe. Ei întorc o parte din beneficiu şefilor bandei, la o adresă care nu-i neapărat aceeaşi cu cea de unde li s-au trimis banii falşi. Apoi, după câtăva vreme, li se trimite un nou teanc.

— Credeţi, deci, că un al doilea plic poate să sosească în curând, pentru omul nostru?

— Nu. Mai întâi, pentru că fiecare corespondent este dublat de un alt agent, pe care nu-l cunoaşte, tot atât de bine plătit ca şi el. Acesta îl urmăreşte. La ora asta cartierul general al falsificatorilor de bani este la curent cu arestarea lui Schriener.

Gold luă din nou bancnotele şi le privi iar.

— Sunt minunat imitate, zise el, întorcându-le de pe o parte pe alta. Atunci, însă, ceva îi atrase atenţia. Se ridică şi se apropie de fereastră, ca să examineze mai de aproape o

foarte uşoară linie întunecată pe care tocmai o zărise pe colţul uneia dintre bancnote.

Detectivul dădu din cap.

— N-aveţi cumva o lupă bună?

Colegul său scoase o lupă puternică pe care i-o întinse. Gold examină cu un interes vizibil sporit semnul minuscul. După câteva clipe scoase o exclamaţie, obrazul i se împurpură, ochii începură să-i strălucească.

— Priviţi, spuse el.

Poliţistul francez luă lupa măritoare şi scoase, la rândul lui, un strigăt de uimire, căci sub lupă, ceea ce părea o uşoară linie de umbră, se descompunea, în realitate, în litere şi cuvinte de o extremă fineţe. Citi: Verity Maple, 942 Cristal Palace Road, Londra, numerele de bilete între 687642 şi 687653, lapte.

Cei doi oameni se priviră.

— Oare ce vrea să însemne asta? întrebă francezul în culmea mirării.

Gold, privea, pe gânduri, în plafon. Repetă încet fraza scrisă cu litere minuscule.

— Nu există decât o singură persoană în lume care poate să o explice, zise el, în sfârşit, şi trebuie s-o găsim neapărat.

— Cine este ea?

— Cea care a scris.

— Şi mai cine?

— Tom Maple, răspunse Gold. Ah! cred că misterul se va lămuri!

CAPITOLUL XVI Vila misterioasă.

Între Waltham Cross şi Cambridge există o răscruce din care se despart trei drumuri: cel mare, urmând mai departe, spre Cambridge; un altul duce la Newmarket şi mai departe; cât despre al treilea, un simplu drum lăturalnic, e atât de neînsemnat, încât nu s-a socotit necesar să i se pună şi un stâlp indicator. Tot ce se ştie despre acest drum este că se înfundă, în zig-zag, în câmpie.

În fapt, el serveşte, în primul rând, vila Collett, numită astfel, fără îndoială, prin antifrază, căci construcţia cu pricina n-are nimic dintr-o vilă, dintr-o vilă de vacanţă în orice caz. Imobilul făcea parte dintr-o foarte întinsă proprietate rurală, aparţinând unui oarecare Collett. Un original desăvârşit, Collett avea despre agricultură idei atât de ciudate, încât la moartea sa lăsă doar o construcţie extraordinară, înconjurată de un mare şes, în întregime necultivat. Ne putem da seama în ce încurcătură s-a aflat executorul lui testamentar. Aşa încât acesta fu agreabil surprins să găsească repede un locatar, sub forma unui amabil american, care se declară dispus să plătească o chirie mărişoară, cu condiţia să poată lăsa pământul nelucrat şi să repare după cum o să-i placă lui interiorul casei, unde dorea să vină să petreacă zilele de odihnă, din când în când.

În fapt, chiriaşul nu făcu decât oarecari modificări de amănunt bătrânei coşmelii, care avea şi păstra un aer de puşcărie, cu zidurile sale groase, ferestrele zăbrelite, aspectul respingător şi şters. În interior se afla o sală imensă, deasupra căreia, la mică înălţime, era o galerie. Un fel de cameră de gardă se găsea la primul etaj, legată de dormitorul de la parter printr-o simplă scară de lemn. Locatarul nu ceru să i se construiască una de piatră. Se mulţumi cu aceea care făcea legătura între o altă odaie şi un mic balcon.

În camera de gardă, o uriaşă casă de bani era pe jumătate încastrată în adâncimea zidului şi, în timpul vizitei sale, acel nou locatar se arătase foarte încântat de felul în care era aşezată. Nu venea des locatarul cel nou şi nu dormea niciodată mai mult de o noapte. La început, o bătrânică ce venea de la Londra, făcea curăţenie prin odăi, dar aceasta nu dură multă vreme şi orăşeanul se declară satisfăcut şi foarte fericit de această stare de lucruri.

Atunci, dintr-o dată, vecinii băgară de seamă că cineva locuia în casă. A fost văzut un bărbat taciturn şi totdeauna

singuratic, plimbându-se prin împrejurimi. Din coşuri ieşea fum. Aproape zilnic sosea un automobil, rămânea un ceas-două, apoi o pornea cu toată viteza spre Londra. Îl aducea când pe noul locatar, când pe omul de încredere al acestuia. Nu veniră împreună decât în seara zilei când Verity Bell îşi făcuse misterioasa apariţie la fereastra salonului său.

Sub o ploaie torenţială, Helder sosise în maşină, cu Tiger Brown, la „Vila Collett”. Nu schimbară o vorbă în timpul drumului. Ajunseră pe la două noaptea; Helder micşoră viteza şi intră cu maşina în curte. Auzind zgomotul motorului, un ins ieşi din casă şi deschise garajul, unde, în sfârşit, Helder îşi puse maşina la adăpost.

În sala mare se aprinsese focul, cu toate că era în iunie. Cei doi nou sosiţi se încălziră un moment, în tăcere, în timp ce paznicul casei îşi fuma liniştit pipa, în spatele lor.

— Avem destul de multe de făcut aici, de data asta, îi zise dintr-o dată Helder. Aveţi să-i daţi lui Brown haine de schimb?

Paznicul taciturn dădu din cap, în semn că da. Helder trecu în camera pe care şi-o rezervase personal, de unde reveni curând, cu alte haine, uscate. Brown tocmai termina cu schimbatul hainelor. Vorbiră niţel toţi trei, şoptit, paznicul mărginindu-se să răspundă, pe scurt şi melancolic, întrebărilor ce-i erau puse. Era un bărbat scund, bărbos, cărunt, cu sprâncene groase care aproape-i acopereau ochii.

— Ce face el acum? îl întrebă Helder.

Omul ridică din umeri.

— Ca întotdeauna, răspunse; desenează şi bea. Vreţi să mergeţi să-i vorbiţi?

Paznicul trecu primul, scoţând o cheie din buzunar. Urcă cele patru trepte care duceau la balcon, deschise o uşă dublată cu fier, care dădea în odaia de gardă, unde le făcu loc să treacă, lui Helder şi lui Brown.

Camera era destul de bine luminată de o lampă mare cu petrol, atârnată de tavan. Era mobilată sumar, cu o masă,

un scaun şi un pat de campanie.

În faţa mesei stătea un bărbat cu mânecile suflecate, care se întoarse puţin, la intrarea vizitatorilor. Masa era acoperită cu instrumente de desen, cu ace de gravat, flacoane cu acizi, iar o placă metalică pe care artistul lucra, cu acul în mână, îi era pusă în faţă.

— Ei bine, Maple? făcu Helder.

Tom Maple încercă să surâdă.

— Mă veţi lăsa acum să plec? zise el cu vocea sugrumată de emoţie. Am executat tot ce mi-aţi cerut, ba şi pe deasupra. Acum, mi-ajunge.

Helder îl bătu pe umăr.

— Sigur că da, sigur că da, răspunse el. De altfel, din greşeala ta eşti aici.

Se vedea cu uşurinţă că prizonierul fusese bolnav; în afară de momentele când manipula instrumentele de precizie, mâinile îi erau chinuite de un tremur continuu. Obrazul era mai palid şi mai supt decât oricând. Avea ochii adânciţi în orbite şi încercănaţi. Întregul chip era răvăşit, atât de beţie cât şi de mâhnire. Părea cu neputinţă ca un om atât de dărâmat să poată realiza minunăţiile de gravuri şi de desene ce i se pretindeau.

Helder privi clişeul pe punctul de a fi terminat şi dădu din cap.

— Poţi să-l laşi deoparte, îi spuse. Am terminat cu bancnotele astea franţuzeşti şi americane; sunt acum prea suspectate în întreaga lume. Încă o mică emisiune, ca să isprăvim stocul nostru de hârtie specială, şi gata. Şi atunci, Maple, bancnote britanice ai să gravezi, şi va fi încoronarea carierei tale.

Maple îşi băgă mâinile în buzunare şi se adânci în scaun. O nouă şi stranie expresie de revoltă îi apăru pe chip. Helder o remarcă şi se grăbi să adauge:

— Atenţie, Maple! N-ai să ne bagi acum beţe în roate, aşa-i? Pentru unul care a fabricat cele mai frumoase şi mai dificile bancnote din lume, arăţi tare zdruncinat! N-ai nici

un pic de recunoştinţă faţă de noi, care te-am adus şi instalat aici. Şi totuşi ne datorezi întreg norocul tău! La urma urmei, continuă el, văzând că interlocutorul lui tăcea mai departe, nu faci aici nimic mai rău decât făceai altă dată.

Aprinse o ţigară şi se plimbă în lung şi-n lat, ca un om ce-şi deapănă în tihnă vechi amintiri.

— Se pare, reluă el, cu un aer gânditor, că acum şase ani erai cel mai abil gravor ce putea fi găsit în Austria. Se spune că puteai reproduce din memorie desenul cel mai complicat, după ce-l văzuseşi o singură dată… Nu ţi-ai făcut mâna cu o bancnotă de o sută de coroane, Maple?

Un fior îl străbătu pe Tom Maple.

— S-au mulţumit să te expulzeze, ca să nu se răspândească ştirea. Pe urmă, ai făcut mari servicii Băncii Franţei, însă cineva te-a recunoscut şi a trebuit să părăseşti această slujbă de încredere. Cu Gold ai făcut cunoştinţă după aceea?

Helder pusese această întrebare dintr-odată, la sfârşitul frazei, ca sub impulsul unei idei spontane. Însă artistul se afundă în cea mai deplină tăcere.

— Presupun, urmă nemilosul stăpân al casei, că Gold pleacă de la principiul că nimeni nu este mai potrivit să prindă un hoţ, decât alt hoţ, ai?

Râse, iar Maple ridică fruntea, descoperindu-şi dinţii într-un rictus dureros.

— Nu râde, spuse el în cele din urmă. Dumneata evoci o vreme când trăiam fără să-mi pese de nimic. N-aveam nici o răspundere, de nici un fel. Acum, s-a sfârşit. Am devenit criminal, fiindcă beau… Mi-ai încurajat viciul… Însă acum ştiu… ştiu!

Încheie el, cu o voce ameninţătoare.

După această ieşire, cam enigmatică, lăsă din nou capul în jos şi recăzu în muţenia sa.

Helder şi Brown schimbară o privire rapidă, apoi amândoi îl căutară din ochi pe gardian, ca spre a-i pune o întrebare

mută, însă acesta dădu din cap.

— Haide, haide, făcu Helder, să bem ceva şi să discutăm în linişte despre afacerile noastre.

Dar Maple se ridică în picioare. Tremura tot şi trebui să se sprijine cu amândouă mâinile de masă. Totuşi, un fel de mândrie i se citea pe chip. Cât de jalnic îi era aspectul fizic, un aer măreţ se degaja dintr-însul.

— Nu voi mai bea, zise el, cu tărie. Şi ştiţi cât mă costă hotărârea asta. Dar s-a terminat, am căzut cât de jos se putea… acum mă ridic.

Helder se întunecă la faţă.

— Cum vrei, zise el, prefăcându-se că nu-i pasă. Esenţial este să faci ceea ce ţi se cere. Repetă-ţi mereu că a ieşi de aici înseamnă a te duce la puşcărie. Nu mai poţi da îndărăt, Maple. Calea căinţei îţi este închisă, cum îmi este şi mie. Suntem legaţi unul de altul şi nu te poţi dezlega, înainte ca totul să ia sfârşit.

Maple dădu încet din cap.

— Eşti amestecat, prietene, urmă Helder. Ai lucrat de bună voie cu noi, acuma nu poţi face altfel. N-am ce-ţi face.

— Sunt un om sfârşit, murmură Maple, sfârşit, cu totul sfârşit…

— Da' de unde, făcu Helder, nici vorbă! N-ai decât să te îngrijeşti, să munceşti liniştit, aici unde nu trebuie să te ocupi de nimic… Ce viaţă frumoasă!

Dar, văzând că nu-l convinge pe Maple, reluă energic:

— De altminteri, atenţie, dacă odată s-ar descoperi că eu sunt responsabil de fabricarea banilor falşi, ştii ce-ar însemna asta pentru mine: închisoarea sau ocna, pe viaţă… Şi ştii ce-aş pierde: bunăstarea, luxul, frumoasa mea situaţie socială… Şi crezi că aş lepăda toate astea cu inimă uşoară? Nu, prietene. Ci mai degrabă, mi-aş pune capăt zilelor. Soluţie dureroasă, fireşte, dar cu mult mai puţin decât cealaltă. Ţi-o spun, sunt pregătit oricând să mă omor, dacă m-aş vedea prins, şi atunci ai să înţelegi că-ntr-o asemenea eventualitate mi-ar fi cu totul egal să mai iau cu

mine pe cineva în marea călătorie, pe tine, pe altul, nu importă: te-aş suprima… M-ai înţeles?

Acuma trebuie să pregăteşti la iuţeală clişeele pentru bancnotele britanice. Poliţia şi publicul nu se feresc decât de bancnotele franceze şi americane. Ar fi momentul potrivit să aruncăm pe piaţă mari cantităţi de bancnote englezeşti.

În acel moment, o străfulgerare ciudată trecu prin ochii lui Maple.

— Bancnotele franţuzeşti au şi fost expediate? întrebă el.

— Da, făcu Helder. Primele pachete au plecat. Ia spune, vei face ceea ce-ţi cer, nu-i aşa?

Maple ridică din umeri, cu un aer descurajat.

— O să trebuiască neapărat, fără-ndoială, răspunse el copleşit. Acum am responsabilităţi, Helder; o nepoată care nu mă are decât pe mine…

Helder făcu un gest ironic.

— Nu duce lipsă de nimic, fii liniştit. Credeam că ţi-am spus că am luat informaţii.

— Dar cum s-a descurcat? Nu face parte din categoria celor care acceptă mila altora, nici chiar anonimă.

— Te asigur că s-a căpătuit, repetă Helder.

Paznicul casei făcu în acel moment un semn cu mâna, impunând tuturor tăcerea.

— Aud paşi pe şosea, zise el. Mă duc să văd ce este.

Ieşi fără zgomot. Se auzi cum se deschidea uşa cea mare de la intrare şi, o clipă mai târziu, cum se închidea. Pe urmă omul reapăru, ţinând în mână o telegramă:

— A fost un băiat de la oficiul poştal, zise el. Telegrama îi era adresată lui Brown.

Acesta o deschise şi o citi, îngălbenindu-se.

— Despre ce e vorba? întrebă Helder.

— Schriener a fost arestat la Paris pe când încerca să plaseze o bancnotă de o mie de franci, zise Brown cu vocea-nmuiată.

Rămaseră toţi patru tăcuţi, ca şi cum, pentru întâia oară, ar fi simţit planând asupra lor ameninţarea pedepsei de neînlăturat. Numai Maple nu părea abătut; ochii îi străluceau, buzele i se mişcau, de parcă, în mai multe rânduri, ar fi vrut să vorbească, dar nu cuteza. În fine, se hotărî:

— Schriener… arestat la Paris? Dar, atunci, asta i s-a-ntâmplat când schimba o bancnotă făcută de mine?

Helder îl privi fără să răspundă, cu un aer absent, apoi dădu din cap afirmativ.

— Ah! Ah! exclamă Maple, apoi căzu în muţenia sa dureroasă.

Helder şi Brown se întoarseră la repezeală la Londra, unde sosiră în zori. Nu erau, niciunul nici altul, prea vorbăreţi şi, de altfel, viteza cu care conducea Helder maşina, îngreuna legarea oricărei conversaţii. Totuşi, nu departe de Waltham Cross, Brown spuse:

— Mă tem că nu mai putem aştepta nimic din partea lui Maple.

— Ba ce-o să-l mai forţez, făcu Helder, trăgând brusc de volan, ca să evite o maşină care venea dinspre hale.

Ceva mai încolo, Brown reveni la întrebare:

— N-ai să mergi totuşi până acolo încât să-l suprimi, aşa cum l-ai ameninţat?

— Vezi să nu, îi strigă Helder, pe un ton feroce. Îl voi ucide, aşa cum am să ucid pe toţi cei ce-mi stau în cale.

Brown nu mai insistă.

Helder îl depuse în apropierea City-ului şi-şi lăsă maşina la garajul obişnuit. Apoi se duse acasă. Era profund îngrijorat, simţea cum se apropie încet de el, din umbră, o reţea invizibilă de forţe adverse, ca să-l prindă într-o plasă necruţătoare. Rusul era la puşcărie, Schriener închis, Maple pe punctul de a se revolta. Şi pe urmă, ce fusese acea apariţie inexplicabilă a tinerei femei? Şi, în sfârşit, o problemă mai neliniştitoare decât toate celelalte, pentru că încă şi mai complicată de necunoscute: unde era, ce pregătea Comstock Bell?

Intrând în camera sa de lucru, zări pe masă un maldăr de scrisori care îl aşteptau. Surâse, văzând că cele mai multe dintre ele erau invitaţii mondene: oh! cât de mult iubea viaţa aceasta bogată, pe care o cucerise cu atâta greutate şi pe care avea s-o apere cu şi mai multă ardoare!

Printre cărţile de vizită şi misivele aristocratice, descoperi un plic purtând antetul marelui cotidian Post Journal. Îl deschise în grabă: „Vă rugăm să aveţi bunăvoinţa de a veni să ne vedeţi cât de curând posibil, îi scria redactorul. Sunt noutăţi în afacerea Comstock Bell şi, cum aţi avut amabilitatea de a ne furniza până acum informaţii excelente asupra acestui subiect, sperăm că ne veţi putea ajuta să elucidăm noi semne de întrebare care se ridică. Avem anumite motive să credem că doamna Comstock Bell a murit”.

Helder puse scrisoarea în buzunar şi privi îndelung pe fereastră, căzut pe gânduri. Crezuse că va putea descoperi singur soluţia misterului, dar iată că acum acesta căpăta cu adevărat dimensiuni fantastice.

CAPITOLUL XVII La închisoare!

Un taxi îl duse pe Helder, dis de dimineaţă, la redacţia ziarului. Redactorul şef încă nu sosise, dar activul Jackson aştepta vizita solicitată şi se grăbi să-l introducă pe Helder.

— Deci, ce s-a-ntâmplat? întrebă acesta din urmă, de cum luă loc.

— Naiba să mă ia dacă înţeleg ceva, răspunse gazetarul, dând din mâini… Ştiţi, reluă el, că după extraordinara apariţie a doamnei Bell, ziarul nostru a făcut imposibilul ca să afle unde se găseşte. Am primit o scrisoare de la soţul ei, contrasemnată de ea şi datată de la Lucerna, însă noi ne-am putut asigura că perechea nici nu călcase acolo. Am mai primit o scrisoare de la Viena, unde, de asemenea, soţii Bell nu fuseseră.

— Aţi văzut scrisorile acelea? Cum arătau ele?

— Erau scrise pe hârtii cu antetul marilor hoteluri, bătute la maşină, semnate de Comstock Bell şi contrasemnate, de mână, de către soţia sa. N-am publicat, firește, aceste detalii, dar am pus pe urmele lor cei mai buni copoi pe care-i avem… Până acum n-au putut descoperi nicăieri nici o urmă a trecerii cuplului. Notaţi, vă rog, că dispunem de mijloace foarte întinse, că am putut pune sub supraveghere marile hoteluri, trenurile de lux, vasele care traversează Canalul Mânecii… Or, vă repet, toate strădaniile noastre au fost zadarnice… până ieri seară.

Se opri o secundă.

— Ei bine, ce s-a-ntâmplat ieri seară, întrebă Helder, nerăbdător.

— Ajung şi aici, reluă Jacksoh, frecându-şi mâinile. Avem la Boulogne un agent însărcinat să supravegheze cursele maritime către Anglia. Ieri, după ce ultimul vas de legătură ridicase ancora, el s-a îndreptat către Cazino. Pe drum a zărit o doamnă cu aerul grăbit, care se ducea, şi ea, la Cazino. Nu i-a dat nici o atenţie, până în momentul în care, contrar a ceea ce se aştepta, doamna trecu mai departe, fără să mai intre la Cazino. Stătea s-o privească, înainte de a intra el însuşi, când ea se întoarse şi, cum lumina de pe fronton îi căzu drept pe obraz, recunoscu numaidecât în ea persoana pe care era însărcinat s-o repereze: tânăra doamnă Comstock Bell. Ea şi-a continuat drumul cu pas grăbit, omul nostru a urmărit-o fără dificultate până la intrarea pe faleză, pe care ea s-a angajat cu hotărâre.

Gândindu-se că dânsa nu putea face altceva, decât să-i treacă din nou prin faţă, la întoarcere, omul nostru aşteptă în acel loc… aşteptă vreme îndelungată… În fine, foarte intrigat, o luă şi el de-a lungul falezei, aproape pustie la ora aceea; merse până la capătul acesteia, fără s-o zărească pe doamna în cauză. Cum faleza este foarte strâmtă, nu s-ar fi putut încrucişa cu doamna fără s-o vadă. Rezultatul este limpede: întrucât n-a revenit şi nici pe ponton nu era, probabil că s-a înecat…

Helder ascultă impasibil.

— Iar pe urmă?

— Iar pe urmă, culmea, chiar azi dimineaţă am primit o nouă scrisoare, expediată din Boulogne, semnată de Comstock Bell şi de soţia lui şi în care ne roagă să punem capăt plicticoasei noastre campanii. Iată scrisoarea.

Helder o apucă şi de-abia dacă-şi aruncă ochii pe ea.

— Văd, zise el. Iar Comstock Bell în persoană, n-a fost zărit niciodată?

— Nu.

Helder se ridică.

— Pot să vă cer o favoare?

— La dispoziţia dumneavoastră, cu tot ce va fi posibil.

— Ei bine, cu câteva săptămâni în urmă, reluă încet Helder, un individ de naţionalitate rusă a fost arestat şi acuzat de trafic ilegal.

— Da, îmi amintesc de această afacere, răspunse Jackson. Individul a luat trei luni de închisoare şi interdicţie de şedere.

— Aşa este. Ei bine, am oarecare motive să cred că, dacă aş putea discuta câteva minute cu acest individ, mi-ar fi destul de uşor să soluţionez problema Comstock Bell. Credeţi că mi-aţi putea obţine un permis special de la Ministerul de Interne?

Gazetarul reflectă.

— Nu e lucru uşor, zise el, în fine, dar, în orice caz fiţi sigur că vom face tot ce ne stă în putinţă. De îndată ce şeful meu

va sosi, am să-i vorbesc şi am să vă aduc la cunoştinţă răspunsul fără întârziere.

Helder se despărţi de el şi se întoarse acasă.

Informându-se telefonic, află că Gold nu era în oraş… „Cu atât mai bine, îşi zise el, am să mă descurc mai uşor”.

Dormi câteva ore. La orele cinci după amiază, i se aduse o telegramă, din partea redactorului şef al cotidianului Post, concepută astffel: „Întrevederea cu arestatul aranjată. Este la Chelmsford. Veniţi ziar, luaţi autorizaţie”.

Îl primi redactorul şef, care-i întinse autorizaţia oficială contrasemnată de ministru, zicându-i:

— Curiozitatea este la mine un viciu profesional, aşa încât am să vă rog să mă scuzaţi dacă vă mărturisesc că obiectul vizitei dumneavoastră la acest condamnat mă intrigă în mod deosebit. Vedeţi cu adevărat o legătură între afacerea Comstock Bell şi nenorocitul acesta de rus?

— Da, răspunse cu gravitate Helder.

Şi, în câteva cuvinte, îi povesti interlocutorului istoria Clubului Crimei, organizat la Paris de către studenţi, dintre care făcuse parte şi Bell.

— Înţeleg, zise redactorul, îmi amintesc că am auzit de afacerea asta. Se mai întâmplă şi din astea… Şi spuneţi că Willetts a fost, de curând, închis la denunţul lui Bell?

— Sunt sigur de asta. Bell l-a vândut pe Willetts, ca să se pună pe el la adăpost.

— Care e, atunci, părerea dumneavoastră în privinţa motivelor neaşteptatei sale căsătorii şi a dispariţiei lui bizare?

Helder şovăi un moment. Cu toate că-şi pregătise planul de luni de zile şi se gândise la lucrurile acestea, nu-i veniră numaidecât pe limbă cuvintele ce-i trebuiau. Desigur, până acum îi fusese uşor să lase impresia, să dea de înţeles, printr-un gest vag, o clătinare a capului, o clipire din ochi, că ştie multe referitor la relaţiile lui Bell cu banda de falsificatori… dar de acolo, până la a articula limpede şi punct cu punct acuzaţii, prezumţii veridice, se căsca o

prăpastie. Îşi dădu seama în momentul acela, dar nu dezarmă.

— Mi-e greu să spun totul, răspunse el, căutându-şi cu atenţie cuvintele şi afectând o mare grijă să nu se aventureze afirmând lucruri nesigure; veţi înţelege că nu trebuie să vorbeşti niciodată despre fapte de care nu eşti absolut sigur, în asemenea împrejurări. Am certitudini, bineînţeles, însă mai mult sau mai puţin morale… mă veţi înţelege… În orice caz, impresia mea este net defavorabilă lui Comstock Bell.

Felul acesta de a gândi dădea greutate bănuielilor lui, însă făcu greşeala de a adăuga:

— Cred că în momentul acesta Bell este angajat într-o ultimă şi disperată tentativă…

— Scuzaţi-mă, îl întrerupse atunci redactorul şef, dar domnul Bell este un om foarte bogat şi chiar, actualmente, încă mai avut ca înainte…

— În ce fel? făcu Helder.

— Da, i-a murit mama, care avea şi ea o avere frumoasă. Ştirea a apărut în ziarele americane, săptămâna trecută. Or, este fiul ei unic. Atunci, nu-i aşa, ar fi foarte ciudat… Nu se vede ce interes ar putea să aibă…

— Nu erau motive nici pentru extraordinarul său mariaj, ripostă Helder, recăpătându-şi tupeul.

— În ceea ce priveşte o căsătorie… oricare ar fi ea, există întotdeauna un motiv, spuse redactorul surâzând. Dacă ar fi să căutăm toate raţiunile pentru care A se căsătoreşte cu B, am umple coloanele ziarului nostru pentru tot anul. Şi, repet, în această lume în care totul are o cauză, se pare că nu e niciuna pentru ca Comstock Bell să fi continuat să se amuze, fabricând bancnote false… În fine, poate rusul dumneavoastră să vă dea informaţii interesante…, ceea ce vă şi doresc. La revedere, domnule.

Helder îşi petrecu seara la teatru. Plecă la Chelmsford în dimineaţa următoare, devreme. La orele nouă se înfăţişă la

poarta vastului şi tristului stabiliment, şi fu introdus la director.

Acesta, colonelul Speyer, îl primi foarte bine.

— Bun înţeles, zise el, veţi putea vorbi cu acest om. Este singurul rus pe care-l avem aici. Supărător fapt. Nu ştie limba engleză, iar noi suntem obligaţi să aducem de mai multe ori pe săptămână un interpret, ca să-i explice regulamentul închisorii.

— Scuzaţi-mă, zise Helder, în timp ce directorul îl conducea de-a lungul coridoarelor, cum se face că omul acesta a fost adus aici? Credeam că închisoarea din Chelmsford era rezervată delicvenţilor din district?

— Oh, avem tot soiul de clienţi, în fapt, mare parte din cei ce sunt condamnaţi la un an. Dar, a propos de omul dumneavoastră, vorbiţi rusa, nu-i aşa?

— Da, desigur.

Directorul reflectă un moment, cu un aer perplex.

— Ar trebui, îi spuse el, să vă însoţească şi un interpret. Regulamentele sunt formale, dar cred că pot conta cu totul pe dumneavoastră.

Enumeră rapid subiectele de conversaţie care erau interzise, apoi îl conduse pe Helder la vorbitor, o odaie lungă şi nemobilată, în care sosiră curând rusul şi doi gardieni. Aceştia rămaseră pe loc, dar, nepricepând nimic din ce se discuta, se plictisiră copios. Totuşi, întrevederea fu scurtă. Lui Helder nu-i fu greu să-l convingă pe puşcăriaş că era chiar interesul lui să continue a-şi ţine gura. Îi făgădui marea cu sarea la eliberare şi, asigurat cu totul că nu avea să se teamă despre partea acelui om, scurtă brusc întrevederea.

Directorul îl aştepta pe coridor.

— V-ar interesa să vizitaţi instituţia? făcu el cu amabilitate, ca un bun funcţionar, mândru de ordinea şi curăţenia care domneau peste tot.

— Aş fi încântat, declară Helder.

Îl urmă pe director în marele hol, pe de-a-ntregul încercuit de un triplu etaj de celule. În faţa fiecăruia dintre acestea se afla un podeţ de oţel, iar între etaje era întinsă câte o plasă mare.

— A trebuit să punem plasele astea, explică directorul, ca să prevenim tentativele de sinucidere, care s-au cam îndesit în ultimul timp.

I se arătă o celulă în care ceru să fie o clipă închis, din joacă. În fond, de multă vreme îl rodea o dorinţă morbidă de a experimenta ce impresie i-ar face… şi, una peste alta se simţi uşurat când uşa se redeschise.

— În acest moment, deţinuţii fac gimnastică, spuse directorul, conducându-l într-o curte interioară în care un grup de deţinuţi alergau în pas gimnastic, la ordinele a doi gardieni militari. În şir, deţinuţii îi trecură prin faţă, în pas de fugă, iar apoi încet. Erau, printre ei, tineri şi bătrâni, graşi şi plăpânzi. Mai mulţi dintre ei îi aruncară priviri obraznice, însă alţii, în număr mai mare, întorceau mai degrabă capul, când ajungeau în dreptul vizitatorului. Unul dintre deţinuţi îi depăşea pe aproape toţi ceilalţi, aproape cu un cap. Ceva în ţinuta lui îl izbi pe Helder, care-l urmări anume cu privirea şi, când omul trecu prin faţa lui şi îi zări trăsăturile, Helder îşi înăbuşi un strigăt.

Era Comstock Bell!

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă directorul.

— Bărbatul acela… cel mai înalt, care tocmai a trecut… cine este?

— Acela, făcu directorul, este Willetts, autorul bancnotelor false.

CAPITOLUL XVIII O scrisoare şi o bancnotă.

Helder reveni la Londra pradă celei mai mari nelinişti, începu să se îndoiască de rolul pe care îl jucase Comstock Bell, dar nu ştiu să tragă toate concluziile. Din punctul lui de vedere, Bell ducea un fel de dublă existenţă, când sub numele lui, când sub cel al lui Willetts. Probabil că acesta murise şi Bell se denunţase şi intrase singur la puşcărie…

Dar în ce scop? La această întrebare, Helder nu avea încă un răspuns convingător.

Însă descoperirea lămurea multe alte puncte obscure. Astfel, probabil că Bell fusese acela care, uzând de influenţa lui, îi îndepărtase în acelaşi timp şi pe Gold şi pe Helder, în momentul arestării sale.

Iar la gândul acesta, Helder se nelinişti şi mai tare: dacă Bell acţionase în felul acesta, motivul era că el cunoştea temeinic organizaţia pe care o conducea Helder. Şi atunci, toate se sfârşeau. Willetts fusese condamnat la un an închisoare şi, după legislaţia în vigoare, Helder calcula că, deoarece îşi ispăşea pedeapsa, Comstock Bell nu va fi deţinut decât nouă luni. Or, această perioadă aproape că trecuse. Curând, eliberarea lui Bell va constitui o mare primejdie. Trebuia să ia o hotărâre grabnică.

Convocat printr-o telegramă, Brown sosi în grabă la Helder, care-l puse imediat la curent.

— Ştim acum din care motive s-a însurat Bell, zise el, în concluzie; povestea cu rana de la mână era falsă. A vrut să explice noua lui obişnuinţă de a scrie la maşină, pentru ca nimeni să nu se mire de acele scrisori scrise în diferite locuri, în care n-a pus niciodată piciorul. Îi trebuia, pe urmă, cineva de toată încrederea, pe timpul cât era la răcoare şi iată de ce s-a însurat cu Verity Maple, care a trebuit să parcurgă la iuţeală Europa, numai ca să-şi procure coli de hârtie cu anteturile hotelurilor…

— Toate aste mi se par tâmpite, remarcă Brown. De ce s-a lăsat prins Bell? E nebunie curată.

Helder nu-i răspunse numaidecât. Pricepea mai bine decât Brown ce gen de nebunie te incită să te eliberezi faţă de propria conştiinţă. Cunoştea puterea sentimentelor care-i împinge pe unii oameni să vrea să se descarce cu orice preţ de povara greşelilor lor trecute…

— În orice caz, se mărgini el să-i spună lui Brown, avem de acum două arme straşnice în mână…

— Care?

— Ştim că Bell e la puşcărie şi-l deţinem pe Tom Maple. Şi ştim cum să profităm.

Evident, câtă vreme Bell era închis, nu prea aveau de ce să se teamă în privinţa celor ştiute de el. Dar mai rămânea Gold; în privinţa acestuia, Helder se înşela; fiindcă îl cunoscuse într-un mod familiar şi pentru că o dată sau de două ori, izbutise să-i îndepărteze bănuielile, îl subestima. Aceasta se explica prin faptul că Gold n-avea deloc, în aparenţă, calităţile unui bun detectiv, iar despre cele adevărate, Helder nu ştia nimic.

Aşa că nu simţi nici un fel de temere, când primi, două zile mai târziu, un bilet prin care Gold îl rugă să vină să-l vadă, la Savoy Hotel. Întors la Londra, spunea el, s-ar simţi fericit să discute câteva minute cu el. Într-adevăr, în anticamera micului apartament pe care-l ocupa Gold în hotel, se aflau mai multe valize împodobite cu etichete ale Gării de Nord.

Când intră Helder, detectivul se ridică.

— Ia loc Helder, te rog.

El însuşi rămase în picioare, făcu câţiva paşi în sus şi în jos, ca şi cum ar fi căutat o intrare în subiect.

Helder îi urmărea încurcătura cu un aer amuzat.

— Te-am rugat să vii să mă vezi, începu, în sfârşit, Gold, fiindcă vreau să-ţi vorbesc cu toată sinceritatea…

— Când cineva îţi declară că vrea să fie sincer cu tine, înseamnă că se pregăteşte să te atace, remarcă Helder, zâmbind.

— Ei bine, fie, replică Gold. Aşteaptă-te să fii atacat, dar mai întâi ascultă-mă.

Mai făcu câţiva paşi, apoi reluă:

— Trebuie să te avertizez că aproape de un an de zile sunt pe urmele unei bande de răufăcători care fabrică şi pun în circulaţie mari cantităţi de bancnote falsificate…

— Ai fi putut, îl întrerupse Helder, să-ţi cruţi osteneala de a-mi mai spune asta, la care mă aşteptam şi chiar că mi-ai făcut onoarea de a mă suspecta că fac parte din banda menţionată…

— Am făcut mai mult decât să te suspectez, te-am acuzat pe faţă, răspunse Gold, oprindu-se în faţa lui Helder, care zâmbea mai departe. În fapt, ştiu că faci parte din ea, aşa cum mai ştiu că, spre a-ţi realiza frumoasele înfăptuiri, ai recurs la sprijinul prea abilului Tom Maple.

Gold se apropia prea mult de adevăr, ca să nu-i tulbure seninătatea lui Helder; totuşi acesta îi ţinu piept cu un aer de superbă indiferenţă.

— Continuă, zise el, mă amuzi grozav.

— Maple, urmă Gold, este în orice caz autorul bancnotelor franţuzeşti. Deţin dovezi în acest sens. Şi te-am chemat, Helder, ca să te rog să-ţi suspenzi imediat activitatea; în caz contrar se va declanşa cel mai cumplit scandal anglo-american care s-a văzut vreodată.

Helder izbucni în râs.

— Regret, zise el că nu sunt nici umorist, nici comediant. Ce scenă frumoasă aş putea să-ţi joc, bătându-mă cu pumnii în piept pentru păcatele mele şi sacrificând pe altarul patriei un întreg trecut de crime şi trădări. Însă, în fapt, Gold, dumneata eşti lipsit de seriozitate: dacă sunt un falsificator, trimite-mă la ocnă şi gata cu vorbăria!

Îl sfidă din priviri şi se ridică, luându-şi pălăria şi mănuşile.

— Voi adăuga un singur lucru, reluă el, şi anume că e a doua oară când mă insulţi… Te avertizez că trebuie să încetezi jocul acesta. Ştiu că nu sunt în graţiile Excelenţei sale reprezentantul scumpei noastre Americi şi până în prezent le-am iertat, ţinând seama de favoarea pe care ţi-o asigura lucrul acesta în sferele oficiale. Dar de aici înainte, cu asemenea poveşti în cap, Gold, pentru numele lui Dumnezeu, pune-le pe hârtie, scrie cu ele romane, care se vor vinde foarte bine, dar încetează să-l amesteci pe un om de finanţe inocent, cum sunt eu, în balivernele astea!

În acel moment se auzi o uşoară ciocănitură în uşă. Nu o auziră, niciunul, nici altul. Gold studia cu cea mai concentrată atenţie atitudinea acestui om, un indubitabil

criminal, care găsea puterea de a glumi, în prezenţa unui pericol mortal.

— Dacă vrei să ştii, vinovatul este Comstock Bell, spuse Helder, pe un ton detaşat.

— Şi dacă vă interesează opinia mea, mincinosul este Cornelius Helder! făcu o voce muzicală din spatele celor doi interlocutori.

Ei se întoarseră în acelaşi timp şi văzură o tânără femeie, foarte elegantă şi care, neprimind un răspuns, se aventurase să deschidă uşa. Apariţia ei răspândi pentru o clipă o uşoară graţie parfumată în atmosfera de vijelie pe care o suscita disputa dintre cei doi bărbaţi.

Helder se înroşi la auzul cuvântului insultător pe care-l rostise doamna, dar nu-şi coborî privirea obraznică. Gold se grăbi să ofere un scaun noii venite.

— Sunt dezolată, zise ea, de a vă fi întrerupt interesanta conversaţie.

— Asta n-are nici o importanţă, făcu Helder pe un ton sarcastic, suntem înţelegători faţă de cei care, părăsind de atâta vreme societatea, i-au uitat manierele…

Gold făcu un pas înainte, ca pentru a-i despărţi pe cei doi antagonişti. Se întreba ce anume ar avea să-i spună doamna Granger; nu aflase nici de înapoierea ei la Londra. Fără să-şi piardă surâsul amabil, ea-i răspunse lui Helder:

— Da, am stat multă vreme în afara cercului dumitale de jongleuri, domnule Helder, însă mi-aduc destul de bine aminte epoca în care jucam eu însămi un rol de marionetă proastă, ca să ştiu că Comstock Bell este un gentlemen generos, un suflet fermecător, un om de onoare.

— N-o să-i contest generozitatea, porni din nou la atac Helder; vorbiţi de ea, de altminteri, din experienţă…

Nu te puteai înşela asupra semnificaţiei pe care o dădea acestor cuvinte.

Doamna Granger scoase, cu calm, o ţigară din poşetă şi o aprinse, apoi îşi înălţă fruntea şi răspunse, cu o voce totodată blândă şi hotărâtă:

— Da, domnul Bell mi-a arătat multă generozitate şi mi-a acordat o încredere care mă onorează.
— Cât priveşte onoarea sa… precum aţi spus…
— Am spus-o.
— Sunteţi neîndoios bine plasată ca s-o susţineţi.
— Într-adevăr, când ai fost la un pas de a fi dezonorat, îţi dai mai bine seama ce înseamnă echitatea şi loialitatea. Am putut fi acuzată de uşurătate, domnule Helder, însă eu n-am acuzat pe nimeni că e mincinos, fără să fiu sigură pe ce spun.
— Oh, nu mă îndoiesc, replică Helder, se spune că sunteţi atât de bună!
— Se” spune orice, dar la rândul meu zic şi o repet, că a-l acuza pe Bell de a fi un falsificator, nu poate fi decât opera unui nebun ori a unui mincinos…
Se opri şi păru să-şi reamintească dintr-odată un fapt pierdut din vedere; scoase din geantă o tăietură din ziar şi i-o întinse lui Gold.
— Am venit să vă întreb dacă dumneavoastră aţi inserat acest anunţ… Mă gândesc, adăugă ea, că suntem numeroşi cei care dorim bancnote de câte o mie, însă e rar să dai anunţuri în ziar pentru ele. Din întâmplare, am văzut asta, într-un ziar italienesc.
Helder asculta aceste cuvinte cu atenţie febrilă. Ce era cu anunţul ăsta, referitor la o bancnotă de o mie de franci?
— Pot să văd şi eu? întrebă.
Gold îi întinse tăietura din ziar. Era un anunţ, întocmit în limbile engleză, franceză şi italiană, prin care posesorii vreuneia din bancnotele purtând numere între 687642 şi 687653 erau rugaţi să avertizeze poliţia franceză – sau pe domnul W. Gold.
Helder citi textul cu toată atenţia, dar nu reuşi să-i ghicească semnificaţia. În orice caz era la mijloc ceva de care trebuia să se teamă.
— Ce aveau atât de deocheat aceste bilete de bancă? întrebă el.

Gold nu-i răspunse. O privea pe doamna Granger, care deschise un mic portofel, scoţând din el o hârtie de o mie de franci.

— Iată unul din aceste numere, spuse ea. Să fie fals?

Gold îl luă, îl pipăi, îl cercetă în zare, îl întoarse pe o parte şi pe alta…

— Da, zise el, am regretul să vă informez că e fals, însă vă pot rambursa valoarea nominală.

Încerca să vorbească pe un ton calm, însă glasul lui trăda o mare agitaţie lăuntrică.

Helder se simţea din ce în ce mai alarmat. Probabil că era vorba de una din numeroasele bancnote pe care le pusese el însuşi în circulaţie, dar prin ce se deosebea aceasta de celelalte mii pe care le expediase în toate părţile lumii? Cunoscându-l îndeajuns pe Gold ca să ştie că nu de la el ar putea primi vreo explicaţie, se ridică, reluându-şi mănuşile şi pălăria.

— Ei bine, Gold, te las la treburile dumitale, o să mai tăifăsuim în altă zi.

Apoi se întoarse către doamna Granger. Ea îl privi, cu un surâs, însă nu-i strânse mâna pe care el i-o întinsese.

— Bucuroasă de a vă fi revăzut, îi spuse dânsa şi pe curând, sper… Când voi fi reînvăţat bunele maniere.

— Va trebui să aştept chiar atât de mult? îi replică Helder, părăsind încăperea.

— Acuma, Brown, am să-i dau de furcă memoriei dumitale!

Helder şi cu Brown se plimbau printr-un ungher pustiu din Hyde Park.

— Ce vrei să ştii? întrebă repezit Brown.

— Aş vrea să-ţi reaminteşti amănunţit toate împrejurările în care s-au tipărit aceste bancnote franţuzeşti.

— Îmi aduc perfect aminte, răspunse Brown, examinând, într-adevăr, pas cu pas, toate circumstanţele de timp şi de loc, cele mai mărunte detalii ale acestei emisiuni speciale.

— În afară de dumneata, nu s-a mai ocupat nimeni de ea?

— Nimeni. Le luam de cum ieşeau din maşină şi le închideam, teancuri-teancuri în casa de bani, de unde n-au fost scoşi decât pentru expediere.

— Nemaipomenit! Haide, gândeşte-te mai bine… nu s-a atins nimeni de ele?

— Va să zică, spuse Brown cu oarecare şovăială, i-am dus câteva dintre ele lui Maple. Îţi aminteşti că a cerut să vadă eşantioane, la ieşirea din presă, ca să testeze fixarea cernelii.

— Ah! da, înţeleg! făcu Helder. Atunci i-au trecut prin mâini… da… şi le-ai lăsat mult timp?

— Da, câteva ceasuri. A durat, până şi-a făcut experienţele.

— N-ai stat cu el, în timp ce le examina?

— Nu. Dar le-am numărat şi verificat cu grijă, când le-am luat înapoi. În fapt, bancnotele astea le-am trimis mai întâi corespondenţilor noştri, gândindu-mă că după ce-au fost verificate de Maple, puteau trece oriunde.

— Câte erau?

— Douăsprezece.

Helder trase o înjurătură cruntă.

— Asta e, zise el; e acelaşi număr indicat în anunţ… Ah! deci Maple ne-a făcut o figură murdară, ce-are s-o mai păţească!

Şi se întreba, neliniştit, ce putuse cu adevărat face Maple, căci, în fine, probabil ceva îi atrăsese atenţia lui Gold.

Scrise la repezeală o duzină de telegrame pe care le expedie prin Brown şi-i dădu acestuia întâlnire, o oră mai târziu, la intrarea în Finsbury Park.

La ora fixată, marele lui automobil se opri în dreptul grilajului parcului, iar Brown urcă în maşină. Se înnoptase când ajunseră la încrucişarea de drumuri din care se desfăcea calea îngustă către vila Collett.

După plecarea lui Helder, Gold, rămas singur cu doamna Granger, nu pierduse o clipă. Mai întâi, o puse la curent pe vizitatoarea sa cu afacerea Comstock Bell – din care ea nu

cunoştea decât ceea ce citise în ziare – şi-i aduse la cunoştinţă tentativele oculte ce fuseseră făcute spre a-i atribui lui Bell falsificarea banilor.

Gold simţea că-i putea vorbi în deplină siguranţă doamnei Granger, care, cu puţine minute înainte, îi luase, cu atâta călduroasă şi vizibilă sinceritate, apărarea lui Bell.

De când vorbea, îşi trecea încet mâna peste bancnota pe care i-o înmânase doamna Granger, apoi aprinse un mic reşou şi chemă un servitor căruia îi ceru o ceaşcă cu lapte rece.

În timp ce acesta se dusese să-i caute lapte, el luă o lupă puternică şi-i arătă doamnei Granger o mică linie de litere minuscule care, cu ochiul liber, nu lăsau decât un semnişor pe marginea bancnotei. Ea citi şi rămase uimită mai cu seamă de ultimul cuvânt din inscripţie:

— Lapte”! exclamă ea, ce vrea să zică asta?

— Ai să vezi.

Gold luă ceaşca de lapte ce-i fusese tocmai adusă, îi vărsă conţinutul într-o farfurie, unde aşternuse în prealabil, bine întinsă, bancnota. Când bancnota se îmbibă de lapte, o scoase şi o puse la căldură, să se usuce.

Doamna Granger îl privea în tăcere cum lucrează. În sfârşit, se întoarse către ea şi-i întinse bancnota, de-a curmezişul căreia apăreau acum, foarte clar, mai multe rânduri ale unui scris apăsat. Citiră împreună mesajul, apoi Gold se grăbi să dea un telefon.

— Este foarte simplu, îi spuse el doamnei Granger, pe când aştepta maşina poliţiei pe care o ceruse; este suficient să scrii, umezind peniţa pe vârful buzelor, mesajul rămâne invizibil, însă laptele, combinat cu căldura, îl dă la iveală.

În acest timp, Helder şi cu Brown opriseră la porţile vilei Collett. De obicei, de cum se auzea zgomotul motorului, paznicul venea să deschidă garajul, dar de data aceasta trebuiră să aştepte o bună bucată de vreme.

În sfârşit, omul apăru.

— Maple este bolnav, zise el.

— Să vezi ce bine are să-i fie, după ce are să dea ochii cu mine, spuse Helder, printre dinţi.

Se duse drept la camera de gardă, în care Maple zăcea, pe jumătate dezbrăcat, pe un pat mizerabil. Faţa îi era lividă, ochii apoşi şi galbeni, buzele i se mişcau într-un tremur convulsiv. Îl văzu pe Helder intrând, dar nu scoase un cuvânt.

— De câtă vreme e în starea asta?

— De ieri, zise omul. Este boala celor care au băut prea mult şi se opresc dintr-odată.

Helder se aşează pe marginea patului, cu mâinile în buzunare şi cu capul aplecat deasupra muribundului.

— Maple, îi spuse el brusc, îţi aminteşti de cele douăsprezece bancnote franţuzeşti pe care ţi le-a dat Brown să le verifici?

Maple dădu uşor din cap.

— Da, îţi aminteşti. Ei bine, ce le-ai făcut bancnotelor alea?

Se ridică şi apucă bolnavul de umeri, zguduindu-l cu sălbăticie…

— Vreau să ştiu, pricepi? Vreau să ştiu la ce să mă aştept. Ce le-ai făcut bancnotelor alea?

Buzele lui Maple se mişcară puţin, ca pentru a răspunde: „Nimic”, însă întreaga lui expresie vădea suspiciune.

— Răspunde, Maple, insistă Helder. Nu te las în pace până nu-mi spui tot. M-ai trădat prin vreun semn drăcesc pe bancnotele astea. Ah, ai să mi-o plăteşti!

În acel moment, îl scutură pe sărmanul bolnav, ca şi când ar fi vrut să-l azvârle din pat. Maple strângea din dinţi, trăsăturile i se convulsionau, suferea în mod vizibil ca un martir, însă persecutorul lui nemilos, pradă unei mânii fără margini, nu-i dădea drumul.

— Am să te… se bâlbâia el, ca turbat.

Însă în acel moment, Brown, până atunci spectator tăcut al acestei scene, îl apucă de braţ:

— Se aude un automobil, îi şopti el.

Ciuliră urechile: fără pic de îndoială se apropia o maşină, în mare viteză.

— Să coborâm, să coborâm repede! zise Brown.

Părăsind la iuţeală odaia bolnavului, cei doi bărbaţi trecură în sala mare de la parter. În acel moment, maşina se opri în curte. Se auziră bătăi în uşă. Helder îi făcu semn tovarăşului său să nu mişte.

Atunci, de afară, două alte bătăi răsunară în uşă, o voce clară şi poruncitoare glăsui:

— În numele regelui, deschideţi!

— Poliţia! îngăimă Brown, îngălbenindu-se.

Helder nu-şi pierdu sângele rece. Automobilul lui era adăpostit într-un hangar, în spatele casei. Trecu, în tăcere, la bucătărie, aruncă o privire pe geam ca să se asigure că imobilul nu era înconjurat, apoi ieşi pe uşa din dos, urmat de Brown.

— Urcă-te, îi spuse acestuia.

El însuşi îşi acoperi partea de jos a figurii cu batista, nelăsându-şi descoperiţi decât ochii. Se aşeză la volan.

Ştia prea bine că pornirea bruscă a motorului va atrage atenţia, dar trebuia să-şi asume riscul, alt mijloc de scăpare nu avea.

Maşina ţâşni dintr-o dată din garaj şi se întinse la drum. Doi oameni se văzură alergând către ea, din faţa casei, dar automobilul luase avans şi, în cazul în care drumul nu era barat, fugarii puteau s-o şteargă.

Hotărât, soarta îl favoriza pe Helder.

CAPITOLUL XIX Willetts.

Gold văzuse automobilul dispărând la cotitură. N-avusese timp să-şi asigure toate mijloacele necesare pentru a împiedica fuga lui Helder.

— Va fi prins, spuse el cu filosofie şi reveni la uşa de la intrare, tot închisă. Se gândi însă că fugarii trebuiseră să lase în urma lor o altă ieşire neîncuiată şi, într-adevăr, dând roată casei, zări uşa prin care scăpase Helder şi complicele

lui. Poliţiştii intrară pe acolo şi cercetară interiorul. Curând, ajunseră la căpătâiul bolnavului.

Nu era nevoie să fii prea versat în medicină, ca să-ţi dai seama de starea critică a bietului Maple. Gold dădu în grabă ordinul să se caute un medic, apoi, în aşteptarea acestuia şi pe când bolnavul bolborosea cuvinte fără şir, procedă la o percheziţie rapidă a locului. Descoperi câteva clişee neterminate, instrumente de gravură, toate probele posibile şi de dorit.

Câteva minute mai târziu, maşina trimisă în satul din vecinătate aducea un medic.

— Mă tem că n-ar suporta transportul la spital, spuse doctorul după o sumară examinare a suferindului. Inima-i este într-o stare deplorabilă şi are, probabil, complicaţii…

Gold îşi privi ceasul:

— O aştept din clipă în clipă pe nepoata lui. I-am descoperit, printr-un noroc, adresa, în momentul în care plecam şi i-am putut telegrafia să vină aici cât mai repede. Unde se găseşte cel mai apropiat oficiu poştal?

— La Royston, răspunse doctorul. Cu maşina se fac cel mult douăzeci de minute.

Nu era timp de pierdut: trebuia avertizat Scotland Yard-ul, înainte ca Helder să aibă răgazul să ajungă prea departe. Acum puteau să-l aresteze; probele erau mai mult decât satisfăcătoare. Gold se aşează în faţa unei mescioare, în odaia cea mare de la parter şi începu să scrie mesajul destinat şefului Siguranţei.

Nu terminase, când unul din oamenii săi veni să-l avertizeze că în curte se oprise un automobil.

— Trebuie să fie doamna Bell, zise Gold. Pofteşte-o să intre.

Dar, în locul unei tinere femei, în prag apăru un bărbat înalt şi cu o alură ciudat de familiară lui Gold.

— Bell! exclamă detectivul.

Fără să scoată un cuvânt, Comstock Bell veni către el şi-i întinse mâna. Era palid şi părea teribil de ostenit.

— Unde este soţia mea? întrebă el.
— O aştept aici dintr-o clipă în alta.
O umbră de nelinişte se aşternu pe chipul noului venit.
— Dar unde ai?… începu Gold.
— Am să-ţi explic totul mai târziu, răspunse zorit celălalt. Am întâlnit maşina soţiei mele la patru mile de aici, era în pană şi şoferul mi-a spus că soţia mea a pornit pe jos încoace. Să fi greşit drumul?
Gold dădu din cap.
— Nu cred, zise el. Nu e posibil. Văzând că e încă prea departe, probabil că s-a întors la Londra. Dar am să-l trimit la oraş pe unul din oamenii mei, cu biletul acesta şi vei putea să te înapoiezi cu el, cu maşina dumitale.
— Unde este Maple? întrebă Bell.
— Acolo, sus, răspunse cu gravitate Gold.
— A murit?
— Nu, dar sfârşitul se apropie.
— Şi-a păstrat cunoştinţa?
În acel moment medicul cobora şi auzind această din urmă întrebare răspunse:
— Da, şi-a păstrat cunoştinţa, dar are nevoie de cea mai deplină linişte.
Comstock Bell şovăi:
— Este vorba de un lucru care-mi apasă întreaga viaţă, spuse el, şi dacă aş şti că, orice s-ar face, nu poate fi salvat…
Doctorul dădu din cap.
— În acest caz, trebuie să-i vorbesc, exclamă el. Veniţi cu mine.
Cei trei bărbaţi urcară în odaia bolnavului. Maple zăcea cu capul în perne. Surâse şters la vederea lui Gold, care intră primul, dar când îl zări pe Bell, privirile i se umplură de spaimă, iar buzele începură să-i tremure.
— Comstock Bell, bâigui el.
Bell se apropie încet de pat, se aşează şi luă cu gingăşie mâinile muribundului.

— De unde vii? îl întrebă Maple, dintr-o suflare.
— Am ieşit din închisoare.
— Din închisoare?
Bell făcu un semn afirmativ. Urmă o lungă şi ucigătoare tăcere. Gold simţi că Bell trăia ora tragică a vieţii sale: îi văzu chipul grav, atât de încărcat de blândă compătimire, aplecat asupra bolnavului, încât fu profund mişcat.
— Da, de la închisoare, repetă Bell… Cu mulţi ani în urmă, s-a descoperit, la Paris, o bancnotă falsificată. Au fost bănuiţi doi studenţi, căci discutaseră şi plănuiseră împreună falsificarea. Însă unul singur din cei doi a efectuat-o şi a încercat să plaseze bancnota. Celălalt nu văzuse în toată treaba aceasta decât prilejul unei farse. Când s-a descoperit delictul, cei doi studenţi au părăsit Franţa şi vreme îndelungată li s-a confundat identitatea…
Tom Maple asculta, cu ochii pironiţi în tavan, de pe buze îi ieşeau cuvinte fără noimă.
— Acum câteva luni, continuă Bell, eu, cel care dintre cei doi tineri n-aveam nimic să-mi reproşez, în afara faptului că luasem lucrurile în glumă, m-am predat din proprie voinţă poliţiei, pentru că nu mai puteam suporta această viaţă de nelinişte şi de continue spaime şi fiindcă ştiam că fostul meu coleg, Willetts, era din nou căutat. În locul lui, şi pentru Willetts, am executat sentinţa cu închisoarea.
— Însă Willetts e mort, întrerupse Gold. De ce ai făcut nebunia asta?
— Willetts trăieşte, răspunse Comstock Bell.
Atunci, bolnavul surâse slab:
— Da, zise el, cu voce întretăiată, trăieşte… Eu sunt Willetts.
Se întoarse puţin pe o parte şi urmă, de parcă şi-ar fi vorbit sie însuşi… prin şoapte atât de stinse, încât auditorii săi se chinuiau să-l înţeleagă.
— Eu sunt Willetts… sărmanul Tom Willetts… Numele acesta, nu credeam să-l mai aud…

Se opri… nu mai mişcă… atât de mult timp, încât crezură că a adormit, însă doctorul se aplecă asupra lui, îi luă pulsul, îl privi o clipă…

— A murit, spuse el, ridicându-se.

O oră mai târziu, Bell şi Gold goneau cu toată viteza în direcţia Londrei. Schimbară câteva explicaţii.

— Am ieşit din detenţie în dimineaţa aceasta, zise Bell, restul pedepsei fiind iertat, la intervenţia poliţiei franceze, care a invocat prescripţia acestui caz vechi. M-am dus numaidecât la Southend, unde ştiam că-mi voi găsi soţia.

— Te rog să mă înţelegi, continuă el, observând privirile întrebătoare ale lui Gold. Atunci când m-am hotărât să execut această pedeapsă sub numele de Willetts, mi-am dat seama că aveam nevoie de o persoană absolut sigură, care să mă ajute. Am decis să mă însor. Voiam ca arestarea mea să rămână un secret. În acest scop, am cumpărat şi amenajat un yacht: doream ca persoana de încredere pe care aş fi avut-o să se poată duce şi întoarce, fără a fi remarcată, în Franţa şi Anglia. În ziua în care am părăsit Londra, aşa zicând pentru călătoria de nuntă, n-am mers mai departe de Boulogne. De acolo, yachtul meu ne-a dus într-un mic port britanic, de unde ne-am întors la Londra. În noaptea următoare m-am predat. Din nefericire, întâmplarea a voit ca soţia mea să fie zărită, când a revenit acasă ca să caute ştampila cu semnătura mea, pe care făcusem prostia s-o uit.

— Da, da, pricep acuma, zise Gold, evocându-şi amintirea acelei neaşteptate apariţii, ce-l surprinsese aşa de mult.

— Noutatea eliberării mele a fost telegrafiată soţiei, care trebuia să mă aştepte la Southend… Ştiţi că între drumuri, ea locuia acolo?

— Da, îi descoperisem refugiul.

— Dar, spre marea mea uimire, reluă Bell, n-am găsit-o acolo. Pe masă, am văzut o telegramă, aceea prin care o convocaseţi în vizuina bandiţilor, ca să vină acolo să-şi revadă unchiul.

— Nu e decât un singur lucru de făcut, răspunse Gold: să lăsăm pe seama poliţiei urmărirea lui Helder şi să ne întoarcem la yacht, unde poate că a revenit doamna Bell.

Comstock Bell ezită.

— Ar putea, de asemenea, să se fi dus să te caute, zise el.

— În acest caz, ar fi în siguranţă. Dacă, însă, i s-a-ntâmplat ceva, atunci s-a îndreptat mai degrabă spre yacht.

Renunţară, deci, să mai străbată Londra şi porniră drept către fluviu. Pe ponton îi aştepta căpitanul Lauder. Raportul lui nu era deloc încurajator: doamna Bell nu venise pe yacht.

— Dacă binevoiţi să urcaţi la bord, mai spuse căpitanul, aş putea să vă împărtăşesc anumite lucruri care v-ar fi, eventual, de folos, în împrejurările prezente.

Reuniţi în micul salon al vasului, al cărui aranjament purta urmele unei prezenţe feminine, Gold şi cu Bell ascultară ciudatele declaraţii ale căpitanului.

— Este vorba de un oarecare domn Helder, spuse el, care are, poate, vreo legătură cu dispariţia doamnei Bell.

— Spune mai repede! strigară în acelaşi timp cei doi.

— Ei bine, nu-i aşa, urc şi cobor pe fluviu atât de des, încât remarc orice se petrece nou pe ţărm… Acum aproximativ trei luni, am observat că se construia un hangar de nave între Tilbury şi Barking. Mi s-a părut că e un amplasament bizar pentru o ambarcaţiune de vacantă.

Puţin mai pe urmă, am zărit însăşi ambarcaţiunea, una dintre cele mai frumoase şi mai rapide pe care le-am văzut în viaţa mea; am asistat, în trecere, la încercările ei, şi era minunată; are un motor de mare viteză. Lucru ciudat, după aceste încercări, nava n-a mai ieşit în larg. Vine în fiecare zi să o examineze un om, iar unul dintre mateloţii noştri, discutând cu acest supraveghetor, a aflat că nava era gata pregătită de plecare de vreo zece zile… şi că aparţine unui anume domn Helder.

V-am auzit spunând că aţi ratat arestarea unui individ cu acest nume; de aceea mi-am permis să vă expun în

amănunţime informaţiile pe care le aveam…

— Mulţumesc, făcu Gold. Este fireşte posibil ca Helder să se fi gândit să-şi asigure acest mijloc de fugă… Odată ajuns pe apă, nu mai laşi urme.

— Cel mai bun lucru de făcut, propuse Bell, este să mergem să vedem dacă acest vas misterios mai este sau nu la locul cu pricina. Dacă este, putem lăsa acolo un om care o să ne anunţe, dacă va fi cazul, de plecarea lui.

Gold aprobă, iar căpitanul urcă din nou pe punte, ca să dea ordine. În câteva minute, Brisemer se pregăti de pornire, ridică ancora şi începu să urce pe fluviu. Noaptea era foarte întunecoasă, yachtul încrucişă trei mari vapoare care se îndreptau către mare. Trecuseră deja de Tilbury, când, brusc, în spatele yachtului apăru o ambarcaţiune joasă şi sclipind de lumini, care înainta cu o viteză uluitoare. Puţin înainte de a depăşi yachtul, stinse brusc toate luminile.

Căpitanul Lauder dădu numaidecât ordinul ca vasul său să ia viteză maximă.

— Merge mai repede decât mine, zise el, dar când marea va ridica valuri, am să-l ajung din urmă.

Bell nu pierdea din ochi vasul cu motor a cărui urmă de spumă era foarte vizibilă, pe când silueta întunecată i se ştergea în beznă.

— Poate că nu e vasul de care vorbeam, observă Gold, dar oamenii de la bordul lui au cu siguranţă ceva de ascuns, ca să navigheze astfel; cu toate luminile stinse.

— Oh! zise căpitanul, asta se mai întâmplă…

— Cred… începu Comstock Bell, dar fu întrerupt de nişte strigăte ascuţite.

Cabina ambarcaţiunii misterioase se lumină dintr-odată şi fură zărite două persoane ce ieşeau din ea, către pupă.

Erau un bărbat şi o femeie. După o scurtă luptă, se despărţiră şi una din umbre căzu în apă.

— A căzut femeia! strigă Comstock Bell.

CAPITOLUL XX Răpirea.

Într-un loc pustiu pe şoseaua ce duce la Cambridge, Helder, fugind spre Londra, zări o maşină în pană, a cărei poziţie de-a latul drumului îl sili să reducă viteza.

O femeie stătea pe parapet, aşteptând, fără îndoială, întoarcerea şoferului plecat după ajutor.

Chiar în momentele de mare pericol, Helder nu se putea abţine să arunce priviri către chipul femeilor pe care le întâlnea. Despre partea ei, călătoarea singuratică înălţă capul la trecerea lui… Atunci, cu o frână puternică, el opri maşina, din care ieşi repede.

— Doamna Comstock Bell, presupun?

Ea îl măsură fără teamă, pe deplin stăpână pe sine, cu toate că pe deplin conştientă de pericolul care o ameninţa.

— Fiţi atât de amabilă şi urcaţi în maşina mea, zise el.

Ea nu răspunse. Ştia că ar fi zadarnic să discute cu acest om, o adevărată brută. Aruncă, totuşi, o privire rapidă de-a lungul drumului: nu se vedea picior de om şi un lung fior o străbătu.

Helder deschise portiera şi o apucă de braţ:

— Nu! zise ea, încercând să se degajeze.

Ar fi vrut să discute, să câştige timp, dar în minutul acesta critic se simţea ca şi paralizată şi nu găsea ce să spună. Pe de altă parte, Helder ştia că nu are nici o clipă de pierdut.

— Urcă, şi repede! îi strigă el cu o voce aspră.

Ea se împotrivi, vru să se dea înapoi. Însă el o învăţă şi o împinse în automobil, lângă Brown.

— Dacă ţipi, te omor! îi strigă el cu brutalitate.

Iar lui Brown:

— Închide geamurile şi ţine-o bine!

Brown făcu un gest de nemulţumire.

— Fă ce-ţi spun eu! îi mai zvârli în obraz Helder, cu sălbăticie în glas şi arătându-i revolverul.

După care se aşeză la volan şi demară.

Era şi timpul, căci o maşină se apropia, însă Helder luase deja viteză, când cele două vehicule fură pe punctul de a se întâlni.

Se înnoptase când ajunseră la Londra. Helder evită străzile frecventate, trecu prin lungi cartiere mărginaşe, mereu către est, până în mlaştinile din Essex, de unde Londra nu se mai vedea decât ca o mare lumină pe cerul nocturn.

Helder avea un plan bine stabilit. Îşi luase toate precauţiile, pentru orice s-ar fi putut întâmpla. Închiriase sau cumpărase vile pe întreg cuprinsul Angliei, căci cunoştea riscul unei reşedinţe fixe, unde lumea te cunoaşte, dar şi primejdia de a călători des, pentru răufăcătorii urmăriţi de poliţie.

La zece mile depărtare de Barking, ţărmul fluviului este deşert şi şes. Nu se află pe acolo decât una sau două uzine, un teren de aviaţie şi acoperişurile de tablă ondulată care adăpostesc antrepozitele de cărbune.

Către acestea îşi conduse Helder automobilul. Părea să cunoască foarte bine drumul. Stopă scurt.

— Coborâm aici, le zise el celor din maşină.

Prin preajmă, cât vedeai cu ochii, nu se afla nici o locuinţă. Tânăra femeie nu zări nici o fiinţă vie pe toată întinderea de şes, umedă şi tristă; în faţa ei se ridicau grămezi de cărbune bine aliniate, la distanţe egale…

O clipă, se temu pentru viaţa ei.

Helder o apucă de braţ şi o împinse, mai degrabă decât s-o conducă.

— N-o să-ţi facem nici un rău, dacă ai să asculţi, îi zise el.

Merseră de-a lungul grămezilor de cărbuni aproape un sfert de oră. În sfârşit, Verity deosebi, în întuneric, o mică clădire cu acoperiş plat, care se înălţa pe malul apei. Acolo o conduse Helder. El căută o cheie şi descuie uşa. Un miros puternic de benzină şi de lacuri stăpânea în interior.

Helder aprinse lumina şi tânăra femeie văzu că se afla într-un hangar de nave, în mijlocul căruia era legată o spaţioasă ambarcaţiune cu motor. Helder o examină cu un interes pasionat.

— Iată refugiul meu împotriva tuturor furtunilor, zise el. Aicea nu naufragiezi… Iar după un timp, adăugă: Cred că trebuie să părăsesc numaidecât Anglia.

Brown rămase extaziat.

— E o minune! exlamă el.

— Acest vas are tot ce-i trebuie ca să navigheze pe mare foarte mult timp, reluă Helder, pe când dezlega lanţurile ce ţineau nava. Se duse să deschidă vanele din cealaltă extremitate a adăpostului, iar apele negre şi înspumate ale fluviului începură să legene ambarcaţiunea.

— La bord! comandă el.

Brown urcă primul. Atunci Helder se întoarse către tânăra femeie.

— Nu, nu voi merge! strigă ea cu vehemenţă. N-am nimic de-a face cu voi! Nu-ţi ajunge răul pe care mi l-ai şi făcut?

— Mă tem că veţi fi obligată să mă întovărăşiţi, doamnă Bell, căci n-am nici o intenţie să-i ţin companie soţului dumitale, în puşcăria de la Chelmsford.

Ea păli, iar Helder izbucni în râs.

— Oh, reluă el, secretul vostru a fost bine păstrat şi cred că sunt singura persoană din Anglia, afară de dumneata, care cunoaşte acest neînsemnat amănunt. Puţin importă, de altfel; însă, pentru moment, te avertizez că te expui unor întâmplări foarte dezagrabile, dacă rişti.

— Soţul meu este nevinovat, zise ea, şi-a luat asupra lui greşeala altuia.

Helder se înclină, ironic.

— Cei mai mulţi dintre oamenii care zac la închisoare, replică el, sunt inocenţi şi, în general, stau acolo din greşeală, în locul adevăraţilor vinovaţi. Dar destul cu vorba! La bord! continuă el cu voce aspră. Am nevoie de dumneata şi te iau cu mine, chiar dacă ar trebui să…

Gestul lui brutal indică mai clar decât cuvintele, până unde avea de gând să meargă, dacă ea ar fi îndrăznit să nu-i dea ascultare.

Ea-i aruncă o privire plină de rugăminţi tovarăşului lui Helder, însă Brown, prea fericit că scăpase deocamdată de urmărirea poliţiei şi plin de încredere în Helder, nu se lăsă deloc înduioşat. Ea se resemnă şi urcă la bord, tremurând. Helder o urmă, desfăcu ultima parâmă care reţinea vasul, porni motorul şi curând ambarcaţiunea se afla la apă.

Brown se aşeză la cârmă. Helder şi cu tânăra femeie se aflau împreună, singuri în micuţa cabină luminată de un puternic bec electric. Verity se refugie în dreptul uşii, gata de fugă...

— N-ai putea să-mi dai câteva lămuriri? zise Helder, după câteva clipe.

Ea nu-i răspunse.

— Ştiu în chestiunea aceasta mult mai multe decât îţi închipui, continuă el, însă nu izbutesc să înţeleg în ce fel ne-a trădat unchiul dumitale…

Cu buzele strânse, ea îl privea, dispreţuitor.

Atunci, el se aprinse, întocmai ca în acea primă zi, în biroul său. Stinse lumina şi apucă femeia de încheietura mâinii. Însă ea, cu o mişcare iute, se desprinse şi ţâşni afară din cabină.

— Dacă te apropii de mine, spuse ea cu hotărâre în glas, mă arunc în apă.

— Oh! nu te speria aşa! răspunse el, râzând. Eşti o pradă prea preţioasă ca să te las să te prăpădeşti. Cred că Comstock Bell va fi încântat să plătească o răscumpărare bunicică, spre a te regăsi.

Pe când vorbea, se apropie de ea şi, deodată, o cuprinse din nou. Atunci, ea scoase un strigăt ascuţit care, în tăcerea nopţii, părea în stare să-i trezească pe toţi locuitorii de pe amândouă ţărmurile.

— Linişte! strigă el, mânios.

— Lasă-mă!

— Îmi făgăduieşti că nu mai ţipi?

Îi dădu drumul şi reintră în cabină.

— Aprinde lumina, zise ea.

El răsuci comutatorul, însă ea nu se înapoie numaidecât. Dintr-odată atentă, ridicând capul, căută să străpungă cu privirile întunericul gros ce se întindea deasupra apelor… Murmură:

— Slavă domnului! Brisemer!

La rândul lui, Helder zări un yacht care se îndrepta spre ei cu cea mai mare viteză. Într-o străfulgerare, înţelese. Se aruncă asupra tinerei femei, îi puse mâna la gură şi încercă s-o împingă în cabină, dar ea luptă cu disperare şi, în fine, repingându-l cu toate puterile, se azvârli peste bord.

Helder auzi ordine răsunând pe puntea yachtului şi-l văzu cum se oprea, ca s-o pescuiască pe tânăra femeie.

Brown veni lângă el.

— Ce se întâmplă?

— Se întâmplă că dacă putem atinge ţărmul belgian înainte să se crape de ziuă, avem mare noroc! zise Helder.

CAPITOLUL XXI Ironia destinului.

În cochetul salon al yachtului Brisemer, Verity se odihnea, slăbită, însă surâzătoare. Lângă ea stătea soţul ei. Brisemer virase spre ţară şi Gold se plimba pe punte împreună cu căpitanul Lauder, întrebându-se ce rezultat practic va avea mesajul pe care tocmai îl trimisese poliţiei, prin care cerea o deosebită supraveghere a coastelor franceză şi belgiană, unde era posibilă o debarcare a fugarilor.

Însă oricare ar fi fost soarta ce-i aştepta pe aceştia, o scenă capitală a dramei ale cărei principale episoade le-am relatat aici, se petrecea în acel moment între Bell şi tânăra sa soţie, scăpată ca prin minune din mâinile bandiţilor.

Stăteau amândoi adânciţi în gândurile lor. Bell se gândea la această fermecătoare fiinţă, pe care în realitate nici n-o cunoştea, cu care se căsătorise numai spre a-i servi ca agent şi care i se devotase chiar şi riscându-şi viaţa.

Cât despre ea, după ce se comportase cum putuse mai bine în împrejurările tragice prin care trecuse, după ce-l slujise cu credinţă pe bărbatul ce-i dăduse numele, se întreba ce-i va mai aduce viitorul.

Căsătoria nu fusese decât de pură formă, un simplu aranjament între ei, într-un scop determinat. Şi acum? ce aveau ei să facă? Să divorţeze? Fără îndoială, dar în Anglia divorţul este încă văzut cu ochi răi şi te aşează într-o categorie aparte…

Comstock Bell, la rândul lui, simţea nedesluşit că toată afacerea cu închisoarea lui de bună voie, pentru ca să isprăvească odată cu spaimele şi stările de depresiune pe care i le pricinuia o glumă din tinereţe, nu însemna nimic, faţă de problema ce i se punea la această oră. Acum avea să se decidă pe ce drum va apuca viaţa lui.

O privea pe puternica şi totodată atât de plăpânda tânără şi strălucitoare fiinţă, care făcuse atât de mult pentru el… chiar fără dragoste.

Chiar fără dragoste? Era sigur de lucrul acesta?

Ea deschise ochii şi îi surâse.

— Ei bine? zise ea.

Această mică, amicală întrebare, spusă cu o voce atât de blândă, îl izbi drept în inimă.

— Ai fost aşa de surprins să mă regăseşti în aceste condiţii?

— Nu, zise el, dar ceea ce mă uimeşte este faptul că n-am tremurat mai mult pentru tine…

Urmă o lungă tăcere, pe care o rupse ea prima:

— Unchiul meu… zise ea… ce noutăţi ai despre el?

Privirea gravă a lui Bell o făcu să înţeleagă întreg adevărul.

— Mă temeam de deznodământul acesta, zise ea. Sărmanul unchi! A fost aşa de bun cu mine! Iar acum, sunt…

Ea se întrerupse şi începu să plângă.

— Ce? întrebă el.

— Nimic, nimic, făcu ea, dând din cap.

— Voiai să spui că eşti, de acum înainte, singură pe lume, nu-i aşa? spuse atunci Comstock Bell, luându-i mâna. Dar eu, nu pot să spun, la rândul meu, la fel?

Se opri, păstră o clipă tăcerea, apoi grăi:

— Ştii că suntem căsătoriţi?

— Da, răspunse ea, cu vioiciune… Nu-mi face plăcere să vorbesc despre lucrul acesta, dar pentru că faci aluzie la el, spune-mi, nu avem de luat o hotărâre în această privinţă?

El făcu un semn afirmativ, aşteptând să vadă care este soluţia ei.

— Vezi tu, îi spuse ea repede, ridicându-se uşor, cu capul sprijinit în palmă, într-un roman deznodământul ar fi simplu: s-ar spune: – şi trăiră fericiţi împreună… ar fi foarte mişcător. Însă nouă sfârşitul poveştii nu ne aduce fericirea. Nu vreau să-ţi sfărâm existenţa…

— Nici eu pe a ta…

— La mine e mai puţin important, răspunse ea, cu un surâs frumos şi trist. Viaţa mea ar fi fost şi mai zadarnică, dacă n-aş fi putut să-ţi fiu de folos… Toate lucrurile acestea nu puteau să se petreacă altfel. De altfel, vezi tu, când mi-ai explicat situaţia şi mi-ai împărtăşit planurile tale… ştiam dinainte totul…

— Cum aşa?

— Ştiam că unchiul meu era Willetts. Pe mine mă cheamă Maple… Am înţeles numaidecât că era de datoria mea să fac tot ce-mi va sta în putinţă, ca să te ajut să ieşi din impas… Nu puteam, totuşi, să-ţi spun că erai nevinovat… o ştiai…

— Da, zise el, însă în fond, moralmente, eram vinovat. Eu, din joacă, îi propusesem treaba asta lui Willetts şi îi procurasem mijloacele s-o execute, eu care, cu glumele mele proaste l-am încurajat, l-am împins, până când a terminat de fabricat bancnota falsă. Ah! nu puteam să prevăd unde are să mă ducă farsa asta!

Sunetul monoton al motorului era singurul zgomot în cabina mică, plină cu flori.

— Încă n-am luat o hotărâre în privinţa viitorului, remarcă ea, şi trebuie să găsim o soluţie…

— Să găsim o soluţie! o întrerupse el, asta vrea să spună, în gândul tău, să acceptăm o soluţie dureroasă! De ce? Dacă te-aş ruga să o afli tu singură, mi-ar fi mai uşor, dar ştiu că atunci te-ai sacrifica mai departe… nu, nu, nu mă întrerupe, căci nu eu aş suferi cel mai mult la ceea ce ai propune… Însă în realitate, nu trebuie… nu, nu trebuie să ne gândim la o soluţie care ne-ar desface căsătoria…

Ea se înroşi.

— Nu ştiu cum vezi lucrurile, spuse ea în şoaptă, însă eu văd dificultăţi în toate cazurile posibile şi mai cu seamă când aş accepta numele tău, averea ta, fără să-ţi dau altă satisfacţie decât aceea a datoriei îndeplinite… Nu, nu, e imposibil şi pentru tine şi pentru mine. Şi pe urmă, sunt tânără, am o inimă, ce s-ar întâmpla dacă, într-o zi, m-aş îndrăgosti? Aş fi înlănţuită…

Ea lăsă ochii în jos.

— Îmi pun toată nădejdea, replică el cu energie, îmi pun toată nădejdea, că într-o zi vei iubi… pe cineva… şi că acela voi fi eu…

Ea nu răspunse.

— Ţi-ai asumat multe riscuri pentru mine, reluă el, acceptă acum încă unul… şi poate că dragostea care va veni, se va îndrepta firesc către bărbatul tău… Vrei?

Ea deschise ochii mari şi privi cu intensitate, lungă vreme, chipul grav şi mândru al bietului om pe care îl chinuiseră atâta vreme remuşcările.

— Da, zise ea, cu o voce în care se simţea tandreţea.

Pe apele zbuciumate ale Mării Nordului, micul vas a lui Helder lupta cu furtuna. Helder, în manta de ploaie, cu gulerul ridicat până la ochi, ţinea cârma, lângă singurul său matelot.

— Crezi că vremea are să se strice şi mai tare? îl întrebă el pe marinar.

— Nu pot spune, făcu pilotul, dând din cap, însă după cum se vede, o să avem o noapte agitată.

Vasul căzu în nas odată cu un val uriaş şi păru o clipă că se scufundă. Pilotul reluă convorbirea:

— Trebuie neapărat să încercăm să traversăm mai departe? întrebă el. N-am putea să ne refugiem într-un mic port de pe coastă şi să aşteptăm acolo potolirea furtunii?

Helder nu răspunse. Privi în urmă. Lumina farului pe care îl depăşiseră clipea încă, între norii vineţii… Un nou val uriaş se abătu peste vas, pe care aproape că îl răsturnă cu coca în aer. Nu prea era el marinar, dar înţelese că ar fi fost o nebunie să continue drumul. Şi poate chiar că ar putea ieşi ceva bun dintr-asta…

— Să ne întoarcem, zise el… Unde am putea acosta?

Omul reflectă.

— Cel mai bine, zise el, ar fi să ne întoarcem pe Tamisa.

Helder dădu din cap.

— Nu, zise el… mi se pare prea departe şi la fel de periculos ca şi când am risca traversarea. În câteva ceasuri se va lumina de ziuă…

— Atunci, să ne îndreptăm către Clacton. Sunt, pe acolo, o grămadă de locuri unde poţi debarca fără să fii câtuşi de puţin luat la ochi.

— Să ne încercăm norocul, zise Helder şi să acostăm unde putem.

După scurtă vreme, intrară în ape mai liniştite şi curând atinseră o plajă cu nisip, între Clacton şi Walton.

— Ce facem cu vasul? întrebă Brown, când ajunseră la ţărm.

Helder şovăi. Ar fi dorit mult să păstreze ambarcaţiunea, care reprezenta o şansă de fugă, însă, abandonată acolo, ar fi fost curând descoperită de paza coastei şi aceasta ar fi lămurit poliţia că posesorul ei nu părăsise Anglia. Vasul fu deci întors cu prova înainte şi, peste puţin timp, cu motorul pornit, dispăru în depărtările învolburate ale valurilor.

Uzi leoarcă, cei doi scăpaţi teferi se grăbiră către interior; din fericire, nu dădură peste nici un vameş sau paznic de

coastă şi ajunseră în goană în satul Little Clacton, fără să fi întâlnit pe nimeni.

Acolo se despărţiră, fiecare cu buzunarele doldora de bani.

— Încotro o apuci? îl întrebă Brown pe Helder.

— Vreau să mă întorc la Londra şi să încerc să ajung în Franţa, pe căile obişnuite. Cât despre tine, nu prea ştiu ce sfat să-ţi dau…

Ezită, se simţea incapabil să-i dea un sfat; propriile proiecte erau prea nesigure, şansele prea mici şi era prea absorbit în problema propriei securităţi, ca să mai găsească şi o indicaţie sigură, pentru tovarăşul său.

— Nu-ţi bate capul cu mine, zise acesta, văzându-l în încurcătură, o să mă descurc eu.

Helder îl lăsă deci să se piardă în noapte şi o porni către gara din Clacton. Vroia să prindă cu orice chip un tren de dimineaţă către continent. Norocul îi surâse, căci zări în mica gară un mărfar care se urnea cu încetineală în direcţia unde voia el să ajungă.

Ud leoarcă şi rupt de oboseală, neobişnuit cu exerciţiile fizice, găsi totuşi puterea de a sări bariera ce-l despărţea de linii şi de a se strecura într-un vagon gol şi deschis care trecea încet prin faţa lui. Se ghemui într-însul, scuturat de tremur şi-şi depănă gândurile.

Dacă trenul nu va merge cu o încetineală jalnică, atunci poate fi la Colchester într-o oră. Văzu, cu bucurie, că nu se făcură halte la celelalte staţii mai mici. Convoiul ajunse, în fine, aproape de Colchester şi se opri în faţa primelor semafoare. Helder coborî atunci din vagon, trecu peste nişte câmpuri şi ajunse în orăşel. Întâlni câteva persoane care se duceau la lucru. Rebegit cum era şi deşelat, luă asupră-şi riscul de a intra în vorbă cu unul dintre lucrători. Îl ochi pe unul care trecea fluierând vesel.

— Iartă-mă, îi zise el, vrei să câştigi o bătrână?

— Dacă este posibil, zise celălalt fără entuziasm.

— Ei bine, am avut un accident de automobil, merg peste câmp de ceasuri întregi… Aş vrea să mă odihnesc şi să mă schimb de haine.

Lucrătorul, remarcând vorbirea aleasă a orăşeanului, deveni mai atent.

— Nu ducem lipsă de astfel de locuri, zise el, curând se vor deschide magazinele şi cafenelele.

— Aş prefera să găsesc numaidecât, căci nu pot să aştept. Locuieşti departe de aici?

— La cinci minute, însă nu e ce vă trebuie.

— N-are importanţă, n-are importanţă, făcu Helder. Nu vreau să mă duc la hotel… Mă-nţelegi… mă duceam la o întâlnire cam… eh! eh!… când s-a-ntâmplat accidentul, şi nu trebuie să se ştie la Londra că am alergat toată noaptea… Pentru moment, o ceaşcă de ceai şi orice fel de haine uscate, asta-i tot ce-ţi cer.

Scoase două bancnote de câte cinci lire şi le întinse omului.

— Urmaţi-mă, zise acesta.

Îl duse într-o căsuţă şi-l pofti să intre în odaia principală.

— Am s-o chem pe soţia mea, zise el, să vă pregătească ceaiul.

Apoi se duse să caute nişte haine, pe care le aşează pe sofa.

— Luaţi ce vă trebuie, zise el, şi schimbaţi-vă în linişte.

Ieşi. Niciodată Helder nu îmbrăcă un veşmânt cu mai multă plăcere; pe deasupra, costumul acesta de duminică al unui lucrător nu-i venea prea rău, însă, pentru mai multă siguranţă, nu puse cravată, ci se mulţumi să accepte un fular, pe care-l înfăşură cu grijă în jurul gâtului. Când fu gata, stăpâna casei, într-un capot elegant, îi aduse ceaiul şi aprinse focul.

— Pot să-ţi mai cer ceva şi anume, să păstrezi secretul? îl întrebă Helder pe muncitorul care pornea din nou către uzină, înţelegi despre ce e vorba… Împrejurări delicate…

— Da, da, făcu omul, râzând zgomotos şi făcându-i cu ochiul.

— Poţi păstra hainele mele, poate că trec să le iau într-o zi.

Ceva mai târziu, Helder cu totul refăcut, se duse la gară. De abia se făcea ziuă. Luă un bilet de clasa a treia în direcţia Romford, şi altul pentru Londra, iar şansa îl ajută şi controlorul omise să perforeze primul bilet. Băteau orele opt, când coborî în gara de la Liverpool-Street. Străzile forfoteau deja de acel de obişnuitul du-te-vino al funcţionarilor de birou, ce se duceau la muncă. Conştient că trebuie să evite centrul oraşului, Helder o luă către est şi, trecând prin dreptul unui magazin de confecţii, intră şi-şi cumpără un pardesiu gros şi o pălărie, amândouă prea puţin asemănătoare cu ceea ce purta el de obicei.

Printr-un lung ocol, ajunse la New Crass, pe linia către Dover, unde se opresc troleibuzele.

Şi aici avu noroc. Toate-i merseră din plin, dar suferea teribil de nesomn. Nu merse decât până la Ashford. Aici coborî şi prânzi copios la bufet, apoi cumpără un jurnal. De-abia-l deschise şi se îngălbeni. Pe prima pagină îi sări în ochi acest titlu, cu litere groase:

FABRICANŢII DE BANCNOTE FALSIFICATE.

Şeful lor Helder încearcă să fugă pe mare, dar se întoarce în Anglia.

Îşi muşcă buzele, ca să nu scoată vreo exclamaţie nestăpânită, apoi se strădui să citească liniştit întregul articol,…„Scotland Yard-ul a izbutit, în fine, să depisteze banda de criminali care, de mai mulţi ani, fabrica şi punea în circulaţie bancnote americane. În cursul nopţii, domnul Wentworth Gold, detectiv ataşat pe lângă ambasada Statelor Unite, a descoperit ascunzătoarea acestor primejdioşi falsificatori. Ei operau într-o fermă părăsită şi izolată, nu departe de şoseaua către Cambridge, la vreo douăzeci şi cinci de mile de Londra. Întovărăşit de câţiva agenţi, domnul Gold a pătruns în acea locuinţă, însă a sosit prea târziu ca să-i mai captureze pe falsificatori, care au avut timpul să fugă, cu automobilul.

S-a descoperit, puţin după aceea, că ei se îndreptaseră către ţărmul Tamisei, nu departe de Barking, unde aveau la dispoziţie o ambarcaţiune cu motor pregătită pentru caz de alarmă. S-au îmbarcat pe ea şi au scăpat din nou de agenţii care-i urmăreau.

În accst timp, navele de pază a coastei care patrulează pe Canalul Mânecii au fost telegrafic prevenite şi au pornit numaidecât în cercetare, spre a supraveghea locurile de acostare de pe coasta franco-belgiană. Ele nu au interceptat nicăieri ambarcaţiunea fugarilor, şi cum furtuna se înteţise pe Marea Nordului s-a crezut un moment că infractorii îşi găsiseră o justă şi promptă pedeapsă, în valuri.

Totuşi, o descoperire bizară, făcută în cursul dimineţii de azi, a infirmat această presupunere şi dă de crezut că, dimpotrivă, din pricina vremii rele, fragila ambarcaţiune a trebuit să se întoarcă din drum şi să acosteze pe pământ britanic, între Clacton şi Frinton, de unde, spre a induce în eroare poliţia, a fost repusă pe mare de către traficanţi şi lăsată în voia valurilor şi a vânturilor. Într-adevăr, la trei mile depărtare, pe mare, un vas de patrulă a zărit în zori un vas în derivă. Cu o remarcabilă promptitudine, marinarii s-au apropiat de ambarcaţiune, descoperindu-i identitatea. Mai mult, cercetări efectuate de îndată pe ţărm, au dus la descoperirea unei perechi de ochelari ce aparţineau şefului de bandă, cu numele de Helder.

Mai departe, urma fugarilor se pierde, dar se spune că s-au găsit indicii serioase în apropiere de Colchester.

Sunt motive să se creadă că Helder a încercat să se înapoieze la Londra, de unde ar socoti să se refugieze pe Continent.

Fireşte, toate vapoarele cu plecare din Dover, Folkestone, Newhaven şi Harwich sunt cercetate şi supravegheate.”

Helder împături cu grijă jurnalul şi-l băgă în buzunar. Evident, în orice direcţie ar fi luat-o, primejdia era mare. Dar, în timp ce sta pe gânduri, un tren expres, în direcţia

Londrei, intră în gară. Helder se hotărî pe loc: sări în tren. N-avusese timp să-şi ia bilet şi nici nu voia să atragă atenţia. Fără îndoială, trecerea lui prin New Cross nu va rămâne necunoscută, dar în acel moment el va fi departe.

Dacă-şi închipuise că va putea să coboare la vreo staţie intermediară, probabil că a fost dezamăgit, deoarece expresul nu se opri decât în gara Waterloo, în chiar inima Londrei. Helder ştia foarte bine că gara aceasta era foarte supravegheată, dar se gândi că poliţia avea mai cu seamă consemnul de a-şi concentra atenţia asupra trenurilor cu destinaţia către porturile de îmbarcare. Aşa încât coborî liniştit şi-i spuse controlorului care-i ceru biletul că n-avusese timp să şi-l cumpere la Ashford. Îi întinse o bancnotă de o liră, nu mai aşteptă restul şi se pierdu în mulţime. Îşi dădu numaidecât seama ce mare greşeală comisese făcând pe marele senior, aşa îmbrăcat în haine sărăcuţe şi rău croite, cum era. Însă era prea târziu, şi, de altminteri, norocul continua să-i surâdă, într-un chip cu totul imoral şi extraordinar.

Trecu de Waterloo-Junction fără să atragă atenţia nici unuia dintre numeroşii detectivi care supravegheau locul.

Traversă Londra în metrou şi sosi la Highgate. Acolo, cumpără o sacoşă şi un costum de haine. Apoi, făcu acelaşi drum cu metroul în direcţia inversă, luă un alt tren la Sydenham şi, aflându-se singur în compartiment, profită de ocazie spre a se îmbrăca în costumul proaspăt cumpărat. Puse celelalte haine în sacoşă. Mai cumpărase şi o pereche de ochelari cu ramă aurită, care-i schimbau enorm fizionomia.

În acest timp, Gold, pornit pe urmele lui, pierdea, regăsea şi din nou îi pierdea urmele. Se află de trecerea lui prin gara Waterloo, datorită întâmplării cu lira, al cărei rest nu-l mai aşteptase omul în hainele de duminică ale unui muncitor. Dar, de acolo, încotro o luase?

Brown fusese arestat încă din primele ore ale dimineţii la Brentford. Nu putu să dea absolut nici o informaţie în

privinţa planurilor lui Helder.

„S-a întors, totuşi, la Londra, îşi spunea Gold, dar să mă spânzure dacă ştiu în ce cartier să-l caut acuma!”

În fapt, prin zig-zaguri savante şi din ce în ce mai îndepărtate, Helder încerca să ajungă în vreun port oarecare. Ajunse la Reading pe o mică linie ferată rurală, ce lega două linii mai însemnate. În sfârşit, ajunse la Fishgard, exact la timp ca să ia vaporul spre Irlanda. Nimeni nu-l văzu suindu-se la bord şi totuşi pe chei se aflau doi agenţi care aveau asupra lor semnalmentele lui. Însă fără îndoială Destinul nu-l favorizase într-atât, până atunci, decât spre a-l păcăli mai bine la urmă, iar povestea arestării lui avea să fie multă vreme dată ca exemplu tinerilor inspectori de poliţie, ca să-i înveţe să nu dispere niciodată în privinţa capturării finale a vreunui fugar.

Dis de dimineaţă, a doua zi, Gold fu trezit de o telegramă: „Helder arestat la Queenstown”. Atâta numai, dar era de ajuns. Gold luă primul tren, apoi vaporul şi sosi în Irlanda în cursul după amiezii. Se duse imediat la biroul de poliţie din Queenstown, unde-l găsi pe Helder în celulă, dar tot nepăsător şi aproape insolent.

— Ei bine, Gold, exclamă el, iată-te mulţumit! În fine m-ai înşfăcat!

— Da, dar ce de mai de călătorii ai făcut! N-ai dat banii pe degeaba!

Helder izbucni în râs.

— Ţi s-a relatat cum am fost arestat?

— Nu, făcu Gold, niţel surprins.

Într-adevăr, nu i se aduseseră la cunoştinţă împrejurările în care fusese prins Helder şi, la drept vorbind, nici nu-i trecuse prin minte să se intereseze.

Helder se ţinea să nu pufnească în râs.

— Ei bine, spuse el, cum am ajuns aici, m-am dus de-a dreptul la agenţia de voiaj şi am cerut un bilet de turist pentru America; am plătit cu două bancnote de câte cinci lire. N-am băgat de seamă că trecea vremea şi nu-mi

eliberau biletul, dar după câteva minute a sosit un detectiv şi m-au luat.

— Te-a recunoscut casierul?

— Câtuşi de puţin! Însă cele două bancnote pe care le dădusem erau false.

Gold încruntă din sprâncene.

— Dar, zise el, din câte ştiu, n-ai fabricat niciodată bancnote britanice de cinci lire!

— Sigur că nu, făcu, Helder, rânjind, şi asta este latura tragi-comică a aventurii, căci, mie însumi îmi strecurase bani falşi cine ştie ce şnapan îndrăzneţ!

CAPITOLUL XXII A poposit dragostea.

Doamna Comstock Bell îşi lua micul dejun pe terasa însorită a hotelului Cecil. În faţa ei, deasupra ţărmului marocan, se vedea masivul sumbru al stâncilor Gibraltarului. La stânga, o lentă ondulare de coline, iar mai în spate, ca o tablă de şah, oraşul Tanger, cu un mare minaret ce se înălţa, drept şi subţire, ca un jet de apă.

Murmurul oraşului ajungea, potolit, până la terasă. Oraşul Tanger, atât de plin de viaţă, atât de misterios, semăna cu o cetate biblică luminată electric, cu un Babilon pe ale cărui ziduri ar fi fost lipite reclame pentru mărci de automobile.

Marea era de un albastru cald şi întins, ca o oglindă. Departe, la orizont, un vapor mare trecea către apus. O ameţitoare mireasmă de mimoze urca din grădini.

Tânăra femeie era singură, la o masă cu două tacâmuri. Tocmai îşi terminase gustarea de dimineaţă şi, visătoare, frământa între degete fărâmituri de pâine. Fericirea ei era aproape desăvârşită. De trei luni trăia aşa cum n-ar fi îndrăznit niciodată să viseze. Călcase pe podelele muzeului Prado, vizitase Coloseul, urcase colina de deasupra Porţii Soarelui din Toledo, străbătuse gheţarii din Mont Blanc, bătuse străzile Vienei.

Da, era cât se poate de fericită, asta şi-o spunea tot timpul… dar cu o foarte uşoară rezervă… aşa de uşoară,

încât de-abia dacă şi-o mărturisea şi, în orice caz, n-ar fi putut-o formula în cuvinte…

Auzi un pas elastic şi rapid în spatele ei şi se întoarse. Era soţul ei.

— Ce devreme te scoli! exclamă el, strângându-i mâna.

Ea îi surâse, iar el luă loc în faţa ei.

— Mi-am comandat micul dejun de pe scări, zise el, nu mare lucru… nu ştiu de ce, nu prea am apetit.

O umbră de nelinişte învălui ochii lui Verity.

— Sper că nu eşti bonav?

— Nu, nu, spuse el râzând; câtuşi de puţin!

— Vezi că portarul îmi spunea ieri seară că bântuie febra tifoidă la Tanger. N-ar fi mai bine să plecăm? Ce crezi? Pot să-mi fac bagajul la timp pentru vapor.

El dădu din cap, râzând şi mai tare.

— Te rog, zise el, nu te nelinişti! Ar fi cu totul lipsit de motiv.

— Cu nici un chip n-aş vrea să te îmbolnăveşti aici, reluă ea. Am putea foarte bine să ne întoarcem la Paris prin Cadix…

— Te asigur, reîncepu el… apoi se opri, încruntând din sprâncene… Febra tifoidă la Tanger! Dar poate să fie grav… Dacă ai lua-o… N-aş vrea cu nici un chip să te îmbolnăveşti aici… Trebuie să plecăm.

Izbucniră amândoi în râs, atât de bine-i imitase el vocea, repetându-i pe acelaşi ton, aceleaşi fraze.

— Presupun, spuse el, după ce redeveni serios, că sunt cazuri de tifoidă cam peste tot… dacă le cauţi bine.

El începu să-şi citească scrisorile primite. Era şi o scrisoare de la Gold.

— Ce noutăţi ne scrie? întrebă tânăra femeie.

— Nimic însemnat, afară de un lucru curios: se pare că Helder a murit în închisoare, de o boală de inimă.

— Bietul om! spuse ea cu blândeţe.

El dădu la o parte scaunul şi începu să contemple cu un aer visător plaja aurie care se întindea pornind de sub

terasă.

— Iată un om lipsit de conştiinţă, spuse el în sfârşit, însă cine poate cunoaşte puterea ispitelor la care eşti expus, când ai ambiţii imense, dar nu şi avere? Simt că pot să-i iert multe lucruri, în orice caz mania sa de a face bani de pe urma hârtiei…

Ea rămase tăcută, simţind limpede că ceea ce-i ierta cu greutate Bell lui Helder era scena petrecută în biroul acestuia din urmă, când Bell intervenise şi când o văzuse pentru întâia oară.

— Mai sunt şi alte scrisori? întrebă ea, după un timp de tăcere.

El puse jos scrisoarea citită.

— Nimic, în afara formulelor obişnuite ale unor oameni care nu pricep nimic, răspunse el, surâzând. Este extraordinar să constataţi că aproape toată lumea ne vrea şi ne consideră fericiţi… fiecare în felul lui.

Ea-i aruncă o privire plină de intensitate, apoi lăsă ochii în jos.

— Dar eşti cu adevărat fericit, nu-i aşa? întrebă ea, blând.

— Cât se poate de fericit, da.

Nu era nici şovăială, nici îndoială în vocea lui, dar nici căldură. O spusese pe un ton natural, sincer, da, însă nu într-un fel „simţit”.

— Atât de fericit, cum îţi doriseşi? insistă ea.

Se juca cu focul, o ştia, dar de multă vreme se decisese să înfrunte acest risc…

— Mai mult, răspunse el pe un ton grav.

Se ridicase şi stătea alături de ea, sprijinit de balustrada terasei.

— Da, reluă el, mai mult decât îndrăznisem vreodată să sper… Dar… pari tulburată?

— N-am nimic, spuse ea surâzând, însă câteodată mă neliniştesc puţin în privinţa viitorului. Am unele remuşcări. Mi se pare că, într-un anumit fel, sunt pentru tine… o

povară… că sunt un obstacol în calea fericirii tale, a desăvârşirii fericirii tale…

— Această desăvârşire ţie ţi-o datorez, replică el cu o voce mai înceată şi mai caldă… Şi, oricare ar fi viitorul, pentru mine numai prezentul contează… fericirea mea, Verity, este de a te iubi. Pronunţă aceste cuvinte simple cu un asemenea accent de sinceritate… şi cu ceva mai mult chiar, încât ea se înroşi şi fremătă de o bucurie cum nu cunoscuse.

— Într-o zi… în timpul ce urmează, continuă el, dragostea va veni să ne caute… Şi însăşi speranţa asta e de pe acum o fericire…

— Dar, întrerupse ea, cu timiditate, dacă n-are să vină niciodată? În acest caz, n-am greşi, lăsând-o să aştepte atât de mult?

— Dacă nu va veni, un lucru aproape la fel de preţios va veni în locul ei…

Ea păstră tăcerea, un minut sau două. Îşi pironise privirile în ceaşca de ceai pe care o învârtea şi o răsucea, distrat, între degete.

— Şi dacă vom descoperi, reîncepu ea fără să ridice ochii, astăzi, de exemplu… E o simplă presupunere pe care o fac, nu-i aşa?

El înclină capul.

— Dacă deci ne vom da seama că dragostea a venit, că e aici, vie, tânără, frumoasă, în inimile noastre… ce-am face? Vreau să zic, am pleca din nou într-o călătorie în jurul lumii?

El înclină din nou capul.

— E foarte ispititor, zise ea… şi aproape că-mi vine chef să aştept întoarcerea noastră în Anglia, ca să avem în faţă această frumoasă perspectivă…

Nu încetase să învârtă şi să întoarcă ceaşca între degete, dar în acel moment dădu drumul finei piese de porţelan care se fărâmă în nenumărate cioburi. Atunci ea râse, se ridică şi trase concluzia, înroşindu-se:

— Ba nu, nu mai vreau să aştept!

SFÂRŞIT

1 Revolver de mic calibru, care se poate păstra în poşetă (n. tr.).